Agatha Christie

Agatha Christie

Moarte pe Nil

Capitolul unu

— Linnet Ridgeway!

— Chiar ea! Spuse domnul Burnaby, proprietarul barului Three Crowns, şi-l dădu un cot tovarăşului său.

Cei doi bărbaţi holbară nişte ochi rotunzi bucolici şi râmaseră cu gurile întredeschise.

Un Rolls-Royce masiv, roşu aprins, se oprise în faţa Poştei.

Din el ieşi iute o faţă, cu capul gol şi îmbrăcată într-o rochiţă ce părea (dar numai părea) cât se poate de simplă. Era o fată cu păr auriu şi cu trăsături regulate, care-l trădau autoritatea şi cu o siluetă încântătoare – o fată cum rar se vedea în Malton-under-Wode.

Cu paşi repezi, imperativi, intră în localul Poştei.

— Ea e! Zise din nou domnul Burnaby. Şi continuă impresionat, cu voce scăzută: E milionară… Are de gând să bage zeci de mii în proprietatea aia. Piscine, grădini italieneşti, o sală de bal, plus jumătate din casă dărâmată şi reconstruită…

— O să aducă bani în oraş, spuse prietenul său, un ins subţire, cam jerpelit. Vocea îi era plină de invidie şi de resentiment.

Domnul Burnaby fu de acord.

— Da, e mare lucru pentru Malton-under-Wode. Mare lucru.

Domnul Burnaby era mulţumit că aşa stăteau lucrurile.

— O să ne scuture pe toţi cum trebuie, adăugă.

— Nu ca, Sir George, zise celălalt.

— O, pe el caii l-au nenorocit, replică domnul Burnaby indulgent. N-a avut niciodată noroc.

— Cât a luat pentru moşie?

— Vreo şaizeci de mii bunicele, aşa am auzit.

Bărbatul cel subţire scoase un fluierat.

Domnul Burnaby continuă triumfător:

— Şi se zice că ea va mai cheltui şaizeci de mii cu toate reamenajările.

— Groaznic! Replică subţiraticul. De unde are toţi banii ăştia?

— Din America, aşa am înţeles. Mama ei a fost unica fiică a unuia dintre milionarii ăia ai lor. Ca în filme, nu?

Fata ieşi din localul Poştei şi se urcă în maşină. Bărbatul cel subţire o urmări cu privirea în timp ce pornea motorul şi se îndepărta mormăind:

— E o mare nedreptate – să arate în felul ăsta. Şi bani şi frumuseţe – e prea mult! O fată atât de bogată n-ar trebui să fie şi frumoasă. Iar asta e chiar frumoasă… Are tot ce-ţi poţi dori. Nu e drept.

II

Extras din rubrica de mondenităţi a ziarului Daily Blague:

Printre cei care luau cina la Chez Mă Tante am zărit-o pe frumoasa Linnet Ridgeway. Stătea la masă cu onorabila Joanna Southwood, cu lordul Windlesham şi cu domnul Toby Bryce. Domnişoara Ridgeway, după cum se ştie, este fiica lui Melhuish Ridgeway, care s-a căsătorit cu Anna Hartz. A moştenit de la bunicul ei, Leopold Hartz, o avere imensă. Încântătoarea Linnet este senzaţia momentului şi se zvoneşte că logodna ei ar putea fi anunţată curând. Cu siguranţă lordul Windlesham părea foarte „prins”!

III

Onorabila Joanna Southwood spuse:

— Draga mea, cred că totul are să fie absolut superb!

Şedea în dormitorul lui Linnet Ridgeway din Wode Hall.

Pe fereastră, dincolo de grădini, se vedea câmpul deschis, mărginit de umbrele albastre ale pădurilor.

— E perfect, nu-l aşa? Zise Linnet.

Se sprijinea cu braţele de pervazul ferestrei. Chipul îi era însufleţit, înflăcărat, energic. Lângă ea, Joanna Southwood părea întru câtva ştearsă – o tânără înaltă, subţire, de 27 de ani, cu o figură alungită, inteligentă şi cu sprâncene fantezist pensate.

— Şi ai făcut atât de multe în atât de puţin timp! Ai avut mulţi arhitecţi?

— Trei.

— Cum sunt arhitecţii? Nu cred că am văzut vreodată vreunul.

— Erau bunicei. Cam nepractici câteodată.

— Draga mea, sunt sigură că ai avut tu grijă de asta! Eşti cea mai pragmatică fiinţă din lume!

Joanna luă în mână un şirag de perle de pe toaletă.

— Bănuiesc că astea sunt adevărate, nu, Linnet?

— Bineînţeles.

— Ştiu că e „bineînţeles” pentru tine, draga mea, dar n-ar fi la fel pentru majoritatea oamenilor. Mulţi s-ar mulţumi cu unele de cultură sau chiar cu imitaţii. Scumpa mea, sunt absolut incredibile, se asortează perfect. Trebuie să coste o avere!

— Ţi se par cam vulgare?

— Nu, nici vorbă – sunt doar o mostră de frumuseţe pură. Cât valorează, până la urmă?

— Cam cincizeci de mii.

— O sumă de toată frumuseţea! Nu ţi-e teamă c-o să ţi le fure cineva?

— Nu, le port în fiecare zi – şi, oricum, sunt asigurate.

— Dă-mi voie să le port până la cină, te rog! M-aş simţi atât de bine!

Linnet râse.

— Desigur, dacă vrei.

— Ştii, Linnet, te invidiez cu adevărat. Ai pur şi simplu tot ce-ţi poţi dori. Iată-te la douăzeci de ani propria stăpână, cu o avere incalculabilă, frumoasă şi debordând de sănătate. Şi

mai eşti şi deşteaptă! Când împlineşti douăzeci şi unu de ani?

— În iunie. O să dau atunci o mare petrecere de majorat la Londra.

— Şi pe urmă ai de gând să te măriţi cu Charles Windlesham? Toţi gazetăraşii ăştia dezgustători de scandal sunt puşi pe jar. Iar Charles ţi-e într-adevăr incredibil de devotat.

Linnet dădu din umeri.

— Nu ştiu. Adevărul e că nu vreau să mă mărit cu nimeni deocamdată.

— Draga mea, câtă dreptate ai! După aceea nu mai e niciodată acelaşi lucru, nu?

Telefonul sună strident şi Linnet se duse să răspundă.

— Da? Alo?

Îi răspunse vocea majordomului.

— Vă caută domnişoara de Bellefort. Să vă fac legătura?

— Bellefort? O, da, desigur, fă-mi legătura.

Se auziră un clic şi apoi o voce, însufleţită, plăcută, uşor gâfâind.

— Bună ziua, domnişoara Ridgeway? Linnet!

— Jackie, draga mea! N-am mai auzit nimic de tine de o grămadă de vreme!

— Ştiu. E groaznic. Linnet, aş vrea nespus de mult să te văd.

— Draga mea, nu poţi să vii până aici? Să-mi vezi noua pasiune. Mi-ar face o plăcere grozavă să ţi-o arăt.

— Chiar asta voiam să fac.

— Foarte bine, ia repede un tren sau o maşină.

— Aşa am să fac. Am un hârb cu două locuri. Am cumpărat-o pentru 15 lire. În unele zile se comportă foarte frumos, dar are toane. Dacă nu ajung până la ora ceaiului, să ştii că de vină e vreun capriciu de-al ei. La revedere, scumpa mea.

Linnet puse receptorul jos şi se apropie din nou de Joanna.

— E prietena mea cea mai veche, Jacqueline de Bellefort. Am fost împreună la o mănăstire de maici din Paris. A avut un ghinion teribil. Tatăl ei era conte francez, mama – americancă, din Sud. Tatăl a fugit cu o altă femeie, iar mama ei şi-a pierdut toţi banii în crahul bursei de pe Wall Street. Jackie a rămas complet lefteră. Nu ştiu cum o fi reuşit să se descurce în ultimii doi ani.

Joanna îşi tot lustruia unghiile sângerii. Se lăsă pe spate, cu capul într-o parte, examinând rezultatul.

— Draga mea, lungi ea vocalele, nu e oare plicticos? Dacă prietenii mei păţesc vreo nenorocire, eu renunţ imediat la ei! Sună foarte crud, dar astfel sunt scutită de o mulţime de neplăceri mai târziu! Întotdeauna fie vor să le împrumuţi bani, fie îşi deschid vreun atelier de croitorie şi trebuie să cumperi de la ei tot felul de haine oribile. Sau se apucă de pictat abajururi, sau de confecţionat eşarfe.

— Adică, dacă mâine mi-aş pierde toţi banii, m-ai lăsa baltă? Da, scumpa mea, te-aş lăsa. Nu poţi spune că nu sunt sinceră! Îmi plac numai oamenii care au succes. Şi ai să descoperi că lucrul ăsta e valabil pentru aproape toată lumea – numai că majoritatea nu vor să-l recunoască. Spun doar că nu se mai pot înţelege nicicum cu Mary, cu Emily sau cu Pamela! „Problemele astea au făcut-o atât de acră şi de ciudată, biata de ea!”

— Ce dezgustătoare eşti, Joanna!

— Doar dau din coate, ca toată lumea.

— Eu nu dau din coate!

— Din motive evidente! Nu ai de ce să fii hrăpăreaţă când ai nişte tutori chipeşi, în floarea vârstei, care îţi plătesc o sumă enormă în fiecare lună.

— Şi nu ai dreptate în ceea ce o priveşte pe Jacqueline, spuse Linnet. Nu e o cerşetoare. Am vrut să o ajut, dar nu m-a lăsat. E îngrozitor de mândră.

— De ce crezi că ţine să te vadă atât de repede? Pun pariu că vrea ceva. Aşteaptă doar şi ai să vezi.

— Părea entuziasmată de ceva, recunoscu Linnet. Jackie se ambală întotdeauna foarte tare. Odată a înfipt un briceag în cineva!

— Ah, ce pasionant!

— Un băiat chinuia un câine. Jackie a încercat să-l facă să se oprească, el n-a vrut, ea l-a tras şi l-a smucit şi până la urmă a scos un briceag şi l-a înfipt în el. A fost o scenă absolut îngrozitoare!

— Cred şi eu. Sună de-a dreptul neplăcut!

Camerista lui Linnet intră în odaie. Murmurând câteva scuze, luă o rochie din şifonier şi ieşi cu ea.

— Ce-l cu Marie? Întrebă Joanna. Se vede că a plâns.

— Biata de ea! Ştii că ţi-am spus că voia să se mărite cu un tip care avea o slujbă în Egipt. Nu aflase prea multe despre el, aşa că m-am gândit că era cazul să-l verific. S-a dovedit că avea deja o soţie – şi trei copii.

— Cred că-ţi faci o mulţime de duşmani, Linnet.

— Duşmani? Linnet era surprinsă.

Joanna încuviinţă din cap şi se servi cu o ţigară.

— Da, duşmani, scumpa mea. Eşti atât de cumplit de eficientă. Şi te pricepi mult prea bine să faci exact ceea ce trebuie.

Linnet râse.

— Nici gând, n-am nici un duşman pe lumea asta.

IV

Lordul Windlesham stătea sub cedrul din faţa casei, contemplând proporţiile graţioase ale lui Wode Hall. Nimic nu-l ştirbea frumuseţea de modă veche – noile clădiri şi dependinţe se înălţau după colţ, nevăzute. Era o privelişte plăcută şi paşnică, scăldată în lumina apusului de toamnă. Şi totuşi, pe măsură ce privea, Charles Windlesham vedea din ce în ce mai puţin Wode Hall. În faţa ochilor îi apărea în schimb tot mai clar o clădire elisabetană mai impozantă, cu un parc vast, pe un fundal mai auster… Era casa familiei sale, Charltonbury şi în faţa ei se vedea o siluetă – silueta

unei fete cu păr auriu strălucitor şi cu un chip însufleţit ce trăda încrederea în sine… Linnet, stăpână la Charltonbury!

Lordul se simţea plin de speranţe. Refuzul ei nu fusese nici pe departe definitiv. Era mai degrabă o amânare. Ei bine, el îşi putea permite să mai aştepte…

Cât de uimitor de bine se potriveau toate! Era, desigur, preferabil să se însoare cu o persoană bogată, dar nevoia nu-l presa într-atât încât să fie nevoit ca, la o adică, să-şi ignore sentimentele. Iar pe Linnet o iubea. Şi-ar fi dorit s-o aibă de soţie chiar şi dacă ar fi fost practic lipsită de orice mijloace, în loc să fie una dintre cele mai bogate fete din Anglia. Numai că, din fericire, Linnet era una dintre cele mai bogate fete din Anglia…

Mintea lordului Windlesham croia tot felul de planuri de viitor. Să obţină poate administraţia moşiei Roxdale, să restaureze aripa de vest, să nu mai fie nevoit să-şi închirieze cabana de vânătoare din Scoţia…

Charles Windlesham visa cu ochii deschişi.

V

Era ora patru când micul automobil hârbuit cu două locuri se opri pe pietrişul din faţa casei cu un scrâşnet. Din el ieşi o fată – o fiinţă micuţă, zveltă, cu o claie de păr întunecat – care se repezi pe scări şi trase zdravăn de clopoţel.

Câteva minute mai târziu era introdusă în sufrageria lungă şi impozantă şi un majordom cu mutră de preot o prezentă pe tonul mohorât propriu slujbei sale:

— Domnişoara de Bellefort.

— Linnet!

— Jackie!

Windlesham stătea deoparte, privind cu înţelegere cum mică fiinţă impetuoasă se aruncă asupra lui Linnet cu braţele deschise.

— Lordul Windlesham – domnişoara de Bellefort, prietena mea cea mai bună.

„O copilă drăguţă”, se gândi el – nu chiar drăguţă, dar cu siguranţă atrăgătoare, cu părul acela negru inelat şi cu ochii enormi. Lordul murmură câteva nimicuri politicoase şi apoi ieşi pe nesimţite, lăsându-le pe cele două prietene singure.

Jacqueline se năpusti îndată asupra lui Linnet – într-un fel care, îşi aminti această, îi era caracteristic.

— Windlesham? Windlesham? Deci ăsta e bărbatul despre care ziarele spun întotdeauna că ţi-e logodnic! Te măriţi, Linnet? Chiar te măriţi?

Linnet murmură:

— Poate.

— Draga mea! Mă bucur atât de mult! Arată bine.

— A, nu fi atât de sigură – nici eu nu sunt încă.

— Bineînţeles că nu! Reginele îşi aleg întotdeauna cu multă grijă prinţul consort.

— Nu fi ridicolă, Jackie.

— Dar eşti o regină, Linnet! Ai fost întotdeauna. Să Majesté, la reine Linette. Linette la blonde! Iar eu – ei bine, eu sunt confidenta reginei. Domnişoara de onoare şi de încredere.

— Jackie, scumpa mea, vorbeşti prostii! Unde ai fost tot timpul ăsta? Dispari pur şi simplu şi nu scrii niciodată.

— Urăsc să scriu scrisori. Unde am fost? Eh, cam pe trei sferturi scufundată. În SLUJBE. Slujbe sinistre cu femei sinistre!

— Scumpa mea, ce mult aş fi vrut să…

— Profit de generozitatea reginei? Ei bine, draga mea, sinceră să fiu, exact de asta sunt aici. Nu, nu ca să-ţi cer bani cu împrumut. Încă n-am ajuns acolo! Dar am venit să-ţi cer o mare favoare.

— Dă-l drumul!

— Dacă ai să te măriţi cu Windlesham, poate că ai să mă înţelegi.

Pentru câteva clipe, Linnet păru buimăcită. Apoi faţa i se lumină.

— Jackie, vrei să spui că…?

— Da, scumpa mea. Sunt logodită! Deci asta era! Mi s-a părut mie că arătai cumva foarte plină de viaţă. Arăţi întotdeauna aşa, bineînţeles, dar acum parcă mai mult ca de obicei.

— Chiar aşa mă şi simt.

— Spune-mi despre el.

— Îl cheamă Simon Doyle. E mare, lat în umeri, incredibil de simplu şi de copilăros şi absolut adorabil! E sărac – nu are nici un ban. E ceea ce se numeşte un băiat bun de la ţară – dar dintr-o regiune foarte săracă – fiul cel mai mic şi tot tacâmul. Familia lui e din Devonshire. Îi place mult viaţa la ţară, dar în ultimii cinci ani a trăit la Londra, lucrând într-un birou aglomerat. Iar acum firma lor face concedieri şi el a rămas fără slujbă. Linnet, am să mor dacă nu mă mărit cu el! Am să mor! Am să mor! Am să mor…

— Nu fi ridicolă, Jackie.

— Am să mor, îţi spun eu! Sunt nebună după el. Şi el e nebun după mine. Nu putem trăi unul fără altul.

— Draga mea, chiar că te-ai înfierbântat!

— Ştiu. E groaznic, nu? Dragostea asta te prinde cu totul şi nu mai ai ce-l face. Jacqueline făcu o scurtă pauză. Ochii ei întunecaţi se dilatară, devenind deodată tragici. Fu străbătută de un fior. Câteodată e… înfricoşător! Eu şi Simon am fost făcuţi unul pentru altul. N-am să iubesc niciodată pe nimeni altcineva. Şi tu trebuie să ne ajuţi, Linnet. Am auzit că ai cumpărat locul ăsta şi mi-a venit o idee. Ascultă, va trebui să ai un administrator – poate chiar doi. Aş vrea să-l dai slujba lui Simon.

— Oh!

Linnet era surprinsă.

Jacqueline continuă grăbită:

— Să ştii că se pricepe de minune la chestiile astea. Ştie totul despre moşii – a crescut el însuşi pe una. Şi are şi un pic de experienţă în afaceri. Oh, Linnet, ai să-l dai o slujbă, nu, de dragul meu? Dacă nu se descurcă, dă-l afară. Dar se

va descurca. Şi putem locui într-o căsuţă şi am să te văd tot timpul şi totul în grădina va fi absolut divin. Jacqueline se ridică de pe scaun. Spune da, Linnet. Spune da. Frumoasa mea Linnet! Linnet cea înaltă cu părul de aur! Linnet cea deosebită! Spune da!

— Jackie…

— Da?

Linnet izbucni în râs.

— Jackie cea ridicolă! Adu-l aici pe tânărul tău domn şi lasă-mă să-l văd şi apoi mai stăm de vorbă.

Jackie se repezi asupra ei, sărutând-o exuberant.

— Draga mea Linnet – eşti o adevărată prietenă! Ştiam eu că aşa e. Nu m-ai lăsa niciodată baltă – niciodată. Eşti cea mai minunată fiinţă din lume. La revedere.

— Dar, Jackie, credeam că rămâi.

— Eu? Nu. Mă întorc la Londra şi mâine mă întorc şi-l aduc pe Simon şi aranjăm totul. O să-ţi placă mult de tot. E foarte dulce.

— Dar nu poţi măcar să aştepţi să luăm ceaiul?

— Nu, nu pot, Linnet. Sunt prea entuziasmată. Trebuie să mă întorc şi să-l spun lui Simon. Ştiu că sunt nebună, draga mea, dar n-am ce face. Mă aştept ca măritişul să mă vindece. Pare întotdeauna să aibă un efect liniştitor asupra oamenilor.

Când ajunse la uşă, Jacqueline se întoarse, stătu o clipă, apoi se repezi înapoi spre Linnet şi o îmbrăţişa încă o dată în grabă.

— Draga mea Linnet, nu mai e nimeni ca tine.

VI

Domnul Gaston Blondin, proprietarul micului restaurant monden Chez Mă Tante, nu era un om căruia să-l facă plăcere să-şi flateze clientelă. Vizitatorii săi bogaţi, frumoşi, celebri sau aristocratici puteau să aştepte mult şi bine să fie observaţi şi trataţi cu toate onorurile. Numai în cazuri foarte rare domnul Blondin îşi permitea, cu o

condescendenţă graţioasă, să salute vreun client, să îl însoţească la o masă privilegiat amplasată şi să schimbe cu el câteva remarci cât se poate de pertinente.

În seara aceasta, domnul Blondin îşi exercitase de trei ori prerogativele regale – o dată cu o ducesă, a doua oară cu un jocheu faimos şi a treia, cu un omuleţ cu înfăţişare comică, posesor al unor mustăţi negre uriaşe, care unui vizitator întâmplător i-ar fi părut că nu onorează prin nimic restaurantul Chez Mă Tante.

Dar domnul Blondin era cât se poate de onctuos faţă de oaspetele său. Deşi de jumătate de oră doritorilor li se spunea că nu mai sunt mese libere, una apăru acum în mod misterios, amplasată într-o poziţie foarte bună. Domnul Blondin îşi conduse clientul la ea dând toate semnele că era de-a dreptul impresionat.

— Oh, dar bineînţeles, pentru dumneavoastră se găseşte întotdeauna o masă, Monsieur Poirot! Ce bine ar fi dacă ne-aţi onora mai des cu prezenţa!

Hercule Poirot surâse, amintindu-şi de un vechi incident în care fuseseră implicaţi un cadavru, un ospătar, domnul Blondin şi o foarte frumoasă doamnă [1].

— Sunteţi prea amabil, Monsieur Blondin, spuse el.

— Sunteţi singur, Monsieur Poirot?

— Da, sunt singur.

— Ei bine, Jules, aici de faţă, va compune pentru dumneavoastră un mic meniu asemenea unui poem – un adevărat poem! Femeile, oricât de încântătoare ar fi, au marele dezavantaj că ne distrag atenţia de la mâncare! Astăzi vă veţi savura cina, Monsieur Poirot, vă promit. Cât despre vin…

Urmă o conversaţie destul de tehnică, la care asistă şi susnumitul Jules, maître d'hôtel.

Înainte de a se depărta, domnul Blondin mai zăbovi puţin, coborându-şi vocea la un ton confidenţial.

— Aveţi treburi grave de rezolvat?

Poirot clătină din cap.

— Sunt, din păcate, un om fără treburi, spuse el încet. Am făcut ceva economii la vremea mea şi dispun acum de mijloacele necesare pentru o viaţă de trândăvie.

— Vă invidiez.

— Nu, nu, n-ar fi înţelept din partea dumneavoastră. Vă asigur că nu e atât de plăcut pe cât sună. Poirot oftă. Zicală că omul a fost nevoit să inventeze munca pentru a scăpa de efortul de a gândi e cât se poate de adevărată.

Domnul Blondin făcu un gest de uimire.

— Dar sunt atâtea alte lucruri de făcut! Puteţi călători!

— Da, pot să călătoresc. Am făcut-o deja. Iarna aceasta am să vizitez, cred, Egiptul. Climă, se spune, e minunată. Poţi scăpa de ceaţă, de zilele cenuşii, de monotonia ploii neîntrerupte din Anglia.

— O, Egiptul! Şopti domnul Blondin.

— Mi se pare că acum se poate chiar ajunge acolo cu trenul, evitând orice călătorie pe mare, afară de traversarea Canalului Suez.

— A, marea, nu vă pică prea bine, nu?

Hercule Poirot clătină din cap şi fu scuturat de un fior.

— Nici mie, spuse domnul Blondin înţelegător. E curios efectul pe care îl are asupra stomacului.

— Dar numai asupra anumitor stomacuri! Sunt oameni care nu suferă nici un pic de râu de mare. Ba chiar le place!

— O nedreptate a bunului Dumnezeu, spuse domnul Blondin.

Dădu trist din cap şi, meditând la impietatea proferată, se retrase.

Masa fu pusă de ospătari îndemânatici, aproape neauziţi. Apărură felii subţiri de pâine prăjită, unt, un recipient cu gheaţa – toate accesoriile unei cine rafinate.

Orchestra de negri se dezlănţui într-o ciudată simfonie de note discordante. Londra dansa.

Hercule Poirot privea în jur cu atenţie, înregistrând impresiile în spaţiul ordonat al minţii sale.

Ce plictisite şi obosite erau cele mai multe dintre feţe! Unii dintre bărbaţii aceia solizi se simţeau totuşi bine… În timp ce pe chipurile partenerelor lor părea să se citească mai degrabă o răbdare stoică. Femeia aceea grasă în purpuriu radia… Fără îndoială, grăsimea oferă anumite compensaţii în viaţă… O însufleţire, o ardoare de care cei cu forme mai de model sunt lipsiţi.

Destul de mulţi tineri – unii inexpresivi, alţii plictisiţi, alţii categoric nefericiţi. Ce absurd e să numeşti tinereţea vremea fericirii – tinereţea, perioada celei mai acute vulnerabilităţi!

Privirea lui Poirot se îmblânzi când dădu peste un cuplu de pe ring. Făceau o pereche potrivită – el era înalt şi spătos, ea, subţire şi delicată. Două trupuri care se mişcau perfect în ritmul fericirii. Fericire că erau acolo, la ora aceea, împreună.

Dansul se opri brusc. Lumea aplaudă şi melodia porni din nou. După un al doilea encore, cei doi se întoarseră la locurile lor, în apropierea mesei lui Poirot. Fata se îmbujorase, râdea. În timp ce se aşeza, Poirot putu să-l studieze faţa, pe care şi-o ridicase, luminată de râs, spre partenerul ei.

Ochii ei sugerau şi altceva în afara bucuriei. Hercule Poirot clătina din cap cu îndoială.

— Ţine prea mult la el, micuţa, spuse pentru sine. Nu e prea sănătos. Nu, chiar deloc.

Apoi prinse din zbor o vorbă:

— Egipt.

Vocile lor îi ajungeau la urechi foarte clar – a ei era tânără, plină de vioiciune, arogantă, cu vagi r-uri mai moi, străine; a lui, plăcută, joasă, într-o engleză cultivată.

— Nu zic hop înainte de a sări pârleazul, Simon. Iţi spun eu că Linnet nu ne va lăsa baltă!

— Şi dacă o las eu baltă pe ea?

— Prostii – slujba ţi se potriveşte perfect.

— De fapt, cred că da… Sincer, nu mă îndoiesc de priceperea mea. Şi am de gând să fac o treabă bună – de dragul tău!

Fata râse uşor – un râs de fericire pură.

— O să aşteptăm trei luni, ca să fim siguri că nu eşti concediat şi apoi…

— Şi apoi am să îţi pun la picioare tot ce am – asta-l ideea, nu?

— Şi, cum spuneam, o să mergem în Egipt în luna de miere. La naiba cu grijile băneşti! Toată viaţa mi-am dorit să merg în Egipt. Nilul, piramidele, nisipul…

El spuse, cu o voce uşor înecată:

— O să-l vedem împreună, Jackie… Împreună. Nu e grozav?

— Chiar mă întreb. O să fie şi pentru tine la fel de grozav ca pentru mine? Îţi doreşti şi tu la fel de mult ca mine?

Vocea ei era deodată ascuţită – şi ochii dilataţi – aproape temătoare.

Răspunsul bărbatului veni imediat, fără ezitare:

— Jackie, nu fi absurdă.

Dar fata repetă:

Mă întreb… Apoi dădu din umeri. Hai să dansăm. Hercule Poirot murmură pentru sine:

— Une qui aime et un qui se laisse aimer. Da şi eu mă întreb.

VII

Joanna Southwood spuse:

— Şi dacă e vreo brută?

Linnet clătină din cap.

— Nu, sunt sigură. Am încredere în gustul lui Jacqueline.

— Da, dar oamenii nu se comportă rău în dragoste, chiar dacă sunt nişte ticăloşi, murmură Joanna.

Linnet clătină din cap enervată şi schimbă subiectul.

— Trebuie să mă duc să-l văd pe domnul Pierce pentru proiectele acelea.

— Proiecte?
— Da, nişte bordeie vechi, absolut insalubre. Vreau să le dărâm şi să-l mut pe oameni din ele.
— Ce salubru şi generos din partea ta, draga mea!
— Oricum trebuiau să plece. Chiţimiile acelea se află chiar în apropierea noii mele piscine.
— Şi cei care locuiesc acolo sunt de acord să plece?
— Majoritatea sunt încântaţi. Unul sau doi se comportă prosteşte – de fapt, de-a dreptul enervant. Par să nu-şi dea seama în ce condiţii incomparabil mai bune vor trăi!
— Dar presupun că ţie nu-ţi prea pasă de ce spun ei, nu?
— Draga mea Joanna, e numai spre binele lor.
— Da, draga mea. Sunt convinsă. Bine cu de-a silă.
Linnet se încruntă. Joanna râse.
— Haide, doar eşti tiranică, recunoaşte. Un tiran binevoitor, dacă vrei.
— Nu sunt nicidecum tiranică.
— Dar îţi place să faci totul după capul tău!
— Nu neapărat.
— Linnet Ridgeway, poţi să te uiţi în ochii mei şi să-mi dai măcar un singur exemplu de situaţie în care n-ai putut să faci exact ceea ce ţi-ai dorit?
— Nenumărate.
— O, da, „nenumărate”, dar nici un singur exemplu concret. Şi nu poţi inventa unul, draga mea, oricât ai încerca! Linnet Ridgeway şi cursa ei triumfală în maşina ei de aur!
— Crezi că sunt egoistă? Întrebă tăioasă Linnet.
— Nu – doar irezistibilă. Efectul combinat al banilor şi al farmecului personal. Totul se pleacă în faţa ta. Ce nu poţi cumpăra cu bani, cumperi cu un surâs. Rezultatul? Linnet Ridgeway, Fata-Care-Are-Totul.
— Joanna, nu fi ridicolă!
— Oare nu ai totul?
— Ba bănuiesc că da… Dar sună cumva respingător.

— Bineînţeles că e respingător, draga mea! Probabil că în curând vei fi cumplit de plictisită şi de blazată. Până atunci însă, savurează-ţi cursa triumfală în maşina de aur. Mă întreb doar – chiar mă întreb – ce se va întâmpla când vei vrea să o iei pe o stradă pe care scrie: „Interzis circulaţiei publice”.

— Nu fi stupidă, Joanna. Şi, în timp ce lordul Windlesham intra în cameră, Linnet continuă, întorcându-se spre el: Joanna îmi spune tot felul de răutăţi.

— Din invidie, draga mea, numai din invidie, spuse Joanna indistinct în timp ce se ridica.

Nu se scuză că pleacă – căci zărise sclipirea din ochii lui Windlesham.

Acesta râmase tăcut un minut sau două. Apoi intră direct în subiect.

— Ai luat vreo hotărâre, Linnet?

Linnet spuse rar:

— Oare aş fi grosolană dacă?… Bănuiesc că, dacă nu sunt sigură, ar trebui să spun: „Nu”…

El o întrerupse:

— Nu spune asta. Vei avea timp – cât timp doreşti. Dar, ştii, eu cred că vom fi fericiţi împreună.

— Vezi tu – Linnet părea că se scuză, aproape ca un copil mă simt atât de bine aşa cum sunt, mai ales cu toate astea. Flutură o mână. Mi-am dorit să transform Wode Hall într-o întruchipare a idealului meu de casă la ţară şi cred că am reuşit, nu ţi se pare?

— Ba da, Linnet. E minunat. Totul e perfect. Eşti foarte inteligentă, Linnet. Charles făcu o pauză şi apoi continuă: Dar îţi place şi Charltonbury, nu? Bineînţeles că are nevoie să fie modernizat şi toate celelalte. Dar tu te pricepi aşa de bine la asta. Îţi place s-o faci.

— O, desigur, Charltonbury e superb.

Linnet vorbi cu un entuziasm autentic, dar în interiorul său simţi deodată un fior de gheaţă. Răsunase acolo o notă străină, discordantă, care nu-l dădea voie să se bucure

complet de viaţa pe care o ducea. Pe moment, nu-şi analiză senzaţia, dar mai apoi, după ce Windlesham plecă, încercă să-şi examineze dedesubturile minţii.

Charltonbury – da, asta era: îi displăcuse întrebarea despre Charltonbury. Dar de ce? Charltonbury era o proprietate destul de faimoasă. Aparţinea familiei lui Windlesham de pe vremea reginei Elisabeta. A fi stăpână la Charltonbury i-ar fi conferit o poziţie socială de invidiat. Windlesham era una dintre cele mai bune partide din Anglia.

Bineînţeles că el nu putea să ia Wode prea în serios… Nu se putea în nici un fel compara cu Charltonbury.

Ah, dar Wode era al ei! Ea îl văzuse, îl cumpărase, îl reconstruise şi renovase, cheltuise o grămadă de bani cu el. Era posesiunea ei – micul ei regat.

Dar, într-un fel, Wode nu ar mai fi contat dacă ea s-ar fi căsătorit cu Windlesham. Ce ar face ei cu două moşii? Şi, evident, din cele două, Wode avea să fie cea la care vor renunţa.

Ea, Linnet Ridgeway, nu ar mai exista. Ar deveni contesa Windlesham, aducătoarea unei zestre considerabile stăpânului de la Charltonbury. Ar fi deja regina cuiva, nu regină, pur şi simplu.

„Sunt ridicolă”, îşi spuse Linnet.

Dar era curios cât de mult ura ideea de a abandona Wode…

Şi oare nu există şi altceva care o sâcâia?

Vocea lui Jackie, cu acea bizară notă uşor neclară în ea când îi spusese: „Am să mor dacă nu mă mărit cu el. Am să mor. Am să mor…”

Atât de convinsă, atât de sinceră. Oare ea, Linnet, simţea acelaşi lucru pentru Windlesham? Cu siguranţă nu. Poate că ea n-ar fi putut simţi niciodată aşa ceva pentru nimeni. Trebuie să fie foarte plăcut să simţi asta…

Prin fereastra deschisă se auzi zgomotul unei maşini.

Linnet îşi întrerupse şirul gândurilor, nerăbdătoare. Probabil erau Jackie şi tânărul ei cavaler. Se va duce şi îi va întâmpina.

Linnet stătea în uşă în timp ce Jacqueline şi Simon Doyle coborâră din maşină.

— Linnet! Jackie se repezi spre ea. El e Simon. Simon, iat-o pe Linnet. E cea mai minunată persoană din lume.

Linnet văzu un bărbat înalt, lat în umeri, cu ochi albaştri întunecaţi, cu un păr castaniu aspru şi ondulat, cu o bărbie pătrată şi cu un zâmbet atrăgător, simplu, băieţesc…

Îi întinse mâna. Mâna care o strânse drept răspuns era fermă şi caldă… Lui Linnet îi plăcu felul în care tânărul o privi, cu o neprefăcută admiraţie.

Jackie îi spusese că Linnet era extraordinară şi în mod evident lui i se părea extraordinară… Un soi de beţie caldă şi plăcuta i se răspândi în trup.

— Nu e minunat totul? Spuse ea. Intră, Simon şi dă-mi voie să-mi întâmpin noul administrator aşa cum se cuvine.

Şi, pe când se întorcea să-l conducă în casă, gândi: „Sunt nespus – nespus de fericită. Îmi place prietenul lui Jackie… Îmi place foarte tare…”

Şi apoi avu o tresărire bruscă de durere: „Norocoasa…”

VIII

Tim Allerton se lăsă pe spate în fotoliul său de răchită şi căsca, privind marea. Apoi aruncă o căutătură piezişă spre mama sa.

Doamna Allerton era o femeie căruntă, de vreo cincizeci de ani, care se ţinea încă foarte bine. Expresia severă a gurii sale de fiecare dată când îşi privea fiul era o încercare de a-şi ascunde marea afecţiune pentru el, dar până şi străinii se lăsau rareori păcăliţi de acest subterfugiu, iar lui Tim însuşi îi era foarte clar cum stau lucrurile.

— Chiar îţi place Mallorca, mamă? Întrebă el.

— Hm, se gândi o clipă doamna Allerton, e ieftin aici.

— Şi frig, spuse Tim cu un uşor tremur.

Era un tânăr înalt, slăbuţ, cu părul negru şi pieptul mai degrabă îngust. Gura sa avea o expresie foarte dulce, ochii îi erau trişti şi bărbia, nedecisă. Avea mâini lungi şi delicate.

Ameninţat de tuberculoză cu ceva ani în urmă, Tim nu avusese niciodată un fizic prea robust. Printre prieteni se ştia că „scrie”, dar era cumva subînţeles că întrebările despre producţia să literară nu ar fi fost bine-venite.

— La ce te gândeşti, Tim?

Doamna Allerton îl privea cu îngrijorare. Ochii ei căprui-închis strălucitori exprimau suspiciune.

Tim Allerton zâmbi strâmb.

— Mă gândeam la Egipt.

— Egipt? Vocea doamnei Allerton sugera rezervă.

— Căldură adevărată, mamă. Nisipuri de aur, leneveală… Nilul. Mi-ar plăcea să facem o călătorie în sus pe Nil. Ţie nu?

— Oh, ba da, spuse doamna Allerton cu o voce uscată. Dar Egiptul e scump, dragul meu. Nu e pentru cei care trebuie să-şi numere fiecare bănuţ.

Tim râse. Se ridică şi se întinse. Arăta deodată plin de viaţă şi de însufleţire. În glasul lui se simţea o anume febrilitate.

— Cheltuielile cad în seama mea. Da, mamă. O mică speculaţie la bursă. Cu rezultate mai mult decât satisfăcătoare. Am aflat azi-dimineaţă.

— Azi-dimineaţă? Întrebă tăios doamna Allerton. Ai primit o singură scrisoare şi aceea…

Se opri brusc şi-şi muşcă buzele.

Tim păru să ezite o clipă între amuzament şi enervare. Amuzamentul învinse.

— Şi aceea, de la Joanna, încheie el pe un ton rece. Într-adevăr, mamă. Ai fi un detectiv pe cinste! Faimosul Hercule Poirot ar trebui să-şi simtă ameninţată reputaţia dacă te-ar întâlni.

Doamna Allerton arăta mai degrabă iritată.

— Am văzut doar din întâmplare scrisul de pe plic…

— Şi ai ştiut că nu era al unui agent de bursă? Într-adevăr. De fapt, ieri am aflat. Scrisul bietei Joanna este destul de uşor de identificat – se întinde pe toată suprafaţa plicului ca o pânză de păianjen.

— Ce mai zice Joanna? Ceva noutăţi?

Doamna Allerton se străduia să pară calmă şi nepăsătoare. Prietenia dintre fiul său şi verişoara lui de a doua,

Joanna Southwood, o deranjase întotdeauna. Nu că „ar fi fost ceva la mijloc”, cum spunea ea. Era sigură că nu. Tim nu manifestase niciodată vreun interes de ordin sentimental faţă de Joanna şi nici ea faţă de el. Atracţia mutuală dintre ei părea să se bazeze pe plăcerea bârfelor şi pe existenţa unui număr considerabil de prieteni şi de cunoştinţe comune. Amândurora le plăceau oamenii şi le plăcea să discute despre ei. Joanna avea o limbă ascuţită şi un fin simţ al umorului.

Nu pentru că se temea că Tim ar fi putut să se îndrăgostească de Joanna devenea doamna Allerton cam ţeapănă de fiecare dată când Joanna era prezentă sau când soseau scrisori de la ea.

Era un alt sentiment, greu de definit – poate o gelozie nemărturisită faţă de plăcerea vădită pe care Tim părea să o resimtă întotdeauna în compania Joannei. Ea şi fiul ei erau tovarăşi atât de buni, încât a-l vedea pe Tim absorbit şi interesat de o altă femeie îi provoca întotdeauna doamnei Allerton o anumită surpriză. Îşi închipuia, de asemenea, că în astfel de cazuri prezenţa ei ridica o barieră între cei doi reprezentanţi ai tinerei generaţii. Adesea dăduse peste ei antrenaţi în conversaţii pasionate, care, la vederea ei, păreau să pălească, să o includă şi pe ea oarecum forţat, parcă de nevoie. În mod cert, doamna Allerton nu o plăcea pe Joanna Southwood. O găsea nesinceră, afectată şi, în esenţă, superficială. Îi era foarte greu să se abţină de la a-şi exprima aceste păreri pe un ton uşor cam exagerat.

Înainte de a-l răspunde la întrebare, Tim scoase scrisoarea din buzunar şi-şi trecu ochii peste ea. Era destul de lungă,

observă mama lui.
— Nimic deosebit, spuse el. Cei doi Devenish divorţează. Bătrânul Monty a fost reţinut pentru conducere sub influenţa alcoolului. Windlesham a plecat în Canada. Se pare că a fost foarte afectat de refuzul lui Linnet Ridgeway. Care în mod sigur se va căsători cu administratorul acela al ei.
— Ce lucru neobişnuit! E o persoană dezgustătoare?
— Nu, nici vorbă. E unul dintre membrii familiei Doyle din Devonshire. N-are nici un ban, bineînţeles – şi, de fapt, a fost logodit cu una dintre prietenele cele mai bune ale lui Linnet. Asta e cam groasă.
— Nu mi se pare deloc plăcut, zise doamna Allerton, roşind.
Tim îi aruncă o privire scurtă, plină de afecţiune.
— Ştiu, mamă. Ţie nu-ţi place când femeile fură soţii altora şi chestii de genul ăsta.
— Pe vremea mea aveam nişte reguli, spuse doamna Allerton. Şi erau foarte bune! Tineretul de astăzi pare să creadă că poate să facă orice-l trece prin cap, fără a se teme de urmări.
Tim zâmbi.
— Nu doar crede. Chiar o face. Vezi Linnet Ridgeway!
— Ei bine, mie mi se pare oribil!
Tim îi făcu cu ochiul.
— Hei, capul sus, bătrânică demodată ce eşti! S-ar putea să fiu de acord cu tine. Eu, cel puţin, încă n-am atentat la soţia sau la logodnica nimănui.
— Sunt sigură că n-ai face-o niciodată, spuse doamna Allerton şi adăugă energic: Te-am crescut aşa cum trebuie.
— Aşadar, meritul e al tău, nu al meu.
Tim îi zâmbi cu o sclipire de tachinare în ochi, în timp ce împăturea scrisoarea şi o băga la loc în buzunar. Doamna Allerton gândi fulgerător: „îmi arată majoritatea scrisorilor, însă din ale Joannei îmi citeşte numai mici pasaje”.

Dar imediat îşi alungă din minte gândul acesta nedemn şi, ca întotdeauna, decise să se poarte cu nobleţe.

— Ce mai face Joanna, cum se mai distrează? Întrebă ea.

— Aşa şi aşa. Zice că vrea să-şi deschidă un magazin de delicatese în Mayfair1Joanna vorbeşte mereu despre cât e de săracă, replică doamna Allerton cu o urmă de ciudă în voce, dar călătoreşte mai peste tot şi hainele trebuie s-o coste o avere. E întotdeauna foarte frumos îmbrăcată.

— Ei, da, spuse Tim, probabil că nu plăteşte pentru ele. Nu, mamă, nu vreau să spun ceea ce-şi închipuie mintea ta virtuoasă. Probabil că pur şi simplu nu-şi plăteşte croitorii.

Doamna Allerton suspină.

— N-am înţeles niciodată cum reuşesc unii oameni să facă aşa ceva.

— E un talent special, spuse Tim. E de ajuns să ai gusturi suficient de extravagante şi nici un pic de simţ al valorii banilor şi atunci poţi primi credite oricât de mari.

— Da, dar până la urmă ajungi în faţa Biroului de Falimente, ca bietul Sir George Wode.

— Ai o slăbiciune pentru jocheul acela bătrân – probabil pentru că în 1898 la vreun bal, ţi-a spus că semeni cu un boboc de trandafir.

— Nu mă născusem încă în 1898 replică doamna Allerton cu aplomb. Sir George este un om cu maniere rafinate şi nu-ţi permit să-l numeşti „jocheu bătrân”.

— Am auzit câteva istorii rizibile despre el de la oameni care ştiu ce spun.

— Pe tine şi pe Joanna nu vă interesează ce spuneţi despre alţii: orice merge, atâta vreme cât e suficient de răutăcios.

Tim ridică din sprâncene.

— Dragă mamă, dar ştiu că te-ai cam aprins. Nu-mi închipuiam că bătrânul Wode e unul dintre favoriţii tăi.

— Nu-ţi dai seama cât de greu i-a fost să vândă Wode Hall. Ţinea extrem de mult la proprietatea aceea.

Tim îşi înfrână tendinţa de a-l da replica mamei sale. Până la urmă, cine era el să judece oamenii? Îi răspunse în

schimb gânditor:
— Mda, cred că ai dreptate aici. Linnet l-a invitat să vină şi să vadă ce a făcut la Wode Hall şi el a refuzat-o destul de grosolan.
— Bineînţeles. Iar ea ar fi trebuit să-şi imagineze că nu era cazul să-l invite.
— Şi mi se pare că el vorbeşte cu destulă înveninare despre ea – mormăie câte ceva de fiecare dată când o vede. Nu-l poate ierta faptul că i-a oferit un preţ atât de bun pentru proprietatea aceea dărăpănată a familiei.
— Şi oare nu e de înţeles? Întrebă doamna Allerton tăios.
— Sincer să fiu, spuse Tim calm, nu. De ce să trăieşti în trecut? De ce să te agăţi de lucruri care s-au întâmplat demult?
— Şi ce să pui în locul lor?
Tim ridică din umeri.
— Să-ţi trăieşti viaţa, eventual. Să trăieşti pasiunea pentru nou. Bucuria de a nu şti niciodată ce-ţi rezervă ziua de mâine. În loc de a moşteni o fâşie de pământ nefolositoare, să-ţi oferi plăcerea de a face bani pentru tine însuţi – prin propriile puteri.
— Printr-o speculaţie reuşită la bursă!
Tim râse.
— De ce nu?
— Şi dacă speculaţia se dovedeşte tot atât de nereuşită?
— Asta, dragă mamă, e o mişcare lipsită de tact. Şi cu totul nepotrivită în ziua de azi… Ce părere ai de excursia în Egipt?
— Păi…
El o întrerupse, zâmbind.
— Deci am stabilit. Amândoi ne dorim să vedem Egiptul.
— Şi când propui să se întâmple asta?
— Luna viitoare. Ianuarie e perioada cea mai potrivită pentru Egipt. O să mai savurăm câteva săptămâni compania extrem de plăcută a oaspeţilor acestui hotel.

— Tim, spuse doamna Allerton cu reproş în glas. Apoi adăugă pe un ton vinovat: Mi-e teamă că i-am promis doamnei Leech că vei merge cu ea la poliţie. Nu înţelege o boabă spaniolă.

Tim făcu o grimasă.

— În legătură cu inelul acela al ei? Rubinul acela sângeriu al fiicei de potcovar [2]? Tot mai crede că i-a fost furat? Mă duc, dacă vrei, dar e pierdere de vreme. N-o să facă decât să chinuie câteva cameriste nenorocite. L-am văzut foarte clar pe degetul ei când a intrat în mare în ziua aceea. I-a căzut în apă şi pur şi simplu n-a observat.

— Ea spune că e foarte sigură că şi l-a scos de pe deget şi l-a lăsat pe noptieră.

— Ei bine, nu. L-am văzut cu ochii mei. Femeia asta e stupidă. Orice femeie care se aruncă în mare în decembrie, pretinzând că apa e caldă numai pentru că se întâmplă ca soarele să strălucească în momentul respectiv, e stupidă. Femeile grase oricum n-ar trebui să aibă voie să se scalde în mare; arată respingător în costume de baie.

— Zău că mi se pare că ar trebui să nu mă mai scald nici eu, murmură doamna Allerton.

Tim scoase un hohot de râs.

— Tu? Tu poţi să stârneşti invidia multor fete tinere.

Doamna Allerton oftă şi spuse:

— Aş fi vrut să fie mai mulţi tineri aici, în jurul tău.

Tim Allerton clătină din cap vehement.

— Eu nu. Noi doi ne simţim foarte bine împreună dacă nu ne deranjează nimeni.

— Ţi-ar fi plăcut că Joanna să fie aici.

— Nu mi-ar fi plăcut. Vocea lui Tim era neaşteptat de decisă. Aici chiar greşeşti. Joanna mă amuză, dar nu-mi place cu adevărat, şi, dacă aş petrece prea mult timp cu ea, m-ar călca pe nervi. Mă bucur că nu e aici. Cred că m-aş împăca uşor cu ideea de a nu o mai vedea niciodată. Apoi adăugă, aproape în şoaptă: Există o singură femeie pe

lumea asta pe care o respect şi o admir şi cred, dragă doamnă Allerton, că ştii cine este aceea.
Mama să se înroşi şi pe chip îi apăru brusc o expresie buimăcită.
Tim spuse pe un ton grav:
— Nu sunt prea multe femei cu adevărat plăcute pe lume. Tu eşti una dintre ele.

IX

Într-un apartament din New York cu vedere spre Central Park, doamna Robson exclamă:
— Vai, dar e minunat! Eşti o fată grozav de norocoasă, Cornelia.
Cornelia Robson roşi. Era o tânără corpolentă, cam stângace, cu ochi căprui ca de câine.
— Ah, va fi splendid! Spuse ea copleşită.
Bătrâna domnişoară Van Schuyler îşi înclină capul, satisfăcută de reacţia rudelor sale sărace.
— Întotdeauna mi-am dorit să călătoresc în Europa, suspină Cornelia, dar n-am crezut niciodată că am să ajung acolo.
— Domnişoara Bowers mă va însoţi, ca de obicei, spuse domnişoara Van Schuyler, dar ca parteneră în societate este cât se poate de mărginită. Cornelia mă poate ajuta în multe feluri.
— Aş fi fericită să o fac, verişoară Marie, spuse Cornelia cu însufleţire. Foarte bine, atunci totul e aranjat, încheie domnişoara Van Schuyler. Du-te şi găseşte-o pe domnişoara Bowers, draga mea. E timpul să-mi beau cocteilul de ouă.
Cornelia ieşi. Mama ei spuse:
— Dragă Marie, îţi sunt într-adevăr atât de recunoscătoare! Ştii că mi se pare că biata Cornelia suferă mult pentru că nu e remarcată în societate. Lucrul ăsta o face să se simtă cumva umilită. Dacă mi-aş putea permite s-

o scot în lume – dar ştii cum au stat lucrurile de la moartea lui Ned.

— Sunt foarte bucuroasă să o iau cu mine, spuse domnişoara Van Schuyler. Cornelia a fost întotdeauna drăguţă şi gata să se ocupe de tot felul de mărunţişuri şi nu e atât de egoistă ca mulţi dintre tinerii de azi.

Doamna Robson se ridică şi sărută faţa ridată şi uşor îngălbenită a rudei sale bogate.

— Îţi sunt atât de recunoscătoare, declară ea.

Pe scări, se întâlni cu o femeie înaltă, care părea foarte energică, ducând un pahar în care se afla un lichid galben spumos.

— Deci, doamnă Bowers, vă pregătiţi pentru Europa?

— O, da, doamnă Robson.

— Ce călătorie frumoasă va fi!

— O, da, cred că va fi cât se poate de plăcută.

— Dar aţi mai fost în străinătate până acum?

— O, da, doamnă Robson. Am fost la Paris cu domnişoara Van Schuyler, toamna trecută. Dar n-am vizitat niciodată Egiptul.

Doamna Robson ezită.

— Sper din tot sufletul… Că nu vor fi… Nici un fel de probleme.

Îşi coborâse vocea. Domnişoara Bowers replică în schimb pe tonul său obişnuit:

— O, nu, doamnă Robson. O să am mare grijă de asta. Sunt întotdeauna foarte atentă.

Dar o vagă umbră de îngrijorare persistă pe chipul doamnei Robson în timp ce cobora încet mai departe.

X

În biroul său din centrul oraşului, domnul Andrew Pennington îşi cercetă corespondenţa. Deodată, pumnul i se încleştă şi se prăbuşi cu zgomot pe masă; faţa i se făcu roşie ca sângele şi două vene groase i se iviră pe frunte. Apăsă pe

un buton de pe masă şi în cameră intră, cu o promptitudine demnă de admiraţie, o secretară cu o figură inteligentă.

— Spune-l domnului Rockford să vină până la mine.

— Da, domnule Pennington.

Câteva minute mai târziu, Stemdale Rockford, asociatul domnului Pennington, intră în birou. Cei doi bărbaţi semănau întru câtva – amândoi erau înalţi, zvelţi, cu părul grizonat şi cu feţe inteligente, proaspăt bărbierite.

— Ce este, Pennington?

Pennington îşi ridică ochii de pe scrisoarea pe care o recitea.

— Linnet s-a măritat!

— Poftim?

— Ai auzit foarte bine! Linnet Ridgeway s-a măritat!

— Cum? Când? Şi noi de ce n-am aflat?

Pennington se uită la calendarul de pe masă.

— Nu era căsătorită când a scris scrisoarea asta, dar acum este. În dimineaţa zilei de patru. Adică azi.

Rockford se prăbuşi pe un scaun.

— Uau! Fără să ne prevină, nimic! Cine e tipul?

Pennington se uită din nou în scrisoare.

— Doyle. Simon Doyle.

— Ce fel de om e? Ai auzit vreodată de el?

— Nu. Nu spune prea multe… Pennington îşi trecu ochii peste rândurile drepte, ordonate. Am impresia că e ceva secret în toată povestea asta… Dar nu contează. Principalul e că Linnet s-a măritat.

Ochii celor doi se întâlniră. Rockford dădu din cap.

— Trebuie să ne gândim ce e de făcut, spuse el încet.

— Ce putem face?

— Asta te întreb şi eu.

Cei doi bărbaţi rămaseră aşezaţi în linişte. Apoi Rockford întrebă:

— Ai vreun plan?

Pennington spuse, lungind cuvintele:

— Normandie pleacă astăzi din port. Unul din noi ar putea s-o prindă.

— Eşti nebun! Şi ce să facă?

— Avocaţii aceia englezi… Începu Pennington şi se opri.

— Ce-l cu ei? Doar n-ai de gând să te duci acolo ca să-l abordezi? Eşti nebun!

— Nu spun că unul din noi să meargă în Anglia.

— Atunci?

Pennington netezi foaia întinsă pe masă.

— Linnet pleacă în Egipt în luna de miere. Are de gând să stea acolo o lună, sau chiar mai bine…

— Egipt, a?

Rockford se gândi o clipă. Apoi îşi ridică privirea şi se uită în ochii celuilalt.

— Egipt, spuse el. Deci asta e ideea ta.

— Da, o întâlnire întâmplătoare. Într-o excursie. Linnet va fi cu soţul ei, într-o atmosferă de lună de miere… Ar putea să ne iasă.

Rockford spuse neîncrezător:

— E deşteaptă Linnet… Dar…

Pennington continuă cu glas încet:

— Cred că situaţia poate fi… Rezolvată cumva.

Ochii li se întâlniră din nou. Rockford încuviinţă din cap.

— Bine, băiete.

Pennington aruncă o privire la ceas.

— Va trebui să ne grăbim – oricare din noi va pleca.

— Du-te tu, răspunse Rockford prompt. Ai avut întotdeauna trecere la Linnet. „Unchiul Andrew.” Exact ce trebuie!

Faţa lui Pennington se înăspri.

— Sper să rezolv lucrurile, zise el.

— Trebuie să le rezolvi, îi răspunse asociatul. Situaţia e critică…

XI

William Carmichael îi spuse tânărului slăbănog care deschisese uşa întrebător:

— Trimite-l la mine pe domnul Jim, te rog.

Jim Fanthorp intră în cameră şi îl privi pe unchiul său cu un aer întrebător. Bătrânul îşi ridică ochii, dădu din cap şi scoase un mormăit.

— Hm, eşti aici.

— M-aţi chemat?

— Aruncă o privire peste chestia asta.

Tânărul se aşează şi trase teancul de hârtii mai aproape. Bătrânul îl urmărea.

— Ei bine?

— Domnule, mi se pare cam dubios.

Asociatul cel mai în vârstă al firmei Carmichael, Grant & Carmichael scoase din nou mormăitu-l caracteristic.

Jim Fanthorp reciti scrisoarea care tocmai sosise cu poşta aeriană din Egipt…: Pare de-a dreptul aiurea să scrii scrisori de afaceri într-o asemenea zi. Am petrecut o săptămână la hotelul Mena House [3] şi am fost într-o expediţie la Fayum [4]. Poimâine mergem cu vaporul în susul Nilului la Aswan şi la Luxor şi poate mai departe, până la Khartoum [5]. Când am intrat azi-dimineaţă în biroul agenţiei Thomas Cook pentru bilete, cine credeţi că a fost prima persoană pe care am văzut-o? Andrew Pennington, tutorele meu american. Cred că l-aţi cunoscut acum doi ani, când a venit în Anglia. N-aveam habar că se află în Egipt şi el n-avea idee că eu sunt aici! Şi nici că m-am măritat! Scrisoarea în care îi spuneam despre căsătorie a ajuns probabil chiar după plecarea lui. Vine şi el în aceeaşi călătorie pe Nil. Ce coincidenţă, nu? Vă mulţumesc pentru tot ce aţi făcut în toată această perioadă atât de agitată. Eu…

Chiar în momentul în care tânărul voia să întoarcă pagina, domnul Carmichael îi luă scrisoarea din mână.

— Asta e tot, spuse el. Restul nu contează. Ei bine, ce crezi? Nepotul său se gândi timp de câteva momente, apoi

spuse:
— Păi, nu cred să fie o coincidenţă… Celălalt dădu din cap aprobator.
— Ţi-ar plăcea să faci o călătorie în Egipt? Lătră el.
— Credeţi că e recomandabil?
— Cred că nu avem timp de pierdut.
— Dar de ce eu?
— Pune-ţi mintea la contribuţie, băiete, pune-ţi mintea la contribuţie. Linnet Ridgeway nu te-a întâlnit niciodată; şi nici Pennington. Dacă iei avionul, s-ar putea să ajungi acolo la timp.
— Nnnn… Nu-mi place chestia asta.
— Poate că nu-ţi place – dar trebuie s-o faci.
— E absolut necesar?
— După părerea mea, spuse domnul Carmichael, e vital.

XII

Îndreptându-şi turbanul din mătase orientală pe care îl purta pe cap, doamna Otterbourne spuse cu arţag:
— Chiar că nu văd nici un motiv de ce n-am merge în Egipt. Sunt sătulă până peste cap de Ierusalim. Apoi, cum fiica să nu replică în nici un fel, adăugă: Ai putea cel puţin să răspunzi când ţi se vorbeşte.
Rosalie Otterbourne privea o fotografie dintr-un ziar. Sub ea era scris:
Doamna Simon Doyle, fostă înainte de căsătorie frumoasă domnişoară Linnet Ridgeway, bine-cunoscută în societate. Domnul şi doamna Doyle îşi petrec vacanţa în Egipt.
— Vrei să mergem în Egipt, mamă? Întrebă Rosalie.
— Da, vreau, răspunse violent doamna Otterbourne. Consider că aici am fost tratate cu o totală lipsă de respect. Prezenţa mea în acest loc le face reclamă – ar trebui să ne dea o reducere specială. Când le-am făcut aluzie la aşa ceva, s-au purtat absolut – dar absolut – impertinent. Le-am spus exact ceea ce gândesc despre ei.
Fata oftă şi spuse:

— Toate locurile sunt la fel. Aş vrea să putem pleca deîndată.

— Iar în dimineaţa asta, continuă doamna Otterbourne, directorul hotelului a avut chiar impertinenţa să îmi spună că toate camerele au fost rezervate dinainte şi că suntem rugate să plecăm peste două zile.

— Deci va trebui să mergem în altă parte.

— Nici gând. Sunt pregătita să-mi apăr drepturile până la capăt.

— Bănuiesc că la fel de bine am putea să mergem în Egipt. Nu văd nici o diferenţă, murmură Rosalie.

Doamna Otterbourne fu de acord.

— Cu siguranţă nu e o chestiune de viaţă şi de moarte. Dar aici greşea – căci era exact o chestiune de viaţă şi de moarte.

Capitolul doi

— E Hercule Poirot, detectivul, spuse doamna Allerton.

Ea şi fiul ei stăteau pe două fotolii vopsite în roşu aprins.

În grădina hotelului Cataract din Aswan, urmărind siluetele a două persoane care se îndepărtau – un bărbat scund îmbrăcat într-un costum alb de mătase şi o fată înaltă şi subţire.

Tim Allerton se ridică neobişnuit de brusc în capul oaselor.

— Omuleţul acela caraghios? Întrebă el neîncrezător.

— Omuleţul acela caraghios.

— Ce, Doamne iartă-mă, face aici?

Mama sa râse.

— Dragul meu, pari de-a dreptul fascinat. De ce oare bărbaţilor le plac atât de mult crimele? Eu urăsc romanele poliţiste şi nu le citesc niciodată. Dar nu cred că Monsieur Poirot este aici din vreun motiv ascuns. Îmi închipui că a câştigat destui bani în viaţă şi că acum profită de ei.

— Pare să se priceapă s-o ochească pe cea mai frumoasă fată din zonă.

Doamna Allerton îşi înclină uşor capul într-o parte, examinând silueta tot mai îndepărtată a domnului Poirot şi

a însoţitoarei sale.

Fata de lângă el era mai înaltă cu aproape un cap. Păşea frumos, nici ţeapăn, nici deşelat.

— Pare într-adevăr frumoasă, spuse doamna Allerton, aruncându-l o privire piezişă lui Tim.

Oarecum spre surprinderea ei, acesta muşcă momeala.

— E mai mult decât OK. Păcat că arată atât de nervoasă şi de posomorâtă.

— Poate e doar expresia feţei ei, dragul meu.

— O tânără drăcoaică nesuferită, bănuiesc. Dar e foarte drăguţă.

Persoana care fusese subiectul acestor remarci mergea încet alături de Poirot. Rosalie Otterbourne învârtea în mână o umbreluţă de soare nedeschisă, iar expresia de pe chipul ei justifică întru totul ceea ce Tim spusese despre ea. Arăta nervoasă şi mohorâtă. Sprâncenele i se uniseră într-o încruntătură, iar linia sângerie a gurii avea colţurile coborâte.

Cei doi o luară la stânga, ieşind pe poarta hotelului şi intrară în umbra răcoroasă a grădinii publice.

Hercule Poirot sporovăia amabil, plin de o bună dispoziţie perfect senină. Purta un costum de mătase albă, atent călcat şi o pălărie de panama şi ţinea în mână o apărătoare de muşte cu mâner ornamentat din imitaţie de chihlimbar.

— Mă încântă, spunea el. Stâncile negre de pe Insula Elefantină [6], soarele şi micile bărci de pe râu. Da, ce bine e să trăieşti. Făcu o pauză şi apoi adăuga: Nu vi se pare, mademoiselle?

— E bine, presupun, răspunse scurt Rosalie Otterbourne. Aswan mi se pare un loc cam mohorât. Hotelul e pe jumătate gol şi toată lumea de aici are o sută…

Rosalie se întrerupse şi-şi muşcă buzele.

Ochii lui Hercule Poirot clipiră.

— Aveţi dreptate, da. Sunt cu un picior în groapă.

— Nu… Nu mă gândeam la dumneavoastră, spuse fata.

Scuzaţi-mă. Am fost grosolană.

— Deloc. E firesc să vă doriţi companioni de vârsta dumneavoastră. Ei, există măcar un tânăr în hotel.

— Cel care sta toată ziua cu mama lui? Ea îmi place, dar el mi se pare groaznic – atât de înfumurat!

Poirot zâmbi.

— Iar eu – vă par înfumurat?

— O, nu, dumneavoastră nu.

Rosalie era evident prea puţin interesată de subiect – dar asta nu păru să-l deranjeze pe Poirot, care observă doar cu o satisfacţie placidă:

— Prietenul meu cel mai bun susţine că sunt foarte înfumurat.

— Ei bine, spuse Rosalie neatentă, bănuiesc că aveţi motive. Din păcate, crimele nu mă interesează câtuşi de puţin.

— Sunt încântat să aflu că nu aveţi nimic de ascuns, zise Poirot solemn.

Pentru o clipă, masca mohorâta de pe chipul fetei păru să se transforme, pe când îi arunca lui Poirot o scurtă privire întrebătoare. Dar Poirot nu păru s-o observe şi continuă:

— Madame, mama dumneavoastră, nu a coborât azi la masa de prânz. Sper că se simte bine.

— Locul acesta nu-l face bine, spuse Rosalie scurt. Abia aştept să plecăm.

— Vom călători împreună, nu? Mergem cu toţii până la Wadi Halfă [7] şi spre a doua cataractă?

— Da. Cei doi ieşiră din umbra grădinii şi păşiră pe un drum prăfos pe marginea fluviului. Fură îndată înconjuraţi de cinci vânzători vigilenţi de mărgele, doi comercianţi de ilustrate, trei vânzători de scarabei din ipsos, vreo doi băieţi care închiriau măgăruşi şi câţiva mici zdrenţăroşi cam flegmatici, dar care sperau să capete ceva.

— Doriţi mărgele, domnu'? Foarte bun, domnu'. Foarte ieftin…

— Doamnă, doriţi scarabeu? Uitaţi – regină – aduc noroc…

— Uitaţi, domnu', lapis adevărat. Foarte bun, foarte ieftin…

— Vreţi călărit un măgăruş, domnu'? Foarte bun măgăruş. Măgăruş Whisky cu Sifon, domnu'…

— Vreţi mergeţi la cariera de granit, domnu'? Măgăruşul meu foarte bun. Alt măgăruş foarte prost, domnu', cade…

— Doriţi ilustrată – foarte ieftin – foarte frumos…

— Uitaţi, doamna… Numai zece piaştri – foarte ieftin – lapis – fildeş…

— Apărătoare foarte bun – tot chihlimbar…

— Vreţi mergeţi cu barca, domnu'? Am barcă foarte bun, domnu'…

— Vreţi mergeţi înapoi la hotel, doamna? Acest măgăruş foarte liniştit…

Hercule Poirot făcu neatent câteva gesturi anemice pentru a alunga roiul de muşte umane. Rosalie mergea printre ei ca o somnambulă.

— E mai bine să te prefaci surd şi orb, zise ea.

Micii zdrenţăroşi alergau pe lângă ei, plângăcioşi.

— Bakshish? Bakshish? Ura, ura, foarte frumos, foarte bun…

Hainele lor peticite în culori vii se târau pe pământ şi muştele le asaltau ochii urduroşi. Ei fură cei mai insistenţi. Ceilalţi renunţară şi rămaseră în urmă, ca să-l atace pe următorul trecător.

Poirot şi Rosalie trebuiră acum să treacă prin furcile caudine ale vânzătorilor din magazine, cu accentele lor mai suave, mai persuasive…

— Nu vreţi vizitaţi magazinul meu, domnule?

— Vreţi crocodil de fildeş, domnule?

— N-aţi fost în magazinul meu, domnule? Vă arăt lucruri foarte frumoase.

Cei doi intrară în al cincilea magazin, unde Rosalie înmâna vânzătorului câteva role de film – scopul plimbării. Apoi ieşiră şi se îndreptară spre ţărmul fluviului.

Unul dintre vapoarele de pe Nil tocmai arunca ancora. Poirot şi Rosalie se uitară cu interes la pasageri.

— Destul de mulţi, nu? Comentă Rosalie.

Întoarse capul chiar în timp ce Tim Allerton li se alătura. Acesta gâfâia uşor, ca şi cum s-ar fi grăbit.

Stătură acolo câteva clipe, apoi Tim rupse tăcerea.

— Bănuiesc că sunt la fel de neinteresanţi ca întotdeauna, spuse el dispreţuitor, arătând înspre pasagerii care debarcau.

— De obicei sunt groaznici, fu de acord Rosalie.

Toţi trei aveau aerul acela de superioritate afişat de obicei de oamenii care se află deja într-un anume loc atunci când îi studiază pe nou-veniţi.

— Uau! Exclamă Tim, însufleţindu-se brusc. Pun pariu că aia e Linnet Ridgeway.

Dacă informaţia aceasta îl lăsă rece pe Poirot, ea stârni în schimb interesul lui Rosalie. Se aplecă înainte şi toată posomoreala de pe chipul ei aproape dispăru când întrebă:

— Unde? Femeia în alb?

— Da, acolo, lângă bărbatul acela înalt. Coboară acum pe ţărm. El e proaspătul soţ, bănuiesc. Nu-mi amintesc cum îl cheamă.

— Doyle, spuse Rosalie. Simon Doyle. Scria în toate ziarele. E plină de bani, nu?

— Cam cea mai bogată fată din Anglia, replică Tim cu aplomb.

Cei trei privitori se uitară în tăcere cum pasagerii debarcau. Poirot examină cu interes persoana care făcuse obiectul remarcilor celor doi tineri şi murmură:

— E foarte frumoasă.

— Unii oameni au de toate, spuse Rosalie înciudată.

Pe faţa ei apăru o stranie expresie de invidie în timp ce privea cum cealaltă fată cobora pe pasarelă.

Linnet Doyle arăta superb, de parcă ar fi păşit pe un podium. Avea, de asemenea, ceva din siguranţa de sine a

unei actriţe celebre. Era obişnuită să fie privită, admirată, să fie în centrul atenţiei oriunde ar fi mers.

Era conştientă de privirile curioase aţintite asupra ei – şi, în acelaşi timp, aproape că nu le băga în seamă; toate acestea făceau parte din viaţa ei de zi cu zi.

Coborî pe ţărm jucând un rol – chiar dacă o făcea inconştient. Frumoasă, bogată şi celebra mireasă în luna de miere. Se răsuci, cu un mic zâmbet şi câteva cuvinte, spre bărbatul înalt de lângă ea. El îi răspunse şi sunetul vocii lui îi atrase atenţia lui Hercule Poirot. Ochii acestuia se aprinseră şi sprâncenele i se apropiară.

Perechea trecu destul de aproape de ei. Poirot îl auzi pe Simon Doyle zicând:

— O să încercăm să ne facem timp pentru el, draga mea. Putem sta fără probleme aici o săptămână sau două, dacă vrei.

Chipul lui era întors spre al ei, înflăcărat, adorator, uşor umil.

Ochii lui Poirot îl cercetară atent – umerii puternici, faţa bronzată, ochii albaştri întunecaţi, simplitatea copilăroasă a zâmbetului.

— Norocosul, spuse Tim după ce cuplul se depărtă. Cum e oare să-ţi găseşti o moştenitoare bogată care să n-aibă platfus şi probleme cu sinusurile?

— Arată cât se poate de fericiţi, spuse Rosalie cu o notă de invidie în glas. Şi adăugă brusc, dar cu o voce atât de joasă, încât Tim nu-l putu înţelege vorbele: Nu e drept.

Poirot însă le auzi. Se încruntase până atunci oarecum consternat, dar acum îi aruncă fetei de alături o privire rapidă.

— Trebuie să-l aduc mamei câteva lucruri, spuse Tim, ridicându-şi pălăria şi îndepărtându-se.

Poirot şi Rosalie se întoarseră încet spre hotel, pe acelaşi drum, încercând să ignore propunerile reînnoite ale stăpânilor de măgăruşi.

— Deci nu vi se pare drept, mademoiselle? Întrebă Poirot blând.

Fata se îmbujoră, mânioasă.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi.

— Repet doar ceea ce aţi şoptit mai adineauri. O, ba da, aţi şoptit.

Rosalie Otterbourne dădu din umeri.

— Mi se pare prea mult pentru o singură persoană. Bani, frumuseţe, o siluetă de invidiat şi…

Rosalie făcu o pauză şi Poirot continuă:

— Şi dragoste? Da? Şi dragoste? Dar nu se ştie – poate că a fost luată de soţie pentru banii ei!

— N-aţi văzut cum o privea?

— O, ba da, mademoiselle. Am văzut tot ce era de văzut – de fapt, am văzut ceva ce dumneavoastră nu aţi sesizat.

— Adică?

— Am văzut, mademoiselle, spuse rar Poirot, ochii încercănaţi ai unei femei. Am văzut o mână care strângea bastonul unei umbreluţe atât de tare, încât încheieturile i se albiseră…

Rosalie îl privea ţintă.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Vreau să spun că nu tot ce zboară se mănâncă. Vreau să spun că, deşi această doamnă e frumoasă şi bogată şi iubită, există totuşi ceva în neregulă aici. Şi mai ştiu un lucru.

— Da? Ştiu, spuse Poirot încruntându-se, că, la un moment dat, undeva, am mai auzit această voce – vocea domnului Doyle – şi tare aş vrea să-mi amintesc unde.

Dar Rosalie nu-l mai asculta. Se oprise nemişcată şi, cu vârful umbreluţei de soare, desena linii pe nisipul rar. Deodată izbucni violent:

— Sunt odioasă. Sunt pur şi simplu odioasă. Sunt un monstru. Mi-aş dori să-l smulg hainele alea de pe ea şi să o calc în picioare. Să-l calc în picioare figura aceea atât de frumoasă, de arogantă şi de încrezătoare. Sunt doar o

invidioasă nenorocită – dar asta simt. E atât de oribil de populară, de echilibrată şi de sigură pe sine!

Hercule Poirot păru oarecum uimit de izbucnirea aceasta. O apucă pe Rosalie de braţ şi i-l scutură uşor, prieteneşte.

— Tenez – vă veţi simţi mai bine acum, că aţi spus toate astea!

— O urăsc! N-am urât niciodată pe cineva atât de mult la prima vedere.

— Minunat!

Rosalie îl privi cu suspiciune. Gura i se strâmbă şi ea râse.

— Bien, spuse Poirot şi râse şi el.

O porniră ca doi tovarăşi înapoi spre hotel.

— Trebuie să văd unde e mama, spuse Rosalie pe când intrau în holul răcoros, slab luminat.

Poirot o luă în partea cealaltă, spre terasa care dădea către Nil. Aici erau aşezate câteva mese pentru ceai, dar, fiind devreme, erau toate goale. Poirot privi fluviul preţ de câteva clipe, apoi coborî în gradină.

Câţiva oameni jucau tenis sub soarele fierbinte. Se opri o vreme să-l privească, apoi o luă în jos pe cărarea abruptă. Aici, aşezată pe o băncuţă cu vedere spre Nil, dădu peste faţa din restaurantul Chez Mă Tante. O recunoscu imediat. Chipul pe care îl văzuse în noaptea aceea i se întipărise în minte. Expresia lui era acum foarte diferită. Fata era mai palidă, mai slabă şi pe faţa ei se vedeau cute care sugerau o mare oboseală şi durere.

Poirot se dădu puţin înapoi. Ea nu îl zărise şi un timp el o urmări fără ca ea să-l bănuiască prezenţa. Bătea nervos cu talpa piciorului mic în pământ. Ochii ei, în care strălucea un foc mocnit, întunecat, exprimau o ciudată suferinţă sumbră, triumfătoare. Privea Nilul, pe care bărci cu pânze albe pluteau în ambele sensuri.

Un chip – şi o voce. Poirot şi le aminti pe amândouă. Chipul acestei fete şi vocea pe care tocmai o auzise, vocea unui proaspăt mire…

Chiar în timp ce Poirot stătea acolo contemplând-o pe fata adâncită în gânduri, o nouă scenă a acestei drame era în plină desfăşurare.

Se auziră voci deasupra. Fata de pe băncuţă se ridică brusc în picioare. Linnet Doyle şi soţul ei coborau pe potecă. Linnet părea fericită şi sigură de sine. Încordarea de pe faţa ei dispăruse, tânăra fiind acum liniştită.

Fata care se ridicase făcu un pas sau doi înainte. Perechea încremeni locului.

— Bună, Linnet, spuse Jacqueline de Bellefort. Deci aici eraţi! S-ar părea că nu contenim să dăm unii peste alţii. Bună, Simon, ce mai faci?

Cu un mic ţipăt, Linnet Doyle se dăduse uşor înapoi, lipindu-se de o stâncă. Chipul frumos al lui Simon Doyle se schimonosi deodată de furie. El făcu un pas înainte, de parcă ar fi vrut să o lovească pe fata din faţa lui.

Cu o rapidă răsucire a capului, ea îi făcu semn că observase prezenţa unui străin. Simon îşi întoarse privirea şi îl zări pe Poirot. Apoi spuse pe un ton forţat:

— Bună, Jacqueline. Nu ne aşteptam să te vedem aici.

Cuvintele lui sunau cu totul neconvingător.

Fata schiţă un zâmbet rapid.

— O surpriză, nu?

Apoi, cu un mic gest din cap, o luă în sus pe cărare. Poirot porni discret în direcţia opusă şi o auzi pe Linnet Doyle spunând:

Simon – pentru numele lui Dumnezeu! Simon – ce putem face?

Capitolul trei

Cina se sfârşise. Terasa hotelului Cataract era discret luminată. Majoritatea oaspeţilor hotelului şedeau afară, la mesele micuţe.

Simon şi Linnet Doyle apărură şi ei, însoţiţi de un bărbat înalt, grizonat şi proaspăt ras, cu o figură distinsă, inteligentă, tipic americană. Pe când micul grup ezita în uşa

terasei, Tim Allerton se ridică de la o masă din apropiere şi le ieşi în întâmpinare.

— Simt convins că nu vă mai amintiţi de mine, i se adresă el lui Linnet cu o intonaţie plăcută, sunt vărul Joannei Southwood.

— Desigur, ce tâmpenie din partea mea! Sunteţi Tim Allerton. Acesta este soţul meu – un vag tremur al vocii – mândrie, sfială?

— Iar acesta, tutorele meu american, domnul Pennington.

— Mi-ar face plăcere s-o cunoaşteţi pe mama, spuse Tim.

Câteva minute mai târziu, erau toţi cinci împreună – cu Linnet în colţ, între Tim şi Pennington, care se întreceau să-l atragă atenţia. Doamna Allerton discuta cu Simon Doyle.

Uşile batante fluturară. Frumoasă care şedea demnă în colţ, între cei doi bărbaţi, se crispă dintr-odată. Apoi figura ei se relaxă când văzu că pe terasă ieşise un omuleţ, care traversă spre capătul celălalt.

— Nu eşti singura celebritate de aici, draga mea, spuse doamna Allerton. Omuleţul acela caraghios e Hercule Poirot.

Vorbise pe un ton degajat, dintr-un soi de instinct al conversaţiei de convenienţă, pentru a încheia o pauză incomodă, dar Linnet păru cu adevărat surprinsă de cele auzite.

— Hercule Poirot? Desigur – am auzit de el…

Căpăta dintr-odată un aer absent. Cei doi bărbaţi de lângă ea rămaseră câteva clipe pierduţi în gânduri.

Poirot se rezemase de marginea terasei, dar fu imediat abordat.

— Luaţi loc, Monsieur Poirot. Ce noapte minunată!

Poirot se aşează ascultător.

— Mais oui, madame, e într-adevăr foarte frumoasă.

Poirot îi zâmbi politicos doamnei Otterbourne. Ce mai valuri de satin – şi turbanul acela ridicol! Doamna Otterbourne continuă cu vocea sa piţigăiată:

— O mulţime de persoane însemnate pe aici, nu? Mă aştept să citim despre ele curând în ziare. Doamne de societate, romanciere faimoase…

Făcu o pauză şi chicoti uşor, cu falsă modestie.

Poirot simţi, mai degrabă decât văzu, cum fata posomorâtă de vizavi de el tresări şi cum gura i se strânse şi mai tare.

— Lucraţi la vreun roman, Madame Otterbourne? Întrebă el.

Doamna Otterbourne scoase din nou chiţăitul acela deliberat.

— Sunt cumplit de leneşă. Trebuie într-adevăr să mă apuc de treabă. Cititorii mei devin din ce în ce mai nerăbdători, iar editorul meu – bietul om! Îmi trimite scrisori cu fiecare poştă! Ba chiar şi telegrame!

Poirot simţi din nou cum fata se mişcă în umbră.

— Pot să vă spun, Monsieur Poirot, că sunt aici şi pentru a studia atmosfera locală. Zăpadă pe faţa deşertului – acesta este titlul noii mele cărţi. Plin de forţă – sugestiv. Zăpada – pe faţa deşertului – topită de flacăra pasiunii.

Rosalie se ridică, murmurând ceva şi se îndepărtă în grădina întunecată.

— Trebuie să avem forţa, continuă doamna Otterbourne, clătinând emfatic din turban. Mostre de forţă – asta sunt cărţile mele – asta e cel mai important. Că bibliotecile nu mi le acceptă – nu contează! Eu grăiesc adevărul. Sexul – ah! Monsieur Poirot, de ce e toată lumea atât de speriată de sex? E piatra de temelie a universului! Mi-aţi citit cărţile?

— Vai, madame! Înţelegeţi, eu nu citesc prea multe cărţi. Munca mea…

— Trebuie să vă dau un exemplar din Sub smochin, spuse doamna Otterbourne pe un ton ferm. Cred că o veţi găsi foarte relevantă. Este extrem de francă, dar este adevărată!

— Sunteţi foarte amabilă, madame. Am s-o citesc cu plăcere.

Doamna Otterbourne tăcu pentru un minut sau două, jucându-se cu un lung şirag de mărgele pe care şi-l înfăşurase de două ori în jurul gâtului. Apoi aruncă o privire rapidă în jur.

— Poate că… Mă reped chiar acum sus şi vă aduc un exemplar.

— O, madame, vă implor să nu vă deranjaţi. Mai târziu…

— Nu, nu. Nu e nici un deranj. Doamna Otterbourne se ridică. Aş vrea să vă arăt…

— Ce e, mamă?

Rosalie apăruse deodată alături de ea.

— Nimic, draga mea. Voiam doar să mă duc sus să aduc o carte pentru Monsieur Poirot.

— Smochinul? O aduc eu.

— Dar tu nu ştii unde este, draga mea. Mă duc eu.

— Ba ştiu.

Fata traversă iute terasă şi intră în hotel.

— Daţi-mi voie să vă felicit, madame, pentru frumoasă dumneavoastră fiică, spuse Poirot cu o înclinare a capului.

— Rosalie? Da, da, e într-adevăr drăguţă. Dar este foarte dură, Monsieur Poirot. Şi nu are pic de compasiune faţă de cei bolnavi. I se pare întotdeauna că le ştie pe toate. Îşi imaginează că ştie despre sănătatea mea mai multe decât mine…

Poirot făcu semn unui ospătar în trecere.

— Un lichior, madame? Chartreuse [8]? Crème de menthe?

Doamna Otterbourne clatină viguros din cap.

— Nu, nu. Sunt practic abstinentă. Aţi observat poate că nu beau niciodată decât apă – sau, eventual, limonada. Nu suport gustul de alcool.

— Atunci pot să vă ofer o limonadă proaspătă, madame?

Poirot comandă o limonadă şi un pahar de benedictine [9].

Uşa batantă se deschise din nou. Rosalie ieşi pe terasă şi o traversă, apropiindu-se de ei cu o carte în mână.

— Poftim, spuse ea. Vocea îi era aproape complet inexpresivă – într-un mod de-a dreptul remarcabil.

— Monsieur Poirot tocmai mi-a comandat o limonadă proaspăta, spuse mama ei.

— Şi dumneavoastră, mademoiselle, ce vreţi să serviţi?

— Nimic. Dându-şi brusc seama că fusese nepoliticoasă, Rosalie adăugă: Nimic, mulţumesc.

Poirot luă volumul pe care i-l întindea doamna Otterbourne. Încă mai avea supracoperta originală, o ilustraţie în culori vii reprezentând o doamnă cu o tunsoare scurtă foarte şic şi cu unghii vopsite în roşu sângeriu aşezată pe o blană de tigru, în tradiţionalul costum al Evei. Deasupra ei se vedea un copac cu frunze ca de stejar, în care atârnau un fel de mere mari, de o culoare incertă.

Cartea era intitulată Sub smochin, de Salome Otterbourne. Pe una din clape, o notă a editorului vorbea despre superbul curaj şi despre realismul acestui studiu al vieţii amoroase a femeii moderne. „Temerară, neconvenţională, realistă” erau cuvintele folosite.

Poirot se înclină şi murmură:

— Sunt onorat, madame.

Când îşi ridică privirea, ochii săi îi întâlniră pe ai tinerei fete. Poirot tresări aproape involuntar, uluit şi întristat de durerea pe care o citi în ei.

În acest moment sosiră băuturile, o bine-venită diversiune.

Poirot ridică galant paharul.

— Î votre santé, madame – mademoiselle.

Sorbind din limonada, doamna Otterbourne murmură:

— E atât de tonică… Delicioasă!

Tăcerea se aşternu între cei trei. Priveau toţi stâncile negre din albia fluviului, care păreau fantastice în lumina lunii. Parcă erau nişte uriaşi monştri preistorici pe jumătate ieşiţi din apă. O uşoară briză se stârni brusc şi tot la fel de brusc se stinse. În aer plutea o linişte parcă prevestitoare – un sentiment de aşteptare.

Hercule Poirot îşi întoarse privirea spre terasă şi spre oaspeţii de la mese. Se înşela sau aceeaşi aşteptare părea să plutească şi printre ei? Era că acel moment în care toată lumea aşteaptă intrarea în scenă a eroinei principale.

Şi exact în acest moment uşile batante ale terasei se mişcară pentru a treia oară, de această dată cu o notă specială de solemnitate. Toată lumea tăcuse, privind într-acolo.

O fată brunetă, zveltă, într-o rochie de seară de culoarea vinului, se ivi în uşă. Se opri o clipă, apoi pomi cu pas decis de-a lungul terasei şi se aşeză la o masă goală. Nu era nimic ostentativ, nimic ieşit din comun în atitudinea ei şi totuşi întreaga ei comportare părea studiată – o adevărată intrare în scenă.

— Ei bine, spuse doamna Otterbourne, zvâcnind uşor din capul învelit în turban, pare să se creadă cineva fetişcana asta!

Poirot nu-l răspunse. Privea. Fata se aşezase într-un loc de unde se putea uita în voie la Linnet Doyle. Imediat, observă Poirot, Linnet se aplecă în faţă şi spuse ceva, apoi se ridică şi îşi schimbă locul. Şedea acum cu spatele.

Cam cinci minute mai târziu, cealaltă fată se mută la capătul opus al terasei. Fuma, zâmbind tăcută, întruchipare a liniştii şi a relaxării. Dar privirea ei meditativă era aţintită constant, parcă inconştient, asupra soţiei lui Simon Doyle.

După un sfert de oră, Linnet Doyle se ridică brusc şi intră în hotel. Soţul ei o urmă aproape imediat.

Jacqueline de Bellefort zâmbi şi îşi întoarse scaunul. Îşi aprinse o ţigară şi privi spre apele Nilului, continuând să zâmbească parcă pentru sine.

Capitolul patru

— Monsieur Poirot.

Poirot se ridică grăbit în picioare. Rămăsese singur pe terasă după ce toată lumea plecase. Pierdut în gânduri, privea stâncile negre netezite de apă, când fu readus la realitate de o voce care-l chema pe nume.

Era o voce cultivată, sigură de sine, foarte plăcută, deşi poate un pic arogantă.

Ridicându-se deîndată, Hercule Poirot întâlni privirea imperativă a lui Linnet Doyle. Tânăra purta un şal bogat de catifea purpurie peste rochia albă de satin şi arăta mai frumoasă şi mai aristocratică decât îşi putuse Poirot imagina.

— Sunteţi Monsieur Hercule Poirot? Întrebă Linnet.

Era mai degrabă o afirmaţie decât o întrebare.

— La dispoziţia dumneavoastră, madame.

— Ştiţi probabil cine sunt.

— Da, madame. V-am auzit numele. Ştiu exact cine sunteţi.

Linnet dădu din cap. Se aştepta la asta. Continuă, în stilul ei regal, fermecător:

— Sunteţi amabil să veniţi cu mine în cazino? Sunt foarte nerăbdătoare să vă vorbesc.

— Desigur, madame.

Linnet porni înainte. Poirot o urmă. Ea intră în cazino şi îi făcu semn să închidă uşa. Apoi se lăsă într-un fotoliu la una dintre mese, în timp ce Poirot se aşeza în faţa ei.

Linnet intră direct în subiect, fără să ezite, vorbind fluent.

— Am auzit multe despre dumneavoastră, Monsieur Poirot şi înţeleg că sunteţi un om foarte inteligent. În momentul acesta se întâmplă să am mare nevoie de ajutorul cuiva – şi mi se pare foarte probabil că dumneavoastră să fiţi persoana cea mai potrivită.

Poirot înclina din cap.

— Sunteţi foarte amabilă, madame, dar, vedeţi dumneavoastră, eu mă aflu în vacanţă, şi, în vacanţă, nu preiau cazuri.

— Asta se poate aranja.

Cuvintele acestea nu fuseseră spuse într-un mod ofensator – ci doar cu siguranţa calmă a unei tinere care fusese întotdeauna capabilă să aranjeze lucrurile aşa cum dorise.

Linnet Doyle continuă:

— Sunt, Monsieur Poirot, ţinta unei persecuţii intolerabile. Şi aceasta trebuie să înceteze! Am fost tentată să anunţ poliţia, dar soţul… Soţul meu pare să creadă că poliţia nu va putea face nimic.

— Aţi putea… Să-mi explicaţi lucrurile ceva mai în detaliu? Murmură Poirot plin de deferenţă.

— O, da, desigur. Problema e cât se poate de simplă.

În vocea ei nu se simţea încă nici o ezitare, nici un tremur. Linnet Doyle aborda lucrurile ca pe o afacere, cu o minte clară şi ordonată. Făcu o scurtă pauză doar pentru a putea prezenta faptele cât mai concis.

— Înainte de a-l cunoaşte pe soţul meu, el a fost logodit cu o anume domnişoară de Bellefort, o prietenă a mea. Soţul meu a rupt logodnă, căci ei doi nu se potriveau deloc. Îmi pare rău s-o spun, dar ea a luat totul foarte în tragic… Eu – îmi pare foarte râu pentru cele întâmplate, dar lucrurile acestea nu pot fi controlate. Domnişoara de Bellefort a proferat… În fine… Nişte ameninţări, cărora eu le-am dat foarte puţină atenţie şi cărora pot să spun că nu a încercat să le dea curs. În loc de asta, a adoptat metoda cu totul neobişnuită de a ne urmări oriunde mergem.

Poirot ridică din sprâncene.

— Ah, o formă destul de inedită de… hm… Răzbunare.

— Foarte inedită – şi foarte ridicolă! Şi, de asemenea, absolut enervantă.

Linnet îşi muşcă buza.

Poirot încuviinţă din cap.

— Da, îmi pot imagina. Înţeleg că sunteţi în luna de miere?

— Da. Prima oară s-a întâmplat la Veneţia. Am întâlnit-o la hotelul Danielii. Am crezut că era doar o coincidenţă. Destul de jenant, dar atât. Apoi am dat peste ea pe vasul care pleca de la Brindisi. Noi… Înţelesesem că se ducea în Palestina. Am lăsat-o, credeam, pe vas. Dar… Dar când am ajuns la Mena House, ea era deja acolo – aşteptându-ne.

Poirot dădu din cap.

— Şi acum?

— Am venit pe Nil cu vaporul. Mai că mă aşteptam să o găsesc la bordul vasului. Când am văzut că nu era acolo, am crezut că încetase să se comporte atât de… de copilăreşte. Dar, când am ajuns aici, ea… Ea era prezentă – ne aştepta.

Poirot o privi o clipă foarte atent pe Linnet. Era încă perfect calmă, dar încheieturile degetelor care apucaseră marginea mesei îi erau albe de încordare.

— Şi vă e teamă că situaţia aceasta ar putea continua? Întrebă el.

— Da. Linnet făcu o pauză. Bineînţeles că toată povestea e complet stupidă! Jacqueline se poartă absolut ridicol! Sunt surprinsă să văd că nu are mai multă mândrie – mai multă demnitate.

Poirot făcu un gest vag.

— Sunt momente în viaţă, madame, când mândria şi demnitatea nu mai au nici un preţ. Când simt înlocuite de alte emoţii – mai puternice.

— Da, poate. În vocea lui Linnet se simţea nerăbdarea. Dar ce Dumnezeu speră să câştige în felul ăsta?

— Nu e vorba întotdeauna de a câştiga ceva, madame.

Ceva din tonul lui Poirot o impresiona neplăcut pe Linnet. Roşi şi spuse în grabă:

— Aveţi dreptate. O discuţie despre motivele acestui comportament ar fi irelevantă. Principalul este că el trebuie să înceteze.

— Şi cum sugeraţi că s-ar putea face aşa ceva, madame?

— Cum e de aşteptat, eu şi soţul meu nu putem continua să ne lăsăm agresaţi în felul acesta. Trebuie să existe vreun fel de remediu legal împotriva unui astfel de comportament.

Linnet era nerăbdătoare. Poirot o privi gânditor şi întrebă:

— V-a ameninţat explicit în public? A folosit un limbaj insultător? A încercat să vă rănească în vreun fel?

— Nu.

— Atunci, sincer vă spun, madame, nu văd ce puteţi face. Dacă este plăcerea acestei tinere doamne să călătorească în anumite locuri, iar aceste locuri sunt aceleaşi în care vă

nimeriţi dumneavoastră şi soţul dumneavoastră – eh bien – ce-l cu asta? Toată lumea are dreptul să respire acelaşi aer! Vă deranjează cumva în privat? Întâlnirile acestea au loc întotdeauna în public?

— Vreţi să spuneţi că nu se poate face nimic?

Linnet părea neîncrezătoare.

— Absolut nimic, din câte îmi dau seama, spuse Poirot pe un ton placid. Mademoiselle de Bellefort face pur şi simplu uz de drepturile sale.

— Dar… Dar este exasperant! Este intolerabil să trebuiască să accept aşa ceva!

— Aveţi toată simpatia mea, madame, spuse Poirot cu o voce uscată, cu atât mai mult cu cât îmi închipui că nu aţi fost silită prea des să acceptaţi lucruri neplăcute.

Linnet se încruntă.

— Trebuie să existe un mod de a o opri, murmură ea.

Poirot ridică din umeri.

— Puteţi oricând să plecaţi – să mergeţi în altă parte, sugeră el.

— Dar ne va urma!

— Foarte probabil.

— E absurd!

— Într-adevăr.

— În orice caz, de ce ar trebui să fug… Să fugim? Ca şi cum… ca şi cum…

Linnet se întrerupse.

— Exact, madame. Ca şi cum!… Aici e totul, nu?

Linnet îşi ridică privirea şi şi-o aţinti asupra lui Poirot.

— Ce vreţi să spuneţi?

Poirot îşi schimbă intonaţia. Se aplecă înainte şi vocea lui luă o notă confidenţială, persuasivă. Spuse foarte blând:

— De ce vă deranjează atât de tare, madame?

— De ce? Dar e exasperant! E iritant la culme! V-am spus de ce!

Poirot clătină din cap.

— Nu tocmai.

— Ce vreţi să spuneţi? Întrebă Linnet din nou.

Poirot se lăsă pe spate, îşi împreună mâinile şi vorbi cu o voce detaşată, impersonală:

— Ecoutez, madame. Am să vă spun o mică istorie. S-a întâmplat ca acum o lună sau două să cinez într-un restaurant în Londra. La masa de lângă mine erau doi oameni, un tânăr şi o fată. Păreau foarte fericiţi, foarte îndrăgostiţi unul de altul. Vorbeau plini de încredere despre viitor. Nu că aş asculta ceea ce nu mă priveşte. Cei doi ignorau cu totul faptul că cineva i-ar putea auzi. Bărbatul stătea cu spatele la mine, dar chipul fetei îmi era perfect vizibil. Şi reflecta o intensitate emoţională remarcabilă. Era îndrăgostită – cu inima, cu sufletul şi cu trupul – şi nu era dintre cei care iubesc adesea şi superficial. Pentru ea era clar o chestiune de viaţă şi de moarte. Cei doi erau logodiţi şi aveau de gând să se căsătorească – asta am înţeles; şi vorbeau despre unde au să-şi petreacă luna de miere. Plănuiau să meargă în Egipt.

Poirot făcu o pauză. Linnet întrebă tăios:

— Ei bine?

— Asta se întâmpla acum o lună sau două, continuă Poirot, dar ştiu, din seara aceea, că n-am să uit chipul acelei fete. Am să mi-l amintesc dacă îl văd din nou. Şi ţin minte, de asemenea, vocea bărbatului. Şi cred că ghiciţi, madame, când mi s-a întâmplat să văd iarăşi acel chip şi să aud acea voce. Aici, în Egipt. Bărbatul este în luna de miere, da – dar cu o altă femeie.

— Şi ce-l cu asta? Întrebă Linnet pe un ton tăios. V-am relatat deja faptele.

— Faptele – da.

— Atunci?

— Fata din restaurant, continuă Poirot rar, vorbea despre o prietenă – o prietenă care, era sigură, nu o va lăsa baltă. Acea prietenă, cred, eraţi dumneavoastră, madame.

— Da. V-am spus că am fost prietene.

Linnet se înroşi.

— Şi ea avea încredere în dumneavoastră?

— Da. Linnet ezită o clipă, muşcându-şi buzele nerăbdătoare; apoi, cum Poirot nu părea dispus să continue, izbucni: Bineînţeles că toată situaţia a fost foarte neplăcută. Dar asemenea lucruri se întâmplă, Monsieur Poirot.

— O, da, se întâmplă, madame. Poirot făcu o pauză. Sunteţi anglicană, bănuiesc?

— Da.

Linnet păru uşor uimită.

— Atunci aţi auzit fragmente din Biblie citite în biserică. Aţi auzit despre regele David şi despre bogatul care avea multe turme de oi şi multe cirezi de vite şi despre săracul care avea o singură mioară – şi cum bogatul i-a luat săracului singura mioară. Asta a fost ceva ce s-a întâmplat, madame.

Linnet se ridică. Ochii îi sclipiră de mânie.

— Văd foarte bine încotro bateţi, Monsieur Poirot! Credeţi, ca să vorbesc vulgar, că i-am furat iubitul prietenei mele. Din punct de vedere sentimental – şi aceasta este, bănuiesc, perspectiva pe care oamenii din generaţia dumneavoastră nu se pot abţine să o adopte – poate aşa e. Dar adevărul adevărat e altul. Nu neg că Jackie îl iubea cu pasiune pe Simon, dar nu cred că luaţi în consideraţie faptul că el nu-l era poate la fel de devotat. Ţinea foarte mult la ea, dar cred că, încă înainte de a mă întâlni pe mine, începuse să simtă că făcuse o greşeală. Priviţi lucrurile în faţă, Monsieur Poirot. Simon descoperă că eu sunt cea pe care o iubeşte, nu Jackie. Ce să facă? Să se poarte ca un erou nobil şi să se însoare cu o femeie la care nu ţine, distrugând astfel, probabil, trei vieţi? Căci e îndoielnic că, în aceste circumstanţe, ar fi putut s-o facă pe Jackie fericită. Dacă ar fi fost realmente căsătorit cu ea atunci când m-a întâlnit pe mine, sunt de acord că era, poate, de datoria lui să rămână cu ea – deşi nu sunt chiar aşa de sigură. Dacă unul din membrii cuplului este nefericit, celălalt suferă şi el. Dar o

logodnă nu este neapărat un angajament. Dacă a fost făcută o greşeală, în mod cert e mai bine să privim lucrurile în faţă înainte de a fi prea târziu. Recunosc că a fost o decizie foarte dură pentru Jackie şi îmi pare foarte râu pentru ea – dar asta este. Era inevitabil.

— Oare?

Linnet îl privi ţintă.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Tot ceea ce mi-aţi mărturisit este foarte adevărat, foarte logic. Dar nu explică un lucru.

— Anume?

— Atitudinea dumneavoastră, madame. Vedeţi, aţi putea lua această urmărire în două feluri: fie să vă irite, fie să vă stârnească mila – că prietena dumneavoastră a fost atât de adânc rănită, încât să renunţe la orice urmă de mândrie. Dar nu aceasta este reacţia dumneavoastră. Nu, pentru dumneavoastră, această persecuţie este intolerabilă – şi de ce? Aici poate exista un singur motiv – anume, faptul că vă simţiţi vinovată.

Linnet sări în picioare.

— Cum îndrăzniţi? Monsieur Poirot, aţi mers într-adevăr prea departe.

— Iată că îndrăznesc, madame! Am să vă vorbesc cât se poate de sincer. Vă sugerez că, deşi aţi încercat poate să ascundeţi acest fapt de dumneavoastră însevă, v-aţi propus în realitate în mod deliberat să-l furaţi iubitul prietenei dumneavoastră. V-aţi simţit puternic atrasă de el de la bun început. Dar a existat un moment în care aţi ezitat, în care v-aţi dat seama că aveaţi de ales – să vă opriţi sau să continuaţi. Iniţiativa a fost a dumneavoastră, nu a lui Monsieur Doyle. Sunteţi frumoasă, madame; bogată; inteligentă; pricepută – şi aveţi mult farmec. Puteaţi să vă exercitaţi acest farmec sau să vă abţineţi. Aveaţi tot ce viaţa vă putea oferi, madame. Viaţa prietenei dumneavoastră era strâns legată de o singură persoană. Ştiaţi asta, dar, deşi aţi

ezitat, nu v-aţi retras mâna. Aţi întins-o şi, asemenea bogatului din Biblie, aţi luat singura mioară a săracului.

Urmă o tăcere. Linnet se controlă cu o sforţare şi spuse pe un ton rece:

— Toate acestea sunt irelevante. Nu, nu sunt irelevante. V-am explicat de ce apariţiile neaşteptate ale domnişoarei de Bellefort v-au supărat atât de tare. Pentru că, deşi ceea ce face ea e poate nedemn de o femeie şi de un om în general, dumneavoastră aveţi convingerea intimă că are dreptate.

— Nu e adevărat.

Poirot ridică din umeri.

— Refuzaţi să fiţi cinstită cu dumneavoastră însevă.

— Deloc.

— Cred, madame, spuse Poirot blând, că aţi avut o viaţă fericită, că aţi fost generoasă şi bună faţă de alţii.

— Am încercat să fiu, spuse Linnet.

Mânia aceea intolerantă se şterse de pe chipul ei. Vorbea acum simplu – aproape trist.

— Şi acesta este motivul pentru care sentimentul că aţi provocat în mod deliberat o suferinţă cuiva vă deranjează atât de tare şi pentru care ezitaţi atât să recunoaşteţi faptul. Iertaţi-mă dacă am fost impertinent, dar aspectul psihologic este cel mai important într-un caz.

Linnet spuse rar:

— Chiar presupunând că ceea ce aţi spus e adevărat – şi eu nu accept asta, ţineţi seama – ce se mai poate face acum? Nu putem schimba trecutul; trebuie să luăm lucrurile aşa cum sunt.

Poirot încuviinţă.

— Aveţi o minte limpede, madame. Da, nu ne putem întoarce în trecut. Trebuie să acceptăm lucrurile aşa cum sunt. Şi, uneori, asta e tot ce putem face – să acceptăm consecinţele faptelor noastre.

— Vreţi să spuneţi, întreba Linnet neîncrezătoare, că nu pot face nimic – nimic?

— Trebuie să aveţi curaj, madame – aşa mi se pare mie.

— N-aţi putea, rosti Linnet rar, să vorbiţi cu Jackie… cu domnişoara de Bellefort? Să încercaţi să o convingeţi?

— Ba da, asta pot face. Şi am s-o fac dacă aşa doriţi. Dar nu mă aştept la cine ştie ce rezultate. Îmi închipui că Mademoiselle de Bellefort este atât de prinsă de o anume idee fixă, încât nimic nu o va clinti.

— Dar în mod sigur trebuie să putem face ceva ca să ieşim din această situaţie.

— Vă puteţi, bineînţeles, întoarce în Anglia, să vă stabiliţi la moşia dumneavoastră.

— Chiar şi atunci, bănuiesc, Jacqueline e capabilă să se pripăşească în sat, aşa încât să o văd de fiecare dată când ies din casă.

— Adevărat.

— În plus, spuse Linnet rar, nu cred că Simon va fi de acord să fugim de ea.

— Care e atitudinea lui faţa de toată povestea asta?

— E furios – pur şi simplu furios.

Poirot dădu din cap gânditor.

— Veţi… Vorbi cu ea? Întrebă Linnet rugătoare.

— Da, am să vorbesc. Dar părerea mea este că nu voi reuşi să obţin nici un rezultat.

— Jackie e imprevizibilă! Afirmă Linnet cu violenţă. Nimeni nu poate prevedea ce va face.

— Vorbeaţi adineauri de nişte ameninţări pe care le-a proferat. Îmi puteţi spune în ce constau?

Linnet ridică din umeri.

— Ne-a ameninţat că… hm… ne omoară pe amândoi. Uneori e foarte… Impulsivă.

— Înţeleg, zise Poirot pe un ton grav.

Linnet i se adresă pe un ton rugător:

— Veţi acţiona în numele meu?

— Nu, madame. Glasul lui Poirot era foarte ferm. Nu pot să accept vreo misiune din partea dumneavoastră. Am să fac tot ce pot în interesul umanităţii. Asta, da. Avem aici o situaţie foarte dificilă şi periculoasă. Am să fac tot ce îmi stă

în puteri ca s-o lămuresc – dar nu sunt prea optimist în privinţa şanselor mele de reuşită.

— Dar nu veţi acţiona în numele meu? Întrebă Linnet rar.

— Nu, madame, spuse Hercule Poirot.

Capitolul cinci

Hercule Poirot o găsi pe Jacqueline şezând pe nişte pietroaie chiar deasupra Nilului. Fusese sigur că nu se dusese la culcare şi că avea să dea de ea pe undeva prin apropierea hotelului.

Jacqueline şedea cu bărbia în palme şi nu-şi întoarse capul, nici nu privi în jur când îl auzi că se apropie.

— Mademoiselle de Bellefort? Întrebă Poirot. Îmi permiteţi să vă vorbesc pentru un minut?

Jacqueline îşi răsuci uşor capul. Zâmbea vag.

— Desigur, spuse. Sunteţi Monsieur Hercule Poirot, nu-l aşa? Îmi daţi voie să ghicesc? Veniţi în numele doamnei Doyle, care v-a promis o recompensă substanţială dacă vă duceţi misiunea la îndeplinire.

Poirot se aşează pe bancă lângă ea.

— Presupunerea dumneavoastră e parţial corectă, spuse el zâmbind. Tocmai am vorbit cu Madame Doyle, dar nu am acceptat nici un fel de recompensă din partea ei, şi, strict vorbind, nu acţionez în numele ei.

— Ah!

Jacqueline îl studie cu atenţie.

— Atunci de ce sunteţi aici? Întrebă ea aspru.

Răspunsul lui Poirot veni tot sub forma unei întrebări.

— M-aţi mai văzut vreodată, mademoiselle?

Jacqueline clătină din cap.

— Nu, nu cred.

— Şi totuşi, eu v-am mai văzut. Am stat odată în apropierea dumneavoastră în restaurantul Chez Mă Tante. Eraţi acolo împreună cu Monsieur Simon Doyle.

Chipul fetei căpătă o expresie ciudată, ca a unei măşti.

— Îmi amintesc seara aceea, spuse ea.

— S-au întâmplat multe de atunci, zise Poirot.

— Într-adevăr, s-au întâmplat multe.

Vocea ei sună aspru, încărcată de o amărăciune deznădăjduită.

— Mademoiselle, vă vorbesc ca un prieten. Îngropaţi trecutul!

Jacqueline păru surprinsă.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Nu vă mai agăţaţi de trecut! Priviţi spre viitor! Ceea ce s-a făcut nu se mai poate desface. Înveninarea n-o să vă ajute.

— Sunt sigură că asta i-ar conveni de minune lui Linnet.

Poirot făcu un gest cu mâna.

— Nu la ea mă gândesc! Mă gândesc la dumneavoastră. Aţi suferit, da – dar ceea ce faceţi acum nu va avea ca rezultat decât prelungirea acestei suferinţe.

Jacqueline clătină din cap.

— Greşiţi. Sunt momente în care aproape că mă simt fericită.

— Şi ăsta, mademoiselle, e lucrul cel mai rău.

Fata îşi ridică iute privirea.

— Sunteţi perspicace, spuse ea şi adăugă lent: Cred că încercaţi să fiţi bun cu mine.

— Întoarceţi-vă acasă, mademoiselle. Sunteţi tânără; sunteţi deşteaptă; aveţi toată viaţa înainte.

Jacqueline clătină încet din cap.

— Nu înţelegeţi – sau nu vreţi să înţelegeţi. Simon e lumea mea.

— Dragostea nu e totul, mademoiselle, spuse Poirot blând. Numai în tinereţe ni se pare că este.

Dar fata clătină încă o dată din cap.

— Nu înţelegeţi. Îi aruncă o scurtă privire. Ştiţi toată povestea, nu? Aţi vorbit cu Linnet? Şi aţi fost în restaurant în seara aceea… Eu şi Simon ne iubeam.

— Ştiu că dumneavoastră îl iubeaţi.

Ea percepu imediat nuanţa din vorbele sale. Repetă cu emfază:

— Ne iubeam. Iar eu o iubeam pe Linnet. Aveam încredere în ea. Era prietena mea cea mai bună. Toată viaţa ei, Linnet a putut să-şi cumpere orice a vrut. Nu şi-a refuzat nimic niciodată. Când l-a văzut pe Simon, l-a dorit – şi l-a luat, pur şi simplu.

— Şi el s-a lăsat… Cumpărat?

Jacqueline clătină încet din cap.

— Nu, nu e chiar aşa. Dacă ar fi aşa, n-aş mai fi aici… Dumneavoastră sugeraţi că Simon nu merită iubit… Dacă s-ar fi căsătorit cu Linnet pentru banii ei, asta ar fi adevărat. Dar el nu s-a însurat cu ea pentru bani. E mai complicat decât atât. Există ceva numit glamour, Monsieur Poirot. Şi banii ajută în acest caz. Vedeţi dumneavoastră, Linnet are o anumită „aură”. Era regina unui regat – o tânără prinţesă – aristocrată până în vârful unghiilor. Umbla că pe podium. Avea întreaga lume la picioare, avea pe unul dintre cei mai râvniţi şi bogaţi tineri din Anglia gata să se însoare cu ea. Şi, în loc de asta, atenţia ei se opreşte asupra necunoscutului Simon Doyle… Oare e de mirare că el s-a lăsat dus de val? Jacqueline făcu un gest neaşteptat. Uitaţi-vă la lună! O vedeţi foarte bine, nu? E cât se poate de reală. Dar, când soarele străluceşte, luna nu se vede deloc. Cam aşa a fost. Eu am fost luna… Când a ieşit soarele, Simon nu m-a mai văzut… A fost orbit. N-a mai putut vedea decât soarele – pe Linnet. Jacqueline făcu o pauză şi continuă: Aşa că, vedeţi, a fost vorba de glamour. El a fost, pur şi simplu orbit. Şi mai e şi siguranţa ei totală de sine – obişnuinţa de a porunci. E atât de încrezătoare în sine, încât le dă şi altora încredere în propriile forţe. Simon a fost poate slab, dar el e o persoană foarte simplă. M-ar fi iubit numai pe mine dacă Linnet n-ar fi apărut şi nu l-ar fi târât în caleaşca ei de aur. Şi ştiu foarte bine că el nici măcar nu s-ar fi îndrăgostit de ea dacă ea nu l-ar fi făcut să se îndrăgostească.

— Asta e ceea ce credeţi dumneavoastră.

— Asta e ceea ce ştiu. Simon mă iubea – mă va iubi întotdeauna.

— Vă iubeşte chiar şi acum? Întrebă Poirot.

Lui Jacqueline păru să-l vină imediat pe buze o replică, dar se stăpâni. Se uită la Poirot şi faţa i se acoperi de o roşeaţă intensă. Privi într-o parte. Capul îi căzu în piept.

— Da, ştiu, spuse ea cu o voce joasă, înăbuşită. Acum mă urăşte. Da, mă urăşte… Dar ar trebui să fie atent!

Cu un gest iute, scotoci într-o gentuţă de mătase aflată pe băncuţă. Apoi întinse palma. În ea se afla un mic pistol cu mâner sidefiu. Era ca o jucărie delicată.

Frumoasă jucărioara, nu? Spuse ea. Arată cam prea prostească pentru a fi adevărată, dar e adevărată! Un glonţ din ăsta poate ucide un om. Iar eu sunt o bună ţintaşă. Pe buzele lui Jacqueline flutură un zâmbet depărtat, ca o amintire. Când am fost cu mama, în copilărie, în Carolina de Sud, bunicul m-a învăţat să trag cu arma. Era genul acela de om demodat, care credea în dueluri – mai ales când era vorba de onoare. Tata a participat şi el la câteva dueluri când era tânăr. Mânuia bine sabia. Odată a omorât un om. Pentru o femeie. Aşa că, vedeţi, Monsieur Poirot – Jacqueline îl privi drept în faţă – prin vine îmi curge sânge foarte fierbinte! Am cumpărat pistolul ăsta când s-a întâmplat prima oară. Am vrut să-l omor pe unul din ei – dar problema a fost că nu m-am putut hotărî pe care. Pe amândoi nu mi-ar fi convenit. Dacă mi s-ar fi părut că Linnet era speriată…

— Dar are foarte mult curaj. Poate să facă faţă unui atac fizic. Apoi m-am gândit să… Aştept! Mi s-a părut o idee din ce în ce mai bună. Până la urmă, o puteam face oricând; ar fi mult mai interesant să aştept şi să mă gândesc! Şi apoi mi-a venit ideea acesta – să-l urmăresc! De fiecare dată când ar fi ajuns în vreun loc îndepărtat şi ar fi fost singuri şi fericiţi, m-ar fi văzut pe Mine! Şi a funcţionat. A întors-o pe dos pe Linnet – cum n-ar fi făcut-o nimic altceva! A atins-o în punctul cel mai sensibilAtunci am început să mă simt fericită… Şi ea nu poate face nimic! Sunt întotdeauna

absolut decentă şi politicoasă! Nu se pot lega de nici o vorbă de-a mea. Le otrăvesc întreaga viaţă.

Râsul fetei răsună ca un clopoţel de argint.

Poirot o prinse de braţ.

— Mai încet. Mai încet, vă spun.

Jacqueline îl privi.

— Ei bine? Întrebă ea.

Zâmbetul ei era provocator.

— Mademoiselle, vă implor, nu mai faceţi ceea ce faceţi.

— Adică s-o las în pace pe draga de Linnet!

— Mai mult decât atât. Nu lăsaţi răul să pătrundă în inima dumneavoastră.

Buzele fetei râmaseră întredeschise; ochii ei căpătară o expresie de uluire.

— Pentru că, dacă-l lăsaţi, continuă Poirot grav, răul va veni… Da, în mod sigur va veni… Va intra şi-şi va face sălaş în inima dumneavoastră, şi, după o vreme, nu veţi mai putea să-l scoateţi de acolo.

Jacqueline îl privea. Ochii ei părură să ezite, să sclipească incert.

— Nu… Ştiu… Spuse ea. Apoi strigă hotărât: Nu mă puteţi opri.

— Nu, spuse Hercule Poirot. Nu vă pot opri.

Vocea îi era tristă.

— Chiar dacă ar fi s-o… Ucid, tot nu mă puteţi opri.

— Nu – nu dacă veţi fi dispusă să plătiţi preţul.

Jacqueline de Bellefort râse.

— O, nu mi-e teamă de moarte! Ce motiv mai am să trăiesc, la urma urmelor? Bănuiesc că dumneavoastră credeţi că e o mare greşeală să ucizi pe cineva care ţi-a provocat suferinţă – chiar şi când ţi-a luat tot ce aveai mai scump pe lume.

— Da, mademoiselle, răspunse Poirot cu o voce fermă. Cred că a ucide este un păcat de neiertat.

Jacqueline râse din nou.

— Atunci ar trebui să fiţi de acord cu metoda mea curentă de răzbunare; pentru că, atâta timp cât funcţionează, n-am să folosesc acel pistol… Dar mi-e teamă – da, mi-e teamă câteodată… Totul mi se face negru înaintea ochilor… Atunci îmi doresc să o fac să sufere… Să înfig un cuţit în ea, să-l pun micul meu pistol la tâmplă şi… Să apăs pe trăgaci… Oh!

Exclamaţia îl surprinse pe Poirot.

— Ce este, mademoiselle?

Ea îşi întoarse capul şi privi ţintă în întuneric.

— Era cineva… Stătea acolo. A plecat.

Hercule Poirot se uită atent în jur.

Locul părea pustiu.

— Nu suntem decât noi, mademoiselle. Poirot se ridică. În orice caz, am spus tot ce aveam de spus. Vă doresc noapte bună.

Jacqueline se ridică şi ea şi zise pe un ton aproape rugător:

— Vă daţi seama, nu, că nu pot face ceea ce îmi cereţi?

Poirot clătină din cap.

— Nu – pentru că puteţi! Există întotdeauna un moment! Pentru prietena dumneavoastră, Linnet… A existat şi pentru ea un moment în care ar fi putut să-şi retragă mâna… Dar ea l-a lăsat să treacă. Şi, dacă cineva face asta, atunci este deja antrenat într-o întreagă poveste şi nu mai poate da înapoi.

— Nu mai poate da înapoi… Spuse Jacqueline de Bellefort. Meditä o clipă, apoi îşi înălţă capul sfidătoare. Noapte bună, Monsieur Poirot.

El clătină din cap cu tristeţe şi o urmă pe cărare până la hotel.

Capitolul şase

A doua zi dimineaţă, Simon Doyle i se alătură lui Hercule Poirot pe când acesta părăsea hotelul pentru a coborî în oraş.

— Bună dimineaţa, Monsieur Poirot.

— Bună dimineaţa, Monsieur Doyle.

— Mergeţi în oraş? Vă deranjează dacă vă însoţesc?
— Deloc. Voi fi încântat.
Cei doi bărbaţi merseră alături, ieşiră pe poarta hotelului şi intrară în umbra răcoroasă a grădinii publice. Atunci Simon îşi scoase pipa din gură şi spuse:
— Monsieur Poirot, înţeleg că soţia mea a avut o conversaţie cu dumneavoastră aseară?
— Într-adevăr.
Simon Doyle era un pic încruntat. Era unul dintre acei bărbaţi de acţiune cărora le vine mai greu să-şi pună gândurile în cuvinte şi să se exprime clar.
— Mă bucur pentru un lucru, spuse el. Că aţi făcut-o să-şi dea seama că suntem mai mult sau mai puţin lipsiţi de posibilitatea de a face ceva în aceste împrejurări.
— În mod sigur nu există nici o posibilitate legală, fu de acord Poirot.
— Exact. Linnet părea să nu înţeleagă asta. Simon zâmbi slab. A fost crescută cu convingerea că orice neplăcere poate fi automat raportată poliţiei.
— Ar fi bine dacă aşa ar sta lucrurile.
Urmă o pauză; apoi Simon spuse deodată, înroşindu-se treptat:
— Este… Este o infamie să fie făcută să sufere în felul ăsta! Ea n-a greşit cu nimic! Dacă îi place cuiva să spună că eu m-am comportat ca un ticălos, n-are decât! Bănuiesc că aşa e. Dar n-am să accept ca Linnet să devină o victimă. Ea nu a avut nimic de a face cu asta.
Poirot îşi plecă ochii grav, dar nu scoase o vorbă.
— Aţi… hm… Aţi… Vorbit cu Jackie?
— Da, am vorbit.
— Şi aţi făcut-o să-şi vină în fire?
— Mă tem că nu.
Simon izbucni enervat:
— Oare nu-şi dă seama că se face de râs? Nu-şi dă seama că nici o femeie decentă nu s-ar purta aşa? N-are nici un pic de mândrie sau de demnitate?

Poirot ridică din umeri.

— Are doar un sentiment de… Durere, să-l spunem?

— Da, dar dă-o-ncolo de treabă, femeile decente nu se comportă în felul ăsta! Recunosc că eu sunt de condamnat. M-am purtat cu ea ca naiba şi toate celelalte. Aş înţelege dacă ar fi sătulă până peste cap de mine şi n-ar mai vrea să mă vadă niciodată. Dar această urmărire e… e pur şi simplu indecentă! Să se facă atâta de râs! Ce, Doamne iartă-mă, o fi crezând că poate obţine?

— Poate… Răzbunare!

— Dar e aiurea! Aş mai înţelege dacă ar încerca vreun gest melodramatic – să mă împuşte de aproape, de exemplu.

— Vi s-ar părea mai potrivit cu firea ei?

— Sincer, da. Jackie e temperamentală şi greu de controlat. N-aş fi surprins dacă ar face cine ştie ce la mânie. Dar spionatul ăsta…

Simon Doyle clătină din cap.

— Da, e o metodă mai subtilă! Mai inteligentă!

Doyle îl privi ţintă pe Poirot.

— Nu înţelegeţi. O face praf pe Linnet.

— Şi pe dumneavoastră?

Simon îl privi o clipă surprins.

— Pe mine? Eu aş vrea să-l frâng gâtul afurisitei ăleia.

— Nu v-a mai rămas deci nimic din vechile sentimente?

— Dragul meu Monsieur Poirot… Cum să spun? E ca şi cu luna atunci când răsare soarele. Nu mai ştii că e acolo. Odată ce am întâlnit-o pe Linnet, Jackie a încetat să mai existe.

— Tiens, c'est drôle, ça! Murmură Poirot.

— Scuzaţi-mă?

— Nimic, comparaţia dumneavoastră mi s-a părut interesantă.

Roşind din nou, Simon reluă:

— Presupun că Jackie v-a spus că m-am căsătorit cu Linnet numai pentru bani. E o minciună! Nu m-aş căsători cu nici o

femeie pentru bani! Ceea ce Jackie nu înţelege e că e foarte dificil pentru un bărbat să se lase iubit aşa… Aşa cum mă iubea ea pe mine.

— Aha!

Poirot ridică deodată ochii.

Simon continuă, stângaci:

— E… sună oribil, dar Jackie mă iubea prea mult!

— Une qui aime et un qui se laisse aimer, murmură Poirot.

— A? Ce spuneţi? Vedeţi dumneavoastră, un bărbat nu vrea să simtă că o femeie îl iubeşte mai mult decât o iubeşte el pe ea. Vocea lui Simon se încălzea pe măsură ce vorbea. Nu vrea să se simtă posedat trup şi suflet. E posesivitatea aia nenorocită! Bărbatul ăsta e al meu – îmi aparţine! E o chestie pe care n-o suport – nici un bărbat n-o suportă! Îţi vine să fugi – să te desprinzi. Orice bărbat vrea el să-şi posede femeia, nu să fie posedat de ea.

— Simon se întrerupse şi, cu degete tremurânde, îşi aprinse o ţigară. Şi aşa vă simţeaţi cu Mademoiselle Jacqueline? Întrebă Poirot.

— A? Simon îl privi o clipă fix, apoi recunoscu: Ăăă… Da… de fapt, da. Ea nu-şi dă seama de asta, bineînţeles. Şi nu e ceva pe care aş fi putut să i-l spun. Dar mă simţeam cumva neliniştit – şi pe urmă am întâlnit-o pe Linnet, care m-a dat pur şi simplu gata! N-am cunoscut niciodată o fată atât de încântătoare. Totul a fost ameţitor. Toată lumea se pleca în faţa ei şi ea a ales un prostovan ca mine.

Simon vorbea cu o uimire şi cu o deferenţă copilăreşti.

— Înţeleg, spuse Poirot şi încuviinţă gânditor din cap. Înţeleg.

— De ce nu poate Jackie să ia lucrurile ca un bărbat? Întrebă Simon pe un ton poruncitor şi revoltat.

Pe buza de sus a lui Poirot înflori un zâmbet foarte vag.

— Vedeţi dumneavoastră, Monsieur Doyle, în primul rând ea nu e bărbat.

— Nu, nu – am vrut să spun să ia lucrurile mai uşor! Până la urmă, toţi trebuie să ne primim porţia de amărăciune. A

fost greşeala mea, recunosc! Dar asta e! Dacă nu mai iubeşti o fată, e pur şi simplu aberant să te însori cu ea. Iar acum, când văd de ce e în stare Jackie şi până unde poate să meargă, mi se pare că am avut chiar noroc că am scăpat.

— Până unde poate să meargă… Repetă Poirot gânditor. Aveţi idee, Monsieur Doyle, până unde?

— Nu… Sau, cel puţin, ce vreţi să spuneţi?

— Ştiţi că are un pistol în geantă?

Simon se încruntă, apoi clătină din cap.

— Nu cred că îl va folosi – acum. Putea s-o fi făcut mai demult. Dar cred că a trecut de faza asta. Acum e doar plină de ură – vrea să ne facă zile fripte la amândoi.

Poirot ridică din umeri.

— Poate, spuse el neîncrezător.

— Pe mine mă îngrijorează Linnet, declară Simon, oarecum futil.

— Îmi dau seama foarte bine, spuse Poirot.

— Nu mi-e teamă de fapt că Jackie va încerca cine ştie ce trăsnăi melodramatice, dar chestia asta cu spionatul şi cu urmăritul a dat-o gata pe Linnet. Am să vă spun ce plan am conceput şi poate îmi veţi sugera nişte îmbunătăţiri. În primul rând, am anunţat public că o să stăm aici zece zile. Dar mâine, vaporul Karnak pleacă de la Shellal la Wadi Halfă. M-am gândit să iau bilete pentru el sub nume false. Mâine o să mergem în excursie la Philae [10]. Camerista lui Linnet poate să ne ia bagajele. La Shellal ne urcăm pe Karnak. Până când Jackie o să afle că nu ne mai întoarcem, va fi prea târziu – noi vom fi plecat. O să creadă că am fugit de ea şi că ne-am întors la Cairo. De fapt, aş putea chiar să-l mituiesc pe hamal să-l spună asta. La biroul de turism n-o să aibă ce să afle, pentru că vom pleca sub nume false. Cum vi se pare?

— E bine chibzuit, da. Şi dacă vă aşteaptă aici până vă întoarceţi?

— S-ar putea să nu ne mai întoarcem. Ne putem duce până la Khartoum şi de acolo, cu avionul, până în Kenya. Nu

ne poate urmări peste tot.
— Nu; va veni o vreme când nu va mai putea face faţă financiar. Înţeleg că are foarte puţini bani.
Simon îl privi cu admiraţie.
— Sunteţi deştept. Ştiţi că nu m-am gândit la asta?! Jackie e într-adevăr foarte săracă.
— Şi totuşi, până acum a reuşit să se ţină după dumneavoastră?
— Are un mic venit, desigur, spuse Simon cu îndoială. Undeva sub două sute pe an, bănuiesc. Presupun… Da, presupun că şi-a vândut tot ce avea ca să poată face ceea ce face.
— Aşa încât va veni o vreme când îşi va epuiza rezervele şi va rămâne fără nici un ban…
— Da…
Simon nu părea prea în largul lui. Gândul acesta îl cam neliniştea. Poirot îl privi atent.
— Nu, spuse el. Nu e un gând prea plăcut…
Simon răspunse cam furios:
— Ei bine, n-am ce să-l fac! Apoi adăugă: Ce credeţi despre planul meu?
— Cred că ar putea să funcţioneze. Dar este, bineînţeles, o retragere.
Simon se înroşi.
— Vreţi să spuneţi că fugim de ea? Da, e adevărat… Dar Linnet…
Poirot îl privi atent, apoi încuviinţa scurt.
— S-ar putea să aveţi dreptate şi să fie cel mai bun lucru. Dar nu uitaţi, Mademoiselle de Bellefort e deşteaptă.
— Într-o zi, spuse Simon sobru, simt că va trebui să luăm poziţie şi să ne confruntăm cu ea. Comportarea ei nu este nicicum rezonabilă.
— Rezonabilă, mon Dieu! Strigă Poirot.
— Nu văd nici un motiv pentru care femeile n-ar trebui să se poarte ca nişte fiinţe raţionale, declară Simon ritos.

— Foarte adesea chiar o fac, replică Poirot pe un ton uscat. Iar asta e chiar mai supărător! Apoi adăugă: Am să fiu şi eu pe Karnak. Face parte din itinerarul meu.

— Oh! Simon ezită, apoi spuse, alegându-şi vorbele cu oarecare stânjeneală: Asta nu e… nu e… din cauza noastră cumva? Adică, n-aş vrea să…

Poirot îl linişti imediat.

— Nici gând. Totul e aranjat de la Londra. Întotdeauna îmi plănuiesc călătoria dinainte.

— Nu mergeţi dintr-un loc în altul după cum vă vine? Nu e oare mai plăcut aşa?

— Poate. Dar, pentru a reuşi în viaţă, toate amănuntele trebuie planificate din timp.

Simon râse şi spuse:

— Presupun că aşa fac criminalii mai sofisticaţi, nu?

— Da – deşi trebuie să recunosc că totuşi crima cea mai inteligentă pe care mi-o amintesc şi una dintre cele mai dificile pe care le-am avut de rezolvat, a fost comisă sub un impuls de moment.

Simon spuse pe un ton copilăresc:

— Trebuie să ne povestiţi câte ceva despre cazurile dumneavoastră când ne vom întâlni pe Karnak.

— Nu, nu; asta ar însemna să discutăm – cum se zice?

— Despre serviciu.

— Da, dar serviciul dumneavoastră e captivant. Doamna Allerton e de această părere. Abia aşteaptă să aibă ocazia să vă interogheze.

— Doamna Allerton? Doamna aceea grizonată încântătoare care are un fiu atât de devotat?

— Da. Va fi şi dânsa pe Karnak.

— Ştie că dumneavoastră…?

— Sigur că nu, spuse Simon emfatic. Nimeni nu ştie. Am mers pe ideea că nu e bine să ai încredere în nimeni.

— Un principiu admirabil – pe care îl adopt întotdeauna. Apropo, al treilea membru al grupului dumneavoastră, bărbatul acela înalt, cărunt…

— Pennington?

— Da. Călătoreşte cu dumneavoastră?

— Nu e tocmai obişnuit pentru o lună de miere, nu? Bănuiesc că aşa credeţi, zise Simon mohorât. Pennington este tutorele american al lui Linnet. Ne-am întâlnit întâmplător în Cairo.

— Ah, vraiment! Pot să vă pun o întrebare? Soţia dumneavoastră este majoră?

Simon păru amuzat.

— Nu are încă douăzeci şi unu de ani – dar nu a trebuit să ceară acordul nimănui pentru a se mărita cu mine. A fost o surpriză imensă pentru Pennington. Plecase din New York cu nava Carmanic cu două zile înainte că scrisoarea în care Linnet îi spunea despre căsătorie să ajungă acolo, aşa încât nu ştia nimic.

— Nava Carmanic, murmură Poirot.

— A fost uluit când ne-am întâlnit la hotelul Shepheard din Cairo.

— Asta da, coincidenţă!

— Da şi am aflat că mergea şi el în această călătorie pe Nil, aşa că, în mod firesc, ne-a însoţit. Nu aveam de ales dacă voiam să fim politicoşi. În plus, a fost… Cumva… O uşurare. Simon păru din nou încurcat. Linnet era foarte încordată – se aştepta s-o vadă pe Jackie peste tot. Cât timp am fost singuri, problema a fost foarte presantă. Andrew Pennington s-a dovedit de ajutor, am putut discuta şi despre alte lucruri.

— Soţia dumneavoastră nu i-a spus domnului Pennington cum stau lucrurile?

— Nu. Chipul lui Simon căpătă o expresie agresivă. E o chestiune strict personală. În plus, la începutul excursiei pe Nil credeam că totul se sfârşise.

Poirot clătină din cap.

— Nu, încă nu s-a sfârşit. Sfârşitul nu e încă aproape. Sunt sigur de asta.

— Monsieur Poirot, n-aş zice că sunteţi foarte încurajator.

Poirot îl privi pe Simon cu un sentiment vag de enervare şi gândi: „Anglo-saxonii ăştia! Nu iau nimic în serios afară de jocurile de noroc. Nu se maturizează niciodată”.

Linnet Doyle şi Jacqueline de Bellefort luau amândouă lucrurile foarte în serios. Dar, în atitudinea lui Simon, Poirot nu vedea decât nerăbdarea şi iritarea masculului.

— Îmi daţi voie să vă pun o întrebare impertinentă? Spuse el. A dumneavoastră a fost ideea să veniţi în Egipt în luna de miere?

Simon se înroşi.

— Nu, desigur. De fapt, eu aş fi mers oriunde în altă parte, dar Linnet era absolut hotărâtă. Aşa că… Aşa că…

Simon se întrerupse, încurcat.

— Desigur, spuse Poirot grav.

Constată încă o dată faptul că, dacă Linnet Doyle era chitită pe ceva, acel ceva trebuia să se întâmple. Şi se gândi: „Am auzit acum trei relatări diferite ale acestei poveşti – a lui Linnet Doyle, a lui Jacqueline de Bellefort şi a lui Simon Doyle. Care este cea mai aproape de adevăr?”

Capitolul şapte

Linnet şi Simon Doyle plecară în excursia spre Philae a doua zi de dimineaţa în jurul orei unsprezece. Şezând pe terasa hotelului, Jacqueline de Bellefort îi privi cum se îndepărtează într-o ambarcaţiune cu pânze, pitorească. Ceea ce nu văzu însă fu maşina care porni în acelaşi timp din faţa hotelului – încărcată cu bagaje şi în care se afla o cameristă cu un aer rezervat.

Hercule Poirot decise să-şi petreacă orele rămase până la masa de prânz pe Insula Elefantină, aflată chiar în faţa hotelului.

Coborî la debarcader. Doi bărbaţi tocmai păşeau într-una dintre bărcile hotelului şi Poirot li se alătură. În mod evident nu se cunoşteau. Cel mai tânăr sosise cu trenul în ziua anterioară. Era înalt, brunet, cu o faţă ascuţită şi o bărbie bătăioasă. Purta o pereche de pantaloni de flanel foarte murdari şi un pulover pe gât cu totul nepotrivit climei.

Celălalt era un bărbat de vârstă mijlocie, uşor corpolent, care intră imediat în vorbă cu Poirot într-o engleză fluentă, deşi uşor agramată. Departe de a voi să participe la conversaţie, tânărul le aruncă o căutătură încruntată, apoi le întoarse spatele şi începu să contemple agilitatea cu care barcagiul nubian [11] îndrepta cârma ambarcaţiunii cu degetele de la picioare, în timp ce cu mâinile manipula pânzele. Atmosfera era foarte liniştită pe râu – stâncile negre masive, strălucitoare şi netede treceau agale pe lângă ei şi o briză plăcută le răcorea feţele. Ajunseră imediat pe Insula Elefantină şi, de la ţărm, Poirot şi noul şi flecarul său tovarăş o porniră drept spre muzeu. Acesta din urmă scoase o carte de vizită şi i-o înmână lui Poirot cu o înclinare a capului. Pe ea scria: signor Guido Richetti, archeologo".

Ca să nu se lase mai prejos, Poirot îi întoarse plecăciunea şi îi oferi propria carte de vizită. Odată aceste formalităţi încheiate, cei doi bărbaţi intrară împreună în muzeu, italianul revărsând în urechile lui Poirot o avalanşă de informaţii erudite. Conversau deja în franceză.

Tânărul în pantaloni de flanel se plimbă apatic prin muzeu, căscând din timp în timp şi apoi ieşi la aer.

Poirot şi Signor Richetti dădură în cele din urmă peste el. Italianul se apucă să examineze atent ruinele, dar Poirot, zărind pe stâncile de la ţărm o umbreluţă cu margini verzi pe care o recunoscu, se grăbi în direcţia ei.

Doamna Allerton şedea pe o stâncă masivă, cu un caiet de schiţe alături şi o carte în poală.

Poirot îşi scoase politicos pălăria şi doamna Allerton intră pe dată în vorbă.

— Bună dimineaţa, spuse ea. Bănuiesc că e practic imposibil să scapi de copiii ăştia nesuferiţi.

Era înconjurată de un grup de mici creaturi negricioase, care rânjeau, se schimonoseau şi întindeau mâini rugătoare, şoptind din când în când bakshish, pline de speranţă.

— Credeam că o să se plictisească de mine, spuse doamna Allerton tristă. Mă supraveghează de vreo două ore deja – şi mă înghesuie tot mai mult, încet-încet. Dacă strig la ei imshi! [12] şi îi ameninţ cu umbrelă, se împrăştie timp de un minut sau două. Dar apoi revin şi se holbează, se holbează cu nişte ochi pur şi simplu dezgustători şi-şi bagă nasurile alea oribile. Nu cred că îmi plac cu adevărat copiii – cel puţin nu dacă nu sunt cât de cât spălaţi şi nu au nişte maniere măcar rudimentare.

Doamna Allerton râse cu tristeţe.

Poirot încercă, galant, să alunge mulţimea din jurul ei, dar fără succes. Copiii se împrăştiară, dar apărură din nou şi din nou se strânseră în jurul lor.

— Dacă ai putea să ai un pic de linişte în Egipt, mi-ar plăcea mai mult, spuse doamna Allerton. Dar nu eşti lăsat în pace nicăieri. Oriunde mergi, te pisează cineva, fie cerându-ţi bani, fie oferindu-ţi măgăruşi, sau mărgele, sau excursii în satele tradiţionale, sau vânătoare de raţe.

— E un mare dezavantaj, într-adevăr, spuse Poirot.

Îşi întinse cu grijă batista pe stâncă şi se aşează precaut.

— Fiul dumneavoastră nu vă însoţeşte în dimineaţa aceasta? Întrebă el.

— Nu, Tim a vrut să pună nişte scrisori la poştă înainte să plecăm. Mergem în excursie până la a doua cataractă.

— Şi eu.

— Ce bine! Voiam să vă spun că sunt încântată să vă cunosc. Când am fost în Mallorca, am întâlnit acolo o anume doamnă Leech, care ne-a povestit lucruri minunate despre dumneavoastră. Îşi pierduse un inel cu rubin în timp ce se scălda în mare şi deplângea faptul că nu sunteţi acolo ca să i-l găsiţi.

— Ah, parbleu, dar nu sunt un înotător!

Amândoi râseră.

— V-am văzut azi-dimineaţă de la fereastră cu Simon Doyle, continuă doamna Allerton. Spuneţi-mi, vă rog, ce părere vă face? Suntem foarte curioşi.

— Ah, într-adevăr?

— Da. Ştiţi, căsătoria lui cu Linnet Ridgeway a fost o surpriză extraordinară. Ea trebuia să se mărite cu lordul Windlesham şi deodată se căsătoreşte cu acest bărbat despre care nu a auzit nimeni!

— O cunoaşteţi bine, madame?

— Nu, dar o vară a mea, Joanna Southwood, este una dintre prietenele ei cele mai bune.

— A, da, am citit numele prin ziare. Poirot tăcu o clipă şi apoi continuă: Mademoiselle Joanna Southwood este foarte prezenta în rubricile de mondenităţi.

— O, da, ştie cum să-şi facă reclamă, zise doamna Allerton cam violent.

— Nu vă place de ea, madame?

— A fost o remarcă răutăcioasă din partea mea. Doamna Allerton avea un aer spăşit. Vedeţi dumneavoastră, sunt o persoană demodată. Nu-mi prea place de ea. Dar este una dintre cele mai bune prietene ale lui Tim.

— Aha, murmură Poirot.

Tovarăşa să îi arunca o privire rapidă şi schimbă subiectul.

— Ce puţini oameni tineri sunt pe aici! Fata aceea drăguţă cu păr castaniu şi cu mama ei dezagreabilă în turban este aproape singura persoană tânără din hotel. Aţi vorbit mult cu ea, am observat. Mi se pare interesantă mititica.

— De ce, madame?

— Îmi pare rău pentru ea. Poţi suferi mult când eşti tânăr şi sensibil. Şi ea cred că suferă.

— Da, nu e fericită, biata fată.

— Eu şi Tim o numim „fata cea încruntată”. Am încercat să vorbesc cu ea o dată sau de două ori, însă m-a repezit de fiecare dată. Dar cred că vine şi ea în călătoria pe Nil şi probabil că va trebui să fim toţi mai mult sau mai puţin prietenoşi unii cu alţii, nu credeţi?

— E posibil, madame.

— Eu sunt foarte sociabilă – oamenii mă interesează mult. Oamenii de toate genurile. Doamna Allerton făcu o pauză,

apoi spuse: Tim mi-a spus că fata aceea mai oacheşă – domnişoara de Bellefort – este fosta logodnică a lui Simon Doyle. E destul de neplăcut pentru ei – să se întâlnească aici.

— Da, e neplăcut, fu de acord Poirot.

— Ştiţi, o să vi se pară poate stupid, dar ea aproape că m-a speriat. Pare atât de… Intensă.

Poirot dădu încet din cap.

— Nu sunteţi departe de adevăr, madame. O mare intensitate emoţională este întotdeauna întru câtva înfricoşătoare.

— Vă interesează şi pe dumneavoastră oamenii, Monsieur Poirot? Sau vă rezervaţi curiozitatea pentru potenţialii criminali?

— Madame, categoria aceasta îi cuprinde pe aproape toţi oamenii.

Doamna Allerton se arătă uşor surprinsă.

— Chiar credeţi asta?

— Dacă au motivaţia necesară, vreau să spun, adăugă Poirot.

— Diferită de la caz la caz?

— Desigur.

Doamna Allerton ezită un moment, cu un mic zâmbet pe buze.

— Chiar şi eu?

— Mamele, madame, sunt deosebit de crude când îşi simt copiii în pericol.

— Cred că e adevărat, spuse doamna Allerton grav, da, aveţi perfectă dreptate. Tăcu preţ de un minut sau două, apoi spuse, zâmbind: încerc să-mi imaginez motivele pe care le-ar avea oaspeţii hotelului pentru a comite o crimă. E amuzant. De pildă, Simon Doyle?

Poirot spuse, zâmbind la rândul lui:

— Ar comite o crimă foarte simplă, o scurtătură pentru a-şi atinge obiectivul. Fără subtilităţi.

— Aşadar, uşor de dezlegat?

— Da, n-ar face uz de prea multă ingeniozitate.
— Iar Linnet?
— Ar fi precum Regina din Alice în Ţara Minunilor: „Să i se taie capul!”
— Desigur. Dreptul divin al monarhilor! Un pic din povestea viei lui Nabot [13]. Iar fata aceea periculoasă – Jacqueline de Bellefort – credeţi că şi ea ar putea comite o crimă?
Poirot ezită câteva clipe, apoi spuse cu o voce îndoită:
— Da, cred că da.
— Dar nu sunteţi sigur?
— Nu. Mă deconcertează micuţa aceasta.
— Nu cred că domnul Pennington ar putea fi un criminal, nu? Arată atât de deshidratat şi de dispeptic – parcă n-ar avea sânge în el.
— Dar are poate un puternic instinct de conservare.
— Da, bănuiesc că aveţi dreptate. Şi biata doamnă Otterbourne cu turbanul ei?
— Există totdeauna vanitatea.
— Ca motivaţie a unei crime? Întrebă neîncrezătoare doamna Allerton.
— Motivele unei crime pot fi foarte triviale, madame.
— Care sunt motivele cele mai obişnuite, Monsieur Poirot?
— Cel mai adesea, banii. Cu alte cuvinte, câştigul – sub cele mai variate forme. Apoi răzbunarea – şi dragostea, spaima, ura pură, spiritul caritabil…
— Monsieur Poirot!
— O, da, madame. Am văzut cazuri în care, să zicem, A este înlăturat de B numai pentru a-l face un bine lui C. Crimele politice intră adeseori în această categorie. Cineva este considerat periculos pentru umanitate şi, pe baza acestei judecăţi, este înlăturat. Oamenii uită în asemenea cazuri că viaţa şi moartea sunt treaba bunului Dumnezeu.
Poirot vorbea pe un ton grav.
— Mă bucur că spuneţi asta, zise încet doamna Allerton. Şi totuşi, Dumnezeu îşi alege instrumentele.

— E periculos să gândiţi astfel, madame.

Doamna Allerton adoptă un ton mai vesel.

— După conversaţia aceasta, Monsieur Poirot, am să mă minunez că mai sunt şi oameni în viaţă!

Doamna Allerton se ridică.

— Trebuie să ne întoarcem. Pornim îndată după prânz.

Ajungând la debarcader, cei doi dădură peste tânărul în pulover, care tocmai se urca în barcă. Italianul era deja acolo, în timp ce nubianul întinse pânza şi barca se depărta de ţărm, Poirot i se adresa politicos străinului.

— Sunt lucruri extraordinare de văzut în Egipt, nu-l aşa, domnule?

Tânărul fuma acum o pipă urât mirositoare. Şi-o scoase din gură şi replică scurt şi emfatic, cu un accent extrem de cultivat:

— Pe mine mă îngreţoşează.

Doamna Allerton îşi puse pince-nez-ul şi îl studie cu vizibil interes.

— Într-adevăr? De ce? Întrebă Poirot.

— Piramidele, de pildă. Nişte blocuri enorme, inutile, puse unele peste altele pentru satisfacerea dorinţelor egoiste ale unui despot umflat. Gândiţi-vă la masele de oameni care au asudat şi au murit construindu-le. Mă îngreţoşează să mă gândesc la suferinţele şi la torturile pe care le încorporează piramidele.

Doamna Allerton spuse pe un ton degajat:

— Dacă ar fi după dumneavoastră, n-ar mai exista nici piramidele, nici Parthenonul, nici marile morminte sau temple – ci doar satisfacţia de a şti că oamenii au avut asigurate trei mese pe zi şi au murit în patul lor.

Tânărul îşi îndreptă spre ea căutătura mânioasă.

— Cred că fiinţele umane contează mai mult decât pietrele.

— Dar nu rezistă la fel de mult, remarca Hercule Poirot.

— Prefer un muncitor bine hrănit unei aşa-numite opere de artă. Ceea ce contează este viitorul, nu trecutul.

Asta fu prea mult pentru Signor Richetti, care izbucni într-un torent de argumente pasionate, nu tocmai uşor de urmărit.

Tânărul replică spunându-le tuturor ce credea el despre sistemul capitalist. Vorbea cu o ură nedisimulată.

Tirada lui luă sfârşit când ajunseră la debarcaderul hotelului.

— Măi, măi, murmură vesel doamna Allerton şi păşi pe ţărm. Tânărul o urmări cu o privire răuvoitoare.

În holul hotelului, Poirot dădu peste Jacqueline de Bellefort, Îmbrăcată în costum de călărie. Ea îl salută cu o înclinare ironică a capului.

— Fac o mică excursie pe măgăruş. Îmi recomandaţi cumva satele tradiţionale, Monsieur Poirot?

— Acolo mergeţi astăzi, mademoiselle? Eh bien, sunt pitoreşti – dar nu cheltuiţi prea mult pe suvenire.

— Aduse aici din Europa? Nu, nu sunt aşa de uşor de păcălit.

Înclinând puţin capul, Jacqueline ieşi în soarele strălucitor de afară.

Poirot termina de împachetat – treabă simplă, căci lucrurile îi erau întotdeauna în perfectă ordine. Apoi se îndreptă spre sala de mese şi mâncă devreme de prânz.

După dejun, autobuzul hotelului îi duse pe cei care urmau să se îmbarce pentru a doua cataractă până la staţia de unde luau expresul ce mergea de la Cairo la Shellal – o călătorie de zece minute.

Pasagerii erau familia Allerton, Poirot, tânărul în pantaloni murdari de flanel şi italianul. Doamna Otterbourne şi fiica ei plecaseră în excursie până la baraj şi la Philae şi aveau să se urce pe vas la Shellal.

Trenul care venea de la Cairo şi Luxor întârzie vreo douăzeci de minute. Când sosi, în sfârşit, începu şi agitaţia obişnuita. Hamalii egipteni care scoteau bagajele din tren se ciocneau de cei care puneau altele în locul lor.

În cele din urmă, rămas aproape fără suflare, Poirot se pomeni într-un compartiment împreună cu o selecţie dintre geamantanele sale, ale familiei Allerton şi unele cu totul necunoscute, în timp ce Tim şi mama sa rămăseseră în altă parte cu restul bagajelor.

Compartimentul în care se trezi Poirot era ocupat de o doamnă în vârstă foarte ridată, care purta un guler alb ţeapăn, o sumedenie de diamante, şi, pe chip, o expresie de suprem dispreţ faţă de cea mai mare parte a omenirii.

Doamna îi aruncă lui Poirot o privire aristocratică şi se retrase în spatele unei reviste americane. O tânără solidă, oarecum greoaie, sub treizeci de ani, şedea vizavi de ea. Avea nişte ochi cafenii însufleţiţi, asemănători cu ai unui câine, părul în neorânduiala şi dădea impresia că era gata să facă orice pentru a plăcea. Din când în când, doamnă mai în vârstă îşi ridică ochii peste marginea revistei şi îi arunca o poruncă.

— Cornelia, strânge covoarele.

— Când ajungem, ai grijă de geamantanul meu cu haine, în nici un caz să nu laşi pe altcineva să pună mâna pe el.

— Nu uita cuţitul de hârtie.

Călătoria fu scurtă. În zece minute, se aflau cu toţii pe pontonul lângă care îi aştepta vaporul Karnak. Familia Otterbourne era deja la bord.

Karnak era o navă mai mică decât Papyrus şi Lotus, vapoarele care mergeau până la prima cataractă şi care erau prea masive pentru a putea trece printre porţile barajului de la Aswan. Pasagerii urcară la bord şi îşi luară în primire cabinele. Cum nava nu era plină, majoritatea aveau cabinele pe puntea de promenadă. Întreaga parte din faţă a acestei punţi era ocupată de un salon de observaţie, cu pereţi din sticlă, în care călătorii puteau şedea şi admiră fluviul. Pe puntea de dedesubt se aflau o încăpere pentru fumat şi o mică sufragerie, iar pe cea mai de jos, sala de mese.

După ce-şi văzu geamantanele instalate în cabină, Poirot ieşi din nou pentru a urmări plecarea vasului. Se apropie de Rosalie Otterbourne, care se aplecase peste balustradă.

— Intrăm deci în Nubia. Sunteţi mulţumită, mademoiselle?

Fata inspiră adânc.

— Da. Mi se pare că ne îndepărtăm în sfârşit de toate.

Rosalie făcu un gest cu mâna. Întinderea de apă dinaintea lor, stâncile lipsite de vegetaţie care ajungeau până la ţărm aveau un aspect sălbatic. Ici-colo se vedeau rămăşiţe ale unor foste case, abandonate şi distruse de acumularea apei în spatele barajului. Întreaga privelişte avea un farmec melancolic, aproape sinistru.

— Departe de oameni, spuse Rosalie Otterbourne.

— Mai puţin de cei din grupul nostru, mademoiselle, nu?

Fata ridică din umeri, apoi spuse:

— E ceva în această ţară care mă face să mă simt rea. Scoate la suprafaţă toate simţămintele care fierb înăuntru. Totul pare atât de nedrept, de injust.

— Oare? Nu puteţi judeca totuşi după probele materiale.

Uitaţi-vă la mamele altora, murmură Rosalie şi uitaţi-vă la a mea. Nu există alt Dumnezeu decât Sexul şi Salome Otterbourne este profetul său. Se opri. N-ar fi trebuit să spun asta, presupun. Poirot făcu un gest cu mâinile.

— De ce să nu mi-o spuneţi – mie? Sunt unul dintre oamenii aceia care aud multe. Dacă, aşa cum spuneţi, simţiţi că fierbeţi pe dinăuntru – ca gemul în cratiţă eh bien, lăsaţi spuma să iasă la suprafaţă şi atunci ea poate fi îndepărtată cu o lingură – iată cum.

Poirot făcu un gest ca şi cum ar fi aruncat ceva în Nil.

— Şi a dispărut.

— Sunteţi un om extraordinar! Spuse Rosalie şi linia posomorâtă a gurii i se îndreptă într-un zâmbet. Apoi înţepeni deodată, în timp ce exclamă: Ah, iată-l pe doamna Doyle şi pe soţul ei! N-aveam habar că vin şi ei!

Linnet tocmai ieşise dintr-o cabină amplasată pe la jumătatea punţii. În spatele ei venea Simon. Poirot fu

aproape uimit de înfăţişarea ei, atât era de radioasă şi de sigură pe sine. Degaja o fericire pur şi simplu arogantă. Simon Doyle părea şi el altul. Zâmbea cu toată faţa şi arăta ca un adolescent fericit.

— Priveliştea e măreaţă, spuse el în timp ce se rezemă de balustradă. Abia aştept excursia asta, nu, Linnet? Pare ceva mult mai puţin turistic – de parcă am intra într-adevăr în inima Egiptului.

Soţia sa răspunse iute:

— Ştiu. Totul e mult mai sălbatic.

Mâna ei se strecură într-a lui. El i-o strânse de-a lungul corpului.

— Plecăm, Linn, murmură el.

Vaporul se îndepărta de ponton. Porniseră în călătoria de şapte zile până la a doua cataractă şi înapoi.

În spatele lor se auzi un râs cristalin ca de clopoţel. Linnet se întoarse brusc.

În faţa ei se afla Jacqueline de Bellefort. Părea amuzată.

— Bună, Linnet! Nu mă aşteptam să te găsesc aici. Credeam că aveaţi să mai staţi în Aswan încă zece zile. Sunt surprinsă!

— N-am… N-ai… Linnet se bâlbâi. Se sili să adopte un oribil zâmbet convenţional. Nici… Nici eu nu mă aşteptam să te văd.

— Nu?

Jacqueline o porni spre cealaltă latură a vaporului. Linnet strânse mai tare mâna soţului ei.

— Simon… Simon…

Toată plăcerea binevoitoare de pe faţa lui Simon dispăruse. Era acum furios. Mâinile i se încleştară în ciuda eforturilor de a se controla.

Perechea se retrase. Fără a-şi întoarce capul, Poirot prinse câteva cuvinte disparate:

— Întoarcem… Imposibil… Am putea… Şi apoi, ceva mai tare, vocea lui Doyle, disperată, dar îndârjită: Nu putem

fugi ia nesfârşit, Lin. Trebuie să mergem înainte, până la capăt.

Câteva ore mai târziu, la asfinţit, Poirot stătea în picioare În salonul de sticlă, privind drept înainte. Karnak trecea printr-o porţiune îngustă a fluviului. Stâncile de pe margine se aruncau feroce asupra apei care curgea năvalnic adânc sub ele. Se aflau în Nubia.

Poirot auzi un zgomot şi îndată Linnet Doyle se ivi lângă el. Degetele i se strângeau şi i se desfăceau convulsiv. Poirot n-o mai văzuse niciodată astfel. Avea aerul unui copil uluit.

— Monsieur Poirot, mi-e frică, spuse ea, mi-e frică de orice. Nu m-am simţit niciodată aşa. Toate stâncile şi priveliştea asta cumplită şi pustie. Încotro mergem? Ce are să se întâmple? Mi-e frică. Toată lumea mă urăşte. Niciodată nu m-am simţit aşa. Am fost întotdeauna amabilă cu oamenii, am făcut atâtea pentru ei şi ei mă urăsc – o mulţime de oameni mă urăsc. În afară de Simon, toţi cei din jurul meu îmi sunt duşmani… E groaznic să simţi că există oameni care te urăsc…

— Dar ce se întâmplă, madame?

Linnet scutură din cap.

— Bănuiesc că sunt nervii mei… Simt că nimic nu e sigur în jurul meu. Aruncă o privire iute peste umărul lui Poirot, apoi spuse brusc: Cum se vor sfârşi toate astea? Suntem prinşi aici. Prinşi! N-avem nici o scăpare. Trebuie să mergem înainte. Eu… Nici măcar nu ştiu unde mă aflu.

Se lăsă de îndată să alunece pe un scaun. Poirot o privi grav, nu fără o anumită compasiune.

— Cum a aflat că suntem pe vasul ăsta? Întrebă Linnet. Cum ar fi putut să afle?

Poirot clătină din cap în timp ce răspundea.

— E deşteaptă, madame.

— Simt că n-am să pot scăpa de ea niciodată.

— Există un plan pe care aţi fi putut să-l adoptaţi, spuse el. De fapt, sunt surprins că nu v-a trecut prin cap. La urma urmelor, madame, banii nu sunt o problemă pentru

dumneavoastră. De ce nu aţi închiriat un dahabiyeh [14] particular?

Dacă am fi ştiut… Dar, vedeţi, atunci nu ştiam… Şi ar fi fost dificil… Linnet izbucni cu o bruscă nerăbdare: Oh, dumneavoastră nu cunoaşteţi nici măcar jumătate din problemele mele. Trebuie să fiu foarte atentă cu Simon… E… e absurd de sensibil când vine vorba de… Bani. De faptul că am atât de mulţi. Voia să mergem într-un sătuc în Spania… Să plătească singur totul. Ca şi cum ar fi avut vreo importanţă! Bărbaţii sunt atât de stupizi! Trebuie să se obişnuiască să… Să… Să trăiască în confort. Simplă idee a unui dahabiyeh l-a întors pe dos – ideea unor cheltuieli în plus. Trebuie să-l educ – treptat. Linnet îşi ridică privirea şi îşi muşcă buzele enervată, părând a conştientiza busc faptul că se lăsase antrenată într-o discuţie prea liberă despre problemele ei. Se ridică.

— Trebuie să merg să mă schimb. Iertaţi-mă, Monsieur Poirot. Mă tem că am spus o mulţime de prostii.

Capitolul opt

Doamna Allerton, liniştită şi distinsă în rochia să neagră de dantelă, coborî două etaje până la sala de mese. La uşă, fiul ei o ajunse din urmă.

— Scuză-mă, mamă. Credeam că am să întârzii.

— Mă întreb unde vom fi aşezaţi.

Sala era presărată cu măsuţe. Doamna Allerton aşteptă până când ospătarul, care se ocupa de un alt grup, se îndreptă spre ei.

— Apropo, adăugă ea, l-am invitat pe micul Hercule Poirot să stea cu noi.

— O, nu, mamă!

Tim părea cu adevărat neplăcut surprins şi iritat.

Mama lui îl privi ţintă, uimită. Tim era de obicei foarte prietenos.

— Dragul meu, te deranjează?

— Da, mă deranjează. E un mic ticălos fără scrupule.

— O, nu, Tim! Nu sunt de acord cu tine.

— Oricum, de ce am vrea să ne încurcăm cu un străin? Sechestraţi cum suntem pe nava asta, nu ne va fi decât o povară. O să stea cu noi în fiecare dimineaţă, la prânz şi seară.

— Scuză-mă, dragul meu. Doamna Allerton arăta foarte încurcată. Am crezut că îţi va face plăcere. La urma urmelor, trebuie să fie un om cu o experienţă bogată. Iar ţie îţi plac povestirile poliţiste.

Tim scoase un mormăit de protest.

— Ce bine ar fi dacă n-ai mai avea asemenea idei nemaipomenite, mamă. Bănuiesc că acum nu mai putem da înapoi, nu?

— Nu, Tim, nu văd cum am putea.

— Of, presupun că va trebui să mă împac cu ideea.

Ospătarul se apropie de ei şi îi conduse la o masă. Pe chipul doamnei Allerton persista o expresie deconcertată. Tim era de obicei atât de prietenos şi de binevoitor. Izbucniri ca aceasta nu-l stăteau în fire. Nu era vorba de obişnuita respingere – şi neîncredere – a britanicilor faţă de străini. Tim era un cosmopolit.

— Of, suspină ea.

Bărbaţii erau de neînţeles! Chiar şi cel mai apropiat şi mai bine cunoscut putea avea reacţii şi sentimente neaşteptate.

În timp ce se aşezau la masă, Hercule Poirot intră cu pas repede şi liniştit în sală. Se opri cu mâna pe spătarul celui de al treilea scaun de la masa lor.

— Într-adevăr îmi daţi voie, madame, să profit de amabila dumneavoastră invitaţie?

— Desigur. Luaţi loc, Monsieur Poirot.

— Sunteţi foarte drăguţă.

Doamna Allerton observă cu stingherealã că, în timp ce se aşeza, Poirot îi aruncă o scurtă privire lui Tim şi că Tim nu reuşise să-şi ascundă o expresie mai degrabă bosumflată.

Doamna Allerton se hotărî să înviioreze atmosfera. În timp ce serveau supa, luă în mână lista pasagerilor, care îi fusese aşezată lângă farfurie.

— Haideţi să încercăm să-l identificăm, spuse ea vioaie, întotdeauna mi se pare o îndeletnicire amuzantă. Începu să citească: „Doamna Allerton şi domnul T. Allerton”. Asta e uşor! „Domnişoara de Bellefort.” Au pus-o la masă cu familia Otterbourne, după cum văd. Sunt curioasă cum se va înţelege cu Rosalie. Cine urmează? „Doctorul Bessner.” Doctorul Bessner? Cine-l poate identifica pe doctorul Bessner?

Doamna Allerton îşi îndreptă privirea spre o masă la care şedeau patru bărbaţi. Cred că trebuie să fie bărbatul cel gras, tuns scurt şi cu mustaţă. Neamţ, îmi închipui. Pare să-şi savureze supa.

Ajungeau până la ei nişte plescăieli zgomotoase.

— Domnişoara Bowers”? Continuă doamna Allerton. Putem să încercăm să ghicim cine e? Sunt trei sau patru femei – nu, s-o lăsăm deocamdată. „Domnul şi doamna Doyle.” într-adevăr, eroii acestei excursii. Ea este realmente foarte frumoasă – şi ce rochie simplă, dar încântătoare poartă.

Tim se răsuci. Linnet, soţul ei şi Andrew Pennington fuseseră aşezaţi la o masă într-un colţ. Linnet purta o rochie albă şi colierul de perle.

— Mie mi se pare teribil de simplă, spuse Tim. Numai o bucată de material legată la mijloc cu un cordon.

— Da, dragul meu, spuse mama lui. E o descriere foarte pertinenta făcută de un bărbat unei rochii de optzeci de guinee [15].

— Nu pot să înţeleg de ce femeile cheltuiesc atâta pe îmbrăcăminte, comentă Tim. Mi se pare absurd.

Doamna Allerton continuă să-şi examineze tovarăşii de călătorie.

— Domnul Fanthorp trebuie să fie unul dintre cei patru de la masa aceea. Tânărul acela foarte tăcut, care nu vorbeşte niciodată. O figură mai degrabă plăcută – precaută şi inteligentă.

— Inteligentă, da, încuviinţă Poirot. Nu vorbeşte, dar ascultă foarte atent – şi se uită. Da, da, e cu ochii în patru. Nu e chiar genul de om pe care te-ai aştepta să-l găseşti călătorind de plăcere în această ţară. Mă întreb ce caută aici.

— Domnul Ferguson”, citi doamna Allerton mai departe. Am sentimentul că Ferguson trebuie să fie prietenul nostru anticapitalist. „Doamna şi domnişoara Otterbourne.” Le cunoaştem. „Domnul Pennington”? Alias „unchiul Andrew”. E un bărbat chipeş, mi se pare…

— Ei, mamă, spuse Tim.

— Mi se pare foarte chipeş în felul lui uscat, spuse doamna Allerton. O faţă destul de feroce. Probabil e genul de om despre care citim în ziare, care operează pe Wall Street – sau se zice „în” Wall Street? Trebuie să fie extrem de bogat. Apoi,. Monsieur Hercule Poirot” – ale cărui talente se irosesc aici. Nu poţi să aranjezi o crimă pentru Monsieur Poirot, Tim?

Dar ironia ei bine intenţionată nu reuşi decât să-l irite din nou pe Tim, care se încrunta. Doamna Allerton se grăbi să continue:

— Domnul Richetti. Prietenul nostru italian, arheolog. Apoi domnişoara Robson şi, în fine, domnişoara Van Schuyler. Ultima e uşor de ghicit. Americanca aceea bătrână şi foarte urâtă, care în mod clar va fi foarte exclusivistă şi nu va vorbi cu nimeni care nu se ridică la nivelul pretenţiilor ei extrem de stricte! E foarte interesantă în felul ei, nu? Un fel de piesă de muzeu. Cele două femei din preajma ei trebuie să fie domnişoara Bowers şi domnişoara Robson – poate o secretară, cea subţire cu pince-nez şi o rudă săracă, tânăra aceea cam demnă de plâns care se vede că se simte foarte bine în ciuda faptului că e tratată ca o sclavă. Cred că Robson e secretară şi Bowers – ruda săracă.

— Greşeşti, mamă, spuse Tim cu un fel de rânjet.

Îşi recăpătase brusc bună dispoziţie.

— De unde ştii?

— Eram în sufragerie înainte de cină şi am auzit-o pe bătrână spunându-l domnişoarei de companie: „Unde e domnişoara Bowers? Găseşte-o imediat, Cornelia”. Iar Cornelia a plecat ca din puşcă, precum un câine docil.

— O să mă duc să vorbesc cu domnişoara Van Schuyler, spuse gânditoare doamna Allerton.

Tim zâmbi din nou.

— O să te ignore, mamă.

— Deloc. O să pregătesc terenul aşezându-mă lângă ea şi discutând, pe un ton grav (dar pătrunzător) şi foarte cultivat, despre toate rudele şi toţi prietenii aristocraţi de care-mi aduc aminte. Cred că, dacă îl menţionez în treacăt pe fiul vărului tău de-al doilea, ducele de Glasgow, succesul mi-e asigurat.

— Ce lipsită de scrupule eşti, mamă!

Ceea ce urmă după cină fu o adevărată mostră de umor pentru cineva interesat de studiul naturii umane.

Tânărul cu convingeri socialiste (care se dovedi a fi domnul Ferguson, după cum se presupusese) se retrase în camera pentru fumat, afişând un dispreţ evident faţă de grupul de pasageri care se strânsese în salonul de observaţie de pe puntea superioară.

Domnişoara Van Schuyler îşi asigură, cum se putea aştepta, locul cel mai bun şi mai apărat de curent în salon, apropiindu-se foarte decisă de masă la care şedea doamna Otterbourne şi spunându-l:

— Scuzaţi-mă, vă rog, dar cred că mi-am lăsat aici lucrul de mână!

Sub privirea ei hipnotizantă, doamna cu turban se ridică şi îi cedă locul. Domnişoara Van Schuyler se stabili acolo, împreună cu suită. Doamna Otterbourne se aşează în apropiere şi încercă să avanseze câteva remarci, care fură însă întâmpinate cu o politeţe atât de îngheţată, încât curând renunţă. Domnişoara Van Schuyler rămase deci într-o izolare regală. Cuplul Doyle stătea împreună cu familia Allerton. Doctorul Bessner şi-l păstrase drept

tovarăş pe tăcutul Fanthorp. Jacqueline de Bellefort şedea singură, cu o carte în mână.

Rosalie Otterbourne nu-şi găsea locul. Doamna Allerton i se adresă o dată sau de două ori şi încercă să o atragă în grupul lor, dar fata îi răspunse pe un ton destul de dezagreabil.

Hercule Poirot îşi petrecu restul serii ascultând ce avea de spus doamna Otterbourne despre misiunea sa ca scriitoare.

Pe când se întorcea spre cabină, se întâlni cu Jacqueline de Bellefort. Era aplecată peste balustradă, şi, când întoarse capul, Poirot fu surprins de expresia profundei suferinţe de pe faţa ei. Nici vorbă de nonşalanţa, de sfidarea răutăcioasă, de sclipirea întunecată şi triumfătoare de până acum.

— Noapte bună, mademoiselle.

— Noapte bună, Monsieur Poirot. Jacqueline ezită, apoi spuse: Aţi fost surprins să mă vedeţi pe vasul acesta?

— Nu am fost atât surprins, cât mi-a părut râu, foarte rău…

Poirot vorbise pe un ton grav.

— Râu – pentru mine?

— Da, mademoiselle. Aţi ales un drum primejdios… La fel cum noi, cei aflaţi pe acest vapor, am pornit într-o călătorie şi dumneavoastră aţi pornit în propria călătorie – pe un fluviu repede, printre stânci ameninţătoare – şi vă lăsaţi purtată de cine ştie ce curenţi distrugători…

— De ce spuneţi asta?

— Pentru că aşa este… Aţi tăiat odgoanele care vă ţineau ancorată într-un loc sigur. Mă îndoiesc că acum mai aveţi cale de întoarcere, chiar dacă aţi vrea.

— E adevărat, spuse Jacqueline foarte încet. Apoi îşi azvârli capul pe spate. Oh, Doamne – fiecare trebuie să-şi urmeze steaua, indiferent unde îl va duce.

— Aveţi grijă, mademoiselle, să nu fie o stea mincinoasă…

Jacqueline râse şi imită vorbirea stâlcită a băieţaşilor care Închiriau măgăruşi:

Stea foarte rău, domnu'! Stea asta cade… Poirot era aproape adormit, când fu trezit de un murmur de voci. Era glasul lui Simon Doyle repetând cuvintele pe care le spusese când vaporul plecase din Shellal.

— Trebuie să mergem înainte, până la capăt…

„Da, îşi spuse Hercule Poirot, trebuie să mergem înainte, până la capăt…”

Nu era deloc bucuros.

Capitolul nouă

Devreme a doua zi dimineaţă, nava ajunse la Ez-Zebua.

Cornelia Robson, cu o figură radioasă şi o pălărie cu boruri largi pe cap, fu printre primii care coborâră pe ţărm. Cornelia nu se pricepea să expedieze oamenii. Era amabilă prin natura ei şi gata să-şi îndrăgească toţi semenii.

Vederea lui Hercule Poirot, îmbrăcat într-un costum alb, cu cămaşă roz, papion negru lat şi cască albă colonială pe cap, nu o făcu să se strâmbe, aşa cum ar fi făcut-o cu siguranţă pe aristocratica domnişoară Van Schuyler. În timp ce mergeau printre două şiruri de sfincşi, Cornelia răspunse binevoitoare întrebării de convenienţă cu care Poirot intră în vorbă:

— Companioanele dumneavoastră nu coboară să viziteze templul?

— Ah, vedeţi, verişoara Marie – adică domnişoara Van Schuyler – nu se trezeşte niciodată prea de dimineaţă. Trebuie să fie foarte, foarte atentă cu sănătatea. Şi bineînţeles că a reţinut-o pe domnişoara Bowers – sora care are grijă de ea – pentru tot felul de treburi. În plus, a spus că acesta nu e unul dintre cele mai frumoase temple. Dar a fost nespus de amabilă şi mi-a dat voie să vin eu.

— Foarte drăguţ din partea ei, spuse Poirot uscat.

Ingenua Cornelia încuviinţă fără să suspecteze nimic.

— O, da, e foarte bună. A fost un gest atât de generos din partea ei să mă ia în călătoria asta. Mă consider foarte norocoasă. Mai că nu mi-a venit să cred când i-a propus mamei. Şi v-a plăcut până acum?

— O, e minunat! Am fost în Italia – la Veneţia, la Padova şi la Pisa – apoi la Cairo – numai că verişoara Marie nu s-a simţit prea bine în Cairo, aşa că n-am putut să văd prea mult oraşul – iar acum excursia această minunată până la Wadi Calfa şi înapoi.

— Aveţi o natură fericită, mademoiselle, spuse Poirot zâmbitor.

Şi îşi îndreptă privirea gânditoare de la Cornelia la Rosalie, care, tăcută şi încruntată, mergea singură în faţa lor.

— E foarte drăguţă, nu? Spuse Cornelia, care-l urmărise privirea. Numai că arată cam dispreţuitoare. Într-un mod foarte englezesc, desigur. Nu e atât de fermecătoare ca doamna Doyle. Cred că doamna Doyle e cea mai fermecătoare şi mai elegantă femeie pe care am văzut-o vreodată! Iar soţul ei pur şi simplu o adoră, nu? Cred că doamna aceea căruntă are o figură distinsă, nu vi se pare? Am impresia că este verişoara unui duce. Vorbea despre el aseară, chiar în apropierea noastră. Dar ea însăşi nu are un titlu, nu?

Cornelia continuă să trăncănească până când ghidul grupului îi invită să se oprească şi începu să recite:

— Acest templu a fost dedicat zeului egiptean Amun şi zeului soarelui Ra-Herakhty, al cărui simbol era un cap de şoim…

Discursul continuă monoton. Doctorul Bessner, cu un ghid Baedeker în mână, mormăia ceva în germană pentru sine. Prefera, evident, cuvântul scris.

Tim Allerton nu se alăturase grupului. Mama lui încerca să spargă gheaţa conversaţiei cu tăcutul domn Fanthorp. Andrew Pennington, cu braţul strecurat pe sub al lui Linnet Doyle, asculta atent, aparent foarte interesat de dimensiunile templului recitate de ghid.

— Douăzeci de metri înălţime, a? Mi se pare ceva mai puţin înalt. Bun băiat, Ramses ăsta. Spirt, nu alta!

— Un mare om de afaceri, unchiule Andrew.

Andrew Pennington o privi admirativ pe Linnet.

— Arăţi bine în dimineaţa asta, Linnet. Am fost niţel îngrijorat în privinţa ta în ultima vreme. Păreai cam nervoasă.

Sporovăind, grupul se întoarse la navă. Încă o dată, Karnak porni lin în sus pe fluviu. Peisajul era acum mai puţin auster. Se vedeau palmieri şi câmpuri cultivate.

Schimbarea priveliştii părea să fi adus cu sine o domolire a tensiunii secrete care-l ţinuse încordaţi pe pasageri. Tim Allerton îşi revenise după toane. Rosalie arăta mai puţin mohorâtă. Linnet părea aproape veselă.

Pennington îi spuse:

— Ştiu că e lipsit de tact să discuţi afaceri cu o mireasă aflată în luna de miere, dar sunt unul sau două lucruri…

— Ah, desigur, unchiule Andrew. Linnet căpătă de îndată un aer pragmatic. Căsătoria mea a adus unele schimbări, e firesc.

— Exact. La un moment dat am să te rog să semnezi câteva documente.

— De ce nu acum?

Andrew Pennington aruncă o privire în jur. Colţul salonului în care se aflau ei era aproape pustiu. Majoritatea pasagerilor erau afară, pe punte, în spaţiul dintre salon şi cabine. Singurii aşezaţi în salon erau domnul Ferguson – care bea bere la o măsuţă din mijloc, cu pantalonii de flanel murdari pe el, cu picioarele întinse în faţă şi fluierând pentru sine între înghiţituri – domnul Hercule Poirot, care stătea în faţa lui şi domnişoara Van Schuyler, care şedea într-un colţ, citind.

— Foarte bine, spuse Andrew Pennington şi ieşi din salon.

Linnet şi Simon îşi zâmbiră – într-un zâmbet lent, care Înflori pe deplin de-a lungul a câteva minute.

— Eşti bine, iubito? Întrebă el.

— Da, sunt bine… E curios cum a dispărut starea de nervozitate.

— Eşti minunată, spuse Simon cu convingere.

Pennington se înapoie, aducând un teanc de acte scrise Mărunt.

— O, ai milă de mine! Strigă Linnet. Trebuie să semnez toate astea?

Andrew Pennington îşi ceru scuze.

— Ştiu că e neplăcut, dar aş vrea să-ţi pun afacerile în perfectă ordine. Mai întâi, e clădirea închiriată de pe Fifth Avenue… Apoi sunt concesiunile de pe Coasta de Est… Pennington vorbea întruna, foşnind şi aranjând hârtiile. Simon căscă.

Uşa salonului fu deschisă, lăsându-l să intre pe domnul Fanthorp. Acesta se uită în jur fără o ţintă anume, apoi păşi înainte şi se opri lângă Poirot, privind afară spre apa albastră a fluviului şi spre nisipurile galbene care o mărgineau…

— Doar să semnezi aici, încheie Pennington, întinzându-l lui Linnet un document şi arătându-l unde să scrie.

Linnet luă actul şi îl parcurse rapid. Se întoarse să mai citească o dată prima pagină, apoi, cu stiloul pe care i-l oferise Pennington, îşi semnă numele: Linnet Doyle…

Pennington luă hârtia şi îi întinse o alta.

Fanthorp se apropie de ei cu pas de plimbare. Se opri şi-şi aţinti privirea, prin geamul lateral, la ceva ce părea să-l intereseze pe mal.

— Ăsta e doar transferul acţiunilor, spuse Pennington. Nu e nevoie să-l citeşti.

Dar Linnet îl parcurse repede cu privirea. Pennington aşează în faţa ei o a treia foaie de hârtie, pe care Linnet o citi din nou cu atenţie.

— Sunt toate destul de clare, spuse Pennington. Nimic interesant. Numai limbaj juridic.

Simon căscă din nou.

— Scumpa mea, doar nu ai de gând să citeşti tot mormanul ăsta, nu? Ai să stai aici până la prânz, ba chiar mai mult.

— Citesc întotdeauna totul, spuse Linnet. Aşa m-a învăţat tata. Spunea că oricând pot apărea greşeli de formulare.

Pennington râse destul de aspru.

— Eşti o excelentă femeie de afaceri, Linnet.

— E mult mai conştiincioasă decât aş fi eu, spuse Simon, râzând şi el. N-am citit niciodată un document până la capăt în viaţa mea. Semnez pur şi simplu unde mi se spune să semnez şi gata.

— E foarte neglijent din partea ta, spuse Linnet dezaprobatoare.

— N-am cap pentru afaceri, recunoscu Simon însufleţit. N-am avut niciodată. Dacă mi se spune să semnez, semnez. E cel mai simplu.

Andrew Pennington îl privea gânditor. Spuse apoi cu o voce uscată, bătându-se cu degetul peste buza de sus:

— Nu e puţin cam riscant câteodată, Doyle?

— Aiurea, replică Simon. Nu sunt genul care să creadă că toată lumea vrea să-l păcălească. Sunt mai degrabă încrezător – şi să ştii că nu am de pierdut. N-am fost mai niciodată înşelat.

Deodată, spre surpriza tuturor, tăcutul domn Fanthorp se răsuci şi i se adresă lui Linnet:

— Sper că nu inoportunez, dar aş vrea să vă spun cât de mult vă admir competenţa în afaceri. În profesiunea mea – sunt… hm… Avocat – dau adesea peste doamne care sunt întristător de nepricepute la afaceri. A nu semna niciodată un document până nu-l citiţi mi se pare admirabil – absolut admirabil.

Fanthorp se înclină uşor. Apoi, roşu în obraji, se întoarse la contemplarea malurilor Nilului.

Linnet era oarecum nesigură de ce ar trebui să spună.

Ăăă… Mulţumesc. Îşi muşcă buzele ca să-şi reprime un chicotit. Tânărul fusese atât de incredibil de solemn.

Andrew Pennington arăta de-a dreptul enervat.

Simon Doyle nu ştia dacă trebuie să fie amuzat sau iritat.

Din spate, urechile domnului Fanthorp erau roşii ca racul.

— Următorul, te rog, spuse Linnet, zâmbindu-l lui Pennington.

Dar Pennington arăta cu totul întors pe dos.

— Poate ar fi bine s-o lăsăm pe altă dată, spuse el ţepos. Vorbă lui… hm… Doyle, dacă ai să stai să le citeşti pe toate, o să rămânem aici până la prânz. N-ar trebui să pierdem priveliştea. Oricum, acestea două au fost singurele urgente. O să ne ocupăm de celelalte mai târziu.

— E cumplit de cald aici, spuse Linnet. Haideţi afară!

Cei trei ieşiră prin uşile batante. Hercule Poirot întoarse Capul şi privi gânditor spatele domnului Fanthorp, apoi îşi mută ochii asupra domnului Ferguson, care stătea cu capul dat pe spate şi fluieră încetişor pentru sine.

În fine, Poirot se uită la domnişoara Van Schuyler, care şedea foarte dreaptă în colţul ei. Domnişoara Van Schuyler se holba la domnul Ferguson.

Uşa batantă dinspre babord se deschise şi Cornelia Robson intră grăbită.

— Ai lipsit multă vreme, observă bătrâna domnişoară iritată. Unde ai fost?

— Scuză-mă, verişoara Marie. Sculul nu era acolo unde mi-ai spus – era în cu totul alt geamantan…

— Draga mea copilă, eşti absolut nepricepută când e vorba să găseşti ceva! Ştiu că eşti plină de bune intenţii, drăguţă, dar trebuie să fii un pic mai rapidă şi mai isteaţă. Nu-ţi trebuie decât puţină concentrare!

— Scuză-mă, verişoara Marie. Mă tem că sunt cam bleagă.

— Nimeni nu are de ce să fie bleg dacă încearcă, draga mea. Te-am adus în călătoria aceasta şi am pretenţia la puţină atenţie în schimb.

— Iartă-mă, verişoara Marie.

— Şi unde e domnişoara Bowers? Trebuia să-mi iau picăturile acum zece minute. Te rog du-te şi adu-o imediat. Doctorul a spus că este extrem de important…

În acest moment intră domnişoara Bowers cu un pahar în mână.

— Picăturile dumneavoastră, domnişoară Van Schuyler.

— Ar fi trebuit să le iau la unsprezece, spuse acru bătrâna domnişoară. Lipsa de punctualitate e ceea ce detest mai mult pe lume.

— Absolut, spuse domnişoara Bowers şi îşi privi ceasul de la mână. Este exact unsprezece fără o jumătate de minut.

— Ceasul meu arată unsprezece şi zece minute.

— Cred că al meu arată ora bine. Nu rămâne niciodată în urmă şi nici nu o ia înainte.

Domnişoara Bowers era imperturbabilă.

Domnişoara Van Shuyler dădu pe gât conţinutul paharului cu medicament.

— Mă simt în mod cert mai rău, zise ea cu violenţă.

— Regret să aud asta, domnişoară Van Schuyler.

Domnişoara Bowers nu părea deloc să regrete. Arăta Complet neinteresată de starea pacientei sale. În mod evident îi dăduse mecanic răspunsul cel mai potrivit.

— E prea mare zăpuşeală aici, trânti bătrâna domnişoară. Găsiţi-mi un scaun pe punte, domnişoară Bowers. Cornelia, adu-mi lucrul de mână. Ai grijă şi nu-l scăpa pe jos. Şi apoi o să am nevoie să-mi răsuceşti nişte lână.

Grupul ieşi din salon.

Domnul Ferguson oftă, îşi mişcă picioarele şi zise cu voce tare:

— Doamne, ce i-aş mai frânge gâtul babei ăsteia.

Poirot întrebă curios:

— E genul care vă displace, nu?

— Dacă-mi displace? Ba bine că nu. Ce lucru bun a făcut femeia asta în viaţă? N-a lucrat niciodată şi n-a ridicat nici măcar un pai. N-a făcut decât să trăiască pe spatele altora. E o parazită – şi încă una al naibii de nesuferită. Există o mulţime de oameni pe nava asta fără de care cred că lumea n-ar avea deloc de suferit.

— Într-adevăr?

— Da. Fata aceea care a fost aici adineauri, cu semnăturile şi cu aerele ei. Sunt sute şi mii de muncitori amărâţi care

fac o muncă de robi pentru un salariu de mizerie ca s-o ţină pe ea în ciorapi de mătase şi într-un lux inutil. E una dintre cele mai bogate fete din Anglia, aşa mi s-a spus – şi n-a muncit nici măcar o zi în viaţa ei.

— Cine v-a spus că e una dintre cele mai bogate fete din Anglia?

Domnul Ferguson îi aruncă lui Poirot o privire bătăioasă.

— Un om cu care dumneavoastră nu aţi sta de vorbă! Un om care munceşte cu braţele şi căruia nu-l e ruşine de asta! Nu unul dintre aceşti linge-blide sclivisiţi ai dumneavoastră.

Privirea lui Ferguson se oprise acuzatoare asupra papionului negru şi asupra cămăşii roz.

— În ce mă priveşte, eu muncesc cu mintea şi nu-mi e ruşine de asta, spuse Poirot, răspunzând privirii tânărului.

Domnul Ferguson replică printr-un sforăit.

— Ar trebui împuşcaţi – cu toţii! Declară el.

— Domnule dragă, spuse Poirot, sunteţi atât de pasionat de violenţă!

— Îmi puteţi spune ce bine se poate face pe lume fără ea? Trebuie să distrugi şi să desfiinţezi înainte de a crea ceva nou.

— E în mod cert mai uşor, mai zgomotos şi mult mai spectaculos.

— Cu ce vă ocupaţi dumneavoastră? Cu nimic, pot să pun pariu. Probabil vă consideraţi un om din clasa de mijloc.

— Nu sunt un om din clasa de mijloc. Aparţin elitei, declară Poirot cu o urmă de aroganţă.

— Ce meserie aveţi?

— Sunt detectiv, spuse Hercule Poirot cu modestia celui care declară: „Sunt rege”.

— Dumnezeule mare! Tânărul păru cu adevărat surprins. Vreţi să spuneţi că fata aceea îşi cară după ea un detectiv privat? Atât de tare se teme pentru propria piele?

— Nu am nici o legătură cu Monsieur Doyle şi cu Madame Doyle, răspunse Poirot înţepat. Sunt în vacanţă.

— Sunteţi în vacanţă, da?

— Dar dumneavoastră? Nu sunteţi tot în vacanţă?

— Vacanţă! Aruncă dispreţuitor domnul Ferguson, după care adăugă sibilinic: Eu studiez condiţiile.

— Foarte interesant, murmură Poirot şi ieşi fără zgomot pe punte.

Domnişoara Van Schuyler se aşezase în colţul cel mai bun. Cornelia îngenunchease în faţa ei, cu un sul de lână gri întins peste palmele depărtate. Domnişoara Bowers şedea foarte dreaptă, citind revista Saturday Evening Post.

Poirot o porni agale de-a lungul tribordului. Când înconjură pupa, aproape că se ciocni de o femeie care întoarse spre el o figură surprinsă – o faţă oacheşă, atrăgătoare, latină. Era îmbrăcată elegant în negru şi stătuse de vorbă cu un bărbat solid, înalt, în uniformă – probabil unul dintre ingineri, după înfăţişare. Pe feţele amândurora apăru o expresie ciudată – de vinovăţie şi de panică în acelaşi timp. Poirot se întrebă despre ce vorbiseră.

— Ocoli pupa şi îşi continuă plimbarea de-a lungul babordului. Uşa unei cabine se deschise şi din ea ieşi doamna Otterbourne, care aproape îi căzu în braţe. Purta un capot roşu sângeriu de satin. Iertaţi-mă, se scuză ea. Iertaţi-mă, vă rog, dragă Monsieur Poirot. Tangajul – e tangajul, ştiţi. Întotdeauna am avut rău de mare. Dacă nava asta ar putea să meargă fără să se mişte… Se prinse de braţul lui Poirot. Nu suport legănatul… Niciodată nu m-am simţit bine pe apă… Şi sunt lăsată singură aici ore întregi. Fata aceea a mea – n-are nici un pic de simpatie… de înţelegere pentru biata ei mamă care a făcut totul pentru ea… Doamna Otterbourne începu să plângă. Am muncit ca o sclavă pentru ea… M-am spetit muncind… M-am spetit. O grande amoureuse – asta aş fi putut să fiu – o grande amoureuse – şi am sacrificat totul… Totul… Şi nimănui nu-l pasă! Dar am să le spun tuturor… Am să le spun acum… Cum mă neglijează… Cât e de crudă… Mă face să merg în

această călătorie… O plictiseală de moarte… O să mă duc să le spun acum…

Doamna Otterbourne se repezi înainte. Poirot o reţinu cu blândeţe.

— O s-o trimit la dumneavoastră, madame. Intraţi în cabină. E mai bine aşa…

— Nu. Vreau să le spun tuturor… Tuturor de pe vas…

— E prea periculos, madame. Fluviul e prea agitat. Poate să vă arunce peste bord.

Doamna Otterbourne îl privi cu suspiciune.

— Credeţi? Chiar credeţi asta?

— Da.

Poirot avu câştig de cauză. Doamna Otterbourne se clătină, ezită şi intră la loc în cabină.

Poirot strânse o dată sau de două ori din nări. Apoi dădu din cap şi se apropie de locul unde Rosalie Otterbourne şedea între doamna Allerton şi Tim.

— Mama dumneavoastră are nevoie de dumneavoastră mademoiselle.

Rosalie râdea fericită. Acum faţa i se înnegură. Îi aruncă lui Poirot o privire rapidă plină de suspiciune şi o porni repede de-a lungul punţii.

— N-o înţeleg pe fata asta, spuse doamna Allerton. E atât de schimbătoare. Azi e prietenoasă, mâine e pur şi simplu grosolană.

— Total răsfăţată şi irascibilă, spuse Tim.

Doamna Allerton clătină din cap.

— Nu, nu cred că asta e. Cred că e nefericită.

Tim ridică din umeri.

— Bănuiesc că toţi avem problemele noastre personale.

Vocea îi sunase dură şi tăioasă.

Se auzi un sunet bubuitor.

— Prânzul, strigă doamna Allerton încântată. Sunt moartă: e foame.

În acea seară, Poirot observă că doamna Allerton discuta: u domnişoara Van Schuyler. Pe când trecea pe lângă ele,

doamna Allerton îi făcu cu ochiul. Tocmai spunea:

— Desigur, la castelul Calfries, ducele…

Cornelia, eliberată de îndatoririle ei de slujnică, se afla: e punte. Îl asculta pe doctorul Bessner, care o iniţia cam plicticos în egiptologie după paginile ghidului Baedeker. Cornelia asculta cu o atenţie concentrată.

Aplecat peste balustradă, Tim Allerton spunea:

— Oricum, e o lume putredă…

— E nedrept, răspunse Rosalie Otterbourne. Unii oameni îi tot ce-şi pot dori.

Poirot suspină. Era bucuros că nu mai era tânăr.

Capitolul zece

Luni dimineaţă, la bordul navei Karnak se auziră tot felul de expresii de încântare şi de admiraţie. Vasul era ancorat la ţărm, şi, la numai câteva sute de metri de el, abia luminat de soarele matinal, se afla un templu enorm sculptat în stâncă. Patru figuri uriaşe, dăltuite în piatră, priveau în eternitate apele Nilului, cu faţa spre soarele răsăritului.

Cornelia Robson vorbi incoerent:

— Oh, Monsieur Poirot, nu e minunat? Adică, sunt atât de mari şi de liniştite – şi, dacă te uiţi la ele, te simţi atât de mic – ca o insectă – şi ai senzaţia că nimic nu contează cu adevărat, nu?

Domnul Fanthorp, care stătea în apropiere, murmură:

— Foarte… hm… Impresionant.

— Măreţ, nu? Spuse Simon Doyle, apropiindu-se de Poirot. Căruia îi rosti confidenţial: Ştiţi, eu nu sunt genul ahtiat după temple şi călătorii şi toate celelalte, dar un loc ca ăsta te prinde, dacă înţelegeţi ce vreau să spun. Faraonii ăia din vechime trebuie să fi fost nişte tipi grozavi.

Poirot făcu câţiva paşi într-o parte. Simon îşi coborî vocea.

— Nici nu pot să vă spun cât mă bucur că am venit în excursia asta. A lămurit lucrurile. E uimitor – dar aşa s-a întâmplat. Linnet şi-a revenit. Zice că datorită faptului că până la urmă a acceptat să înfrunte situaţia.

— Mi se pare foarte probabil, spuse Poirot.

— Mi-a zis că, atunci când a văzut-o pe Jackie pe vapor, s-a simţit groaznic – şi că apoi, brusc, s-a liniştit. Am căzu: amândoi de acord că n-o s-o mai evităm. O s-o înfruntăm şi o să-l arătăm că scamatoria asta ridicolă a ei nu ne deranjează deloc. E doar o chestie foarte de prost gust – şi atât. Credea că ne-a pus pe jar, dar acum pur şi simplu nu ne mai pasă. Asta ar trebui să-l fie învăţătură de minte.

— Da, bâigui Poirot gânditor.

— E grozav, nu vi se pare?

— Ba da, ba da.

Linnet se apropie de ei. Era îmbrăcată într-o rochie de În de culoarea caisei şi zâmbea. Îl salută pe Poirot destul de rece, doar cu o înclinare a capului şi îşi luă soţul de lângă el.

Poirot îşi dădu seama, cu o licărire momentană de amuzament, că nu îi câştigase bunăvoinţa prin atitudinea sa critică. Linnet era obişnuită să fie admirată necondiţionat pentru tot ceea ce era şi făcea. Hercule Poirot păcătuise vizibil împotriva ei.

Alăturându-l-se, doamna Allerton murmură:

— Ce mult s-a schimbat fetiţa asta! La Aswan arăta îngrijorată şi nu tocmai fericită. Astăzi pare atât de radioasă, încât mai că ţi-e teamă să nu se fi ţicnit.

Înainte ca Poirot să poată răspunde, grupul fu chemat la ordine. Ghidul o luă înainte şi îi conduse pe ţărm către templul Abu Simbel.

Poirot se trezi alături de Andrew Pennington.

— E prima dumneavoastră vizită în Egipt? Întreba el.

— O, nu, am mai fost aici în 1923 Adică am fost în Cairo. N-am mai făcut niciodată călătoria asta în sus pe Nil.

— Aţi venit cu vaporul Carmanic, mi se pare – cel puţin uşa mi-a spus doamna Doyle.

Pennington îi aruncă o privire vicleană.

— Ei, da, aşa e, recunoscu el.

— Mă întrebam dacă i-aţi cunoscut cumva pe nişte prieteni ai mei care se aflau la bord – familia Rushington Smith.

— Nu-mi amintesc de nimeni cu numele ăsta. Vaporul era plin şi vremea a fost foarte proastă. O mulţime de pasageri abia dacă şi-au făcut apariţia pe punte, şi, în orice caz, călătoria e atât de scurtă, încât nu apuci să afli cine e la bord şi cine nu.

— Da, e adevărat. Ce surpriză plăcută trebuie să fi fost să daţi peste Madame Doyle şi peste soţul ei. Nu ştiaţi că sunt căsătoriţi?

— Nu. Doamna Doyle mi-a scris, dar scrisoarea a ajuns prea târziu, a fost trimisă încoace şi am primit-o abia la câteva zile după ce ne-am întâlnit în Cairo.

— O cunoaşteţi de mulţi ani, dacă am înţeles bine?

— Păi, aş zice că da, Monsieur Poirot. O cunosc pe Linnet Ridgeway de când era o copiliţă numai atâtica – Pennington făcu un gest ilustrativ. Eu şi tatăl ei am fost prieteni de-o viaţă. Melhuish Ridgeway era un om remarcabil – şi de mare succes.

— Fiica lui va moşteni o avere considerabilă, înţeleg… Ah, pardon, poate nu e prea elegant ce spun.

Andrew Pennington păru uşor amuzat.

— A, toată lumea ştie. Da, Linnet e o femeie bogată.

— Bănuiesc totuşi că recentul crah la bursă are să-l afecteze şi ei afacerile, nu? Oricât ar fi de solide.

Pennington nu răspunse imediat. În cele din urmă, zise:

— Da, într-o anumită măsură. Situaţia e foarte dificilă în această perioadă.

— Îmi imaginez totuşi, murmură Poirot, că Madame Doyle e o foarte bună femeie de afaceri.

— Asta aşa e. Da, aşa e. Linnet este o fată deşteaptă şi pragmatică.

Se opriseră. Ghidul începu să le povestească despre templul construit de marele Ramses. Cei patru coloşi reprezentându-l pe însuşi Ramses, câte o pereche de fiecare parte a intrării, sculptaţi în piatră, priveau de sus la grupul de turişti răzleţiţi.

Signor Richetti, neluând în seamă discursul ghidului, examina cu atenţie reliefurile prizonierilor sirieni şi negri de la baza coloşilor de lângă intrare.

Când pătrunse în templu, grupul fu întâmpinat de semiobscuritate şi de tăcere. Ghidul le indica reliefurile încă viu colorate de pe unele fragmente ale pereţilor, dar turiştii începură să se împartă în bisericuţe.

Doctorul Bessner citea sonor în germană din ghidul său Baedeker, oprindu-se din când în când să traducă pentru Cornelia, care îl însoţea docilă. Alăturarea lor nu dură însă prea mult. Domnişoara Van Schuyler, intrând la braţul flegmaticei domnişoare Bowers, rosti poruncitor: „Cornelia, vino încoace” şi lecţia doctorului Bessner fu astfel întreruptă. Doctorul zâmbi vag în urma ei, privind-o prin lentilele groase ale ochelarilor.

— O fată foarte drăguţă, îl anunţă el pe Poirot. Nu arată atât de înfometată ca multe dintre tinerele de azi. Are formele mai pronunţate. Şi se pricepe foarte bine să asculte; e o plăcere să-l ţii lecţii.

Poirot se gândi în treacăt că soarta Corneliei era ori să fie repezită, ori să i se ţină lecţii. În orice caz, ea era întotdeauna cea care asculta, nu cea care vorbea.

Domnişoara Bowers, eliberată pe moment din pricina convocării Corneliei, stătea în mijlocul templului, privind în jur cu o expresie rece, lipsită de curiozitate. Reacţia ei la minunile trecutului fu foarte succintă.

— Ghidul spune că numele unuia dintre aceşti zei sau zeiţe era Mut. Nu e grozav?

În templu se afla un sanctuar în care şedeau patru figuri impunătoare, cu un aer ciudat de demnitate şi de detaşare.

— Linnet şi soţul său le admirau. Braţul ei se odihnea într-al iui, capul privea în sus – cu o expresie tipică pentru reprezentanţii noii civilizaţii: inteligentă, curioasă, neatinsă de trecut. Hai să ieşim de aici, spuse Simon deodată. Nu-mi plac băieţii ăştia patru, mai ales cel cu pălărie înaltă.

— Bănuiesc că e Amon. Iar celălalt e Ramses. De ce nu-ţi plac? Mie mi se par impresionanţi.

— La naiba, sunt prea impresionanţi; e ceva bizar în ei. Hai afară la soare!

Linnet râse, dar cedă.

Ieşiră din templu, călcând pe nisipul galben şi cald. Linnet începu să râdă. La picioarele lor, înfăţişând pe moment o privelişte cam sinistră aşa cum păreau desprinse de trup, se înşirau capetele a cinci, şase băieţi nubieni. Ochii li se învârteau, capetele se legănau dintr-o parte într-alta, buzele lor rosteau un soi de invocaţie:

— Hip, hip, uraaa! Hip, hip, uraaa! Foarte bun, foarte frumos. Mulţumim foarte mult.

— Ce absurditate! Cum fac chestia asta? Sunt îngropaţi oare cu totul?

Simon scoase nişte mărunţiş.

— Foarte bun, foarte frumos, foarte scump, îi imită el.

Doi dintre băieţaşii responsabili de spectacol culeseră Imediat monedele.

Linnet şi Simon porniră mai departe. Nu aveau nici un chef să se întoarcă pe navă şi obosiseră să facă pe turiştii. Se aşezară cu spatele la imensa rocă şi se lăsară mângâiaţi de razele soarelui.

„Ce minunat e soarele, gândi Linnet. Ce cald – ce prietenos… Ce minunat e să fii fericit… Ce minunat e să fiu eu… Eu… Linnet…”

Închise ochii. Râmase amorţită, pe jumătate trează, dusă de gânduri ca de nisipurile care se mişcau neîncetat în jurul ei.

Ochii lui Simon erau deschişi şi păreau şi ei plini de mulţumire. Ce prost fusese să se lase atât de afectat în acea primă noapte… Nu avea nici un motiv… Totul era în regulă… Până la urmă, putea avea încredere în Jackie…

Se auzi un strigăt… Văzu oameni care alergau spre el, dând din mâini… Strigând…

Simon se holbă prosteşte preţ de o clipă. Apoi sări în picioare, târând-o pe Linnet după el.

Exact la timp. Un pietroi uriaş căzu cu zgomot de pe stâncă chiar în spatele lor. Dacă Linnet ar fi rămas unde era, ar fi fost strivită cu totul.

Albi la faţă, cei doi se strânseră unul într-altul. Hercule Poirot şi Tim Allerton se apropiară în fugă.

— Mă foi, madame, a fost cât pe ce s-o păţiţi.

Toţi patru priviră instinctiv spre vârful stâncii. Nu se vedea nimic. Dar exista o cărare care ducea sus. Poirot îşi aminti că văzuse câţiva băştinaşi urcând, la început, când coborâseră cu toţii pe ţărm.

Se uită la cei doi. Linnet arăta încă ameţită – uluită. Simon însă era negru de furie.

— Dracu' s-o ia! Se stropşi el.

Încercă să se stăpânească, după ce-l aruncă o privire fugară lui Tim Allerton.

— Ptiu, mai că n-aţi păţit-o! Spuse acesta. A rostogolit cineva pietroiul ăla sau s-a desprins singur?

Linnet era foarte palidă. Spuse cu dificultate:

— Cred că… A făcut-o cineva.

— Putea să vă facă terci. Sunteţi sigură că nu aveţi vreun duşman?

Linnet înghiţi în sec de două ori şi nu reuşi să răspundă binevoitoarei tachinări a lui Tim.

— Întoarceţi-vă îndată pe vapor, madame, spuse iute Poirot. Trebuie să luaţi ceva tonic.

Porniră cu pas repede înapoi. Simon era încă plin de o furie reprimată. Tim încerca să converseze vesel şi să distragă gândul lui Linnet de la pericolul prin care trecuse. Poirot avea o expresie gravă pe chip.

Şi apoi, exact când ajunseră la pasarelă, Simon se opri ca înlemnit. Pe faţă i se întipări o expresie de uluială.

Jacqueline de Bellefort tocmai cobora pe ţărm. Îmbrăcată într-o rochie albastră cadrilată, avea o înfăţişare aproape copilărească.

— Dumnezeule mare! Spuse el încet. Deci a fost un accident până la urmă.

Mânia îi dispăru de pe faţă. Uşurarea lui fu atât de mare, încât Jacqueline îşi dădu seama că era ceva în neregulă.

— Bună dimineaţa, spuse ea. Mă tem că am întârziat puţin.

Înclina capul în direcţia tuturor, păşi pe ţărm şi o luă înspre templu.

Simon strânse mâna lui Poirot. Ceilalţi doi mergeau înainte.

— Dumnezeule, ce uşurare! Am crezut… Am crezut…

Poirot dădu din cap.

— Da, da, ştiu ce aţi crezut.

Dar el însuşi arăta în continuare grav şi preocupat. Întoarse capul şi observă cu atenţie ce se întâmpla cu restul grupului care coborâse de pe vapor.

Domnişoara Van Schuyler se înapoia încet, la braţul domnişoarei Bowers.

Ceva mai departe, doamna Allerton stătea în faţa şirului de capete nubiene poznaşe, râzând. Doamna Otterbourne i se alăturase.

Ceilalţi nu se vedeau.

Poirot clătina din cap în timp ce îl însoţea pe Simon pe vapor.

Capitolul unsprezece

— Puteţi să-mi explicaţi, madame, sensul cuvântului „a se ţicni”?

Doamna Allerton fu uşor surprinsă. Ea şi Poirot urcau încet spre vârful stâncii de pe care se putea admira a doua cataractă. Majoritatea celorlalţi pasageri închiriaseră cămile, dar lui Poirot mişcarea cămilei îi amintea întru câtva de legănatul navei. Doamna Allerton considerase că ar fi fost nedemn să nu facă drumul pe jos.

Ajunseseră la Wadi Halfă în seara dinainte. În dimineaţa aceasta, două bărci mari aduseseră întregul grup în preajma celei de a doua cataracte, cu excepţia lui signor Richetti, care insistase să meargă singur până într-un loc

îndepărtat numit Semna, care, explică el, era de un excepţional interes ca fostă poartă de intrare din Nubia în Egipt pe vremea faraonului Amenemhat al III-lea şi unde se afla o stelă ce menţiona faptul că, la intrarea în Egipt, negrii trebuiau să plătească taxe vamale. Fuseseră depuse toate eforturile pentru a descuraja acest act de discriminare, dar fără rezultat. Signor Richetti era hotărât şi contracarase fiecare obiecţie ce i se adusese: 1 că expediţia nu merita făcută; 2 că expediţia nu putea fi făcuta, pentru că era imposibil să închiriezi o maşină până acolo; 3 că nu putea găsi nici o maşină care să-l ducă până acolo; 4 că a închiria o maşina până acolo l-ar fi costat o avere. După ce râse dispreţuitor la auzul primei obiecţii, se arătă foarte neîncrezător faţa de a doua, se oferi să-şi găsească singur o maşină la a treia şi negocie fluent în arabă pentru a o contracara pe cea de a patra, Signor Richetti plecă în cele din urmă, pe furiş, pentru a evita ca şi altor pasageri să le vină ideea să se depărteze de la itinerarul turistic stabilit.

— A se ţicni”? Doamna Allerton îşi înclina capul într-o parte în timp ce se gândea cum să răspundă. De fapt, e un cuvânt scoţian. Înseamnă a manifesta acea fericire exaltată de dinaintea unei nenorociri. Ştiţi, sentimentul acela că totul e prea frumos pentru a fi adevărat. [16]

Doamna Allerton dădu mai multe detalii. Poirot o asculta atent.

— Mulţumesc, madame. Acum înţeleg. E ciudat că aţi spus asta ieri – când Madame Doyle a fost atât de aproape de moarte.

Doamna Allerton fu scuturată de un fior.

— Probabil că a scăpat printr-o minune. Credeţi că au rostogolit pietroiul vreunii dintre băieţaşii ăia nesuferiţi, ca să se distreze? E genul de năzbâtie pe care l-ar putea face băieţii din toată lumea – probabil fără intenţia de a provoca vreun râu.

Poirot dădu din umeri.

— Posibil, madame.

Schimba subiectul, aducând vorba despre Mallorca şi punând tot felul de întrebări pragmatice, ca şi cum ar fi fost interesat să viziteze insula.

Doamna Allerton ajunsese să-l placă foarte mult pe micul detectiv – poate, în parte, din spirit de contradicţie. I se părea că Tim încearcă tot timpul să o facă să se poarte mai puţin prietenos cu Hercule Poirot, pe care fiul ei îl catalogase definitiv drept „un ticălos de cel mai rău soi”. Dar ea nu-l considera un ticălos; presupunea că vestimentaţia oarecum exotică a lui Poirot îl aţâţase atâta pe Tim. Ea îl considera pe Poirot un companion inteligent şi stimulator, şi, în plus, foarte înţelegător. Doamna Allerton se trezi până la urmă împărtăşindu-l antipatia ei pentru Joanna Southwood, ceea ce îi făcu bine. Şi, în cele din urmă, de ce nu i-ar fi spus? El nu o cunoştea pe Joanna – şi nu o va întâlni probabil niciodată. De ce nu s-ar uşura de această constantă povară provocată de gelozie?

Chiar în acest timp, Tim şi Rosalie Otterbourne discutau despre ea. Tim tocmai îşi exagerase, autoironie, soarta: sănătatea lui şubredă, niciodată suficient de proastă pentru a fi cu adevărat interesantă, dar, pe de altă parte, nu îndeajuns de bună pentru a-l permite viaţa pe care i-ar fi plăcut s-o ducă; foarte puţin bani; nici o îndeletnicire care să-l pasioneze.

— O existenţă absolut domestică şi călduţă, încheie el nemulţumit.

— Aveţi ceva pentru care o grămadă de oameni v-ar invidia, spuse Rosalie brusc.

— Adică?

— Pe mama dumneavoastră.

Tim fu surprins şi plăcut impresionat.

— Mama? Da, bineînţeles, e o persoană cu totul deosebită. E frumos din partea dumneavoastră să observaţi asta.

— Mie mi se pare minunată. Are o expresie atât de plăcută – atât de echilibrată şi de calmă – de parcă nimic n-ar

putea-o atinge şi totuşi… Totuşi, într-un fel, e întotdeauna dispusă să facă haz de tot soiul de lucruri…

Rosalie se bâlbâi uşor de atâta ardoare.

Tim simţi cum inima i se încălzeşte faţă de această fată. Vru să-l facă un compliment similar, dar, din nefericire, pentru el, doamna Otterbourne era întruchiparea a tot ce putea fi mai periculos pe lume. Incapacitatea de a-l răspunde cu aceeaşi monedă îl făcu să se simtă stânjenit.

Domnişoara Van Schuyler rămăsese într-una din bărci. Nu riscase să urce pe stâncă nici în spinarea unei cămile, nici pe propriile picioare. Spusese înţepată:

— Îmi pare rău că trebuie să vă rog să staţi cu mine, domnişoara Bowers. Aveam de gând s-o ţin aici pe Cornelia şi să vă las pe dumneavoastră să plecaţi, dar feţele astea sunt atât de egoiste. A plecat în grabă fără să-mi spună o vorbă. Şi, de fapt, am văzut-o stând de vorbă cu tânărul acela nesuferit şi prost-crescut, Ferguson. Cornelia m-a dezamăgit profund. Nu are nici cea mai vagă idee despre cum trebuie să te porţi în societate.

Domnişoara Bowers răspunse în stilul ei foarte pragmatic:

— Nu e nici o problemă, domnişoară Van Schuyler. E foarte cald ca să fi urcat pe jos şi nu-mi place deloc cum arată şeile de pe cămilele acelea. Cel mai probabil sunt pline de purici. Îşi potrivi ochelarii, îşi ridică privirea ca să se uite la grupul care cobora de pe deal şi remarcă: Domnişoara Robson nu mai este cu tânărul acela. S-a alăturat doctorului Bessner.

Domnişoara Van Schuyler scoase un mormăit.

De când descoperise că doctorul Bessner avea o mare clinică privată în Cehoslovacia şi reputaţia unui medic la modă în toată Europa, era dispusă să fie mai drăguţă cu el. În plus, putea avea nevoie de serviciile lui înainte de încheierea călătoriei.

Când grupul se întoarse pe Karnak, Linnet scoase un strigăt de surpriză.

— O telegramă pentru mine.

O înhaţă de pe ghişeu şi o deschise.

— Hm… Nu înţeleg… Cartofi, sfeclă… Ce-l asta, Simon?

Simon tocmai se apropia să se uite peste umărul soţiei Sale, când o voce furioasă spuse:

— Iertaţi-mă, telegrama este a mea.

Şi Signor Richetti o smulse cu bădărănie din mâna lui Linnet, aţintind asupra ei o privire plină de mânie.

Linnet se holbă nedumerită timp de o secundă, apoi privi din nou plicul.

— Oh, Simon, ce proastă sunt! E Richetti, nu Ridgeway – şi oricum nu mai sunt Ridgeway, evident. Trebuie să-mi cer scuze.

Şi Linnet porni după arheolog până la pupa vasului.

— Îmi pare nespus de rău, Signor Richetti. Numele meu era Ridgeway înainte de căsătorie şi nu sunt căsătorită de prea mult timp, aşa că…

Linnet se opri, toată numai zâmbet, invitându-l pe Signor Richetti să zâmbească şi el la greşeala proaspetei mirese.

Dar Richetti, în mod evident, nu era deloc amuzat de povestea aceasta. Nici regina Victoria în momentele ei cele mai proaste nu arătase aşa de fioroasă.

— Numele trebuie citite cu atenţie. E impardonabil să fiţi atât de neatentă.

Linnet îşi muşcă buzele şi se înroşi. Nu era obişnuită ca scuzele ei să fie primite astfel. Se întoarse şi, reluându-şi locul alături de Simon, spuse supărată:

— Italienii ăştia sunt cu adevărat insuportabili.

— Nu te îngrijora, draga mea; hai să mergem să ne uităm la crocodilul acela mare care îţi plăcuse.

Cei doi ieşiră împreună pe ţărm.

Poirot, care îi privea din urmă, auzi lângă el o răsuflare întretăiată. Se întoarse şi o zări alături pe Jacqueline de Bellefort, cu mâinile încleştate pe balustradă. Expresia de pe chipul ei, când se răsuci spre el, îl surprinse. Nu mai era nici veselă, nici maliţioasă. Părea pârjolită de un foc interior.

— Nu le mai pasă, spuse ea cu o voce joasă, grăbită. Au trecut peste mine. Nu îi mai pot atinge… Nu îi mai interesează că sunt aici… Nu mai pot… Nu mai pot să le fac nici un râu…

Mâinile ei tremurau pe balustradă.

— Mademoiselle… O, e prea târziu acum, îl întrerupse Jacqueline, prea târziu să mă mai avertizaţi… Aţi avut dreptate. N-ar fi trebuit să vin. Nu în această călătorie. Cum aţi numit-o? O călătorie a sufletului? Nu mai pot da înapoi; trebuie să merg înainte. Şi voi merge. Nu vor fi fericiţi împreună. Nu. Mai degrabă îl omor…

Jacqueline se depărtă brusc. În timp ce o urmărea cu privirea, Poirot simţi o mână pe umăr.

— Prietena dumitale pare puţin supărată, Monsieur Poirot.

Poirot se răsuci şi se holbă surprins la o veche cunoştinţă.

— Colonelul Race!

Bărbatul înalt şi bronzat zâmbi.

— O mică surpriză, nu?

Hercule Poirot îl întâlnise pe colonelul Race cu un an în urmă, la Londra. Fuseseră invitaţi amândoi la o foarte ciudată cină – care se încheiase cu moartea şi mai ciudatei lor gazde. [17]

Poirot ştia că Race era un om care apărea şi dispărea pe neaşteptate. De obicei putea fi găsit într-unui dintre locurile îndepărtate ale imperiului unde necazurile nu se lăsau prea mult aşteptate.

— Deci ai venit la Wadi Halfă, spuse el gânditor.

— Am venit pe această navă.

— Adică?

— Mă voi întoarce împreună cu dumneata la Shellal.

Hercule Poirot ridică din sprâncene.

— Foarte interesant. Nu vrei să luăm ceva de băut?

Intrară în salonul de observaţie, acum pustiu. Poirot comandă un whisky pentru colonel şi o oranjadă dublă cu mult zahăr pentru el.

— Deci te întorci împreună cu noi, spuse Poirot în timp ce sorbea. Ai ajunge mai repede cu vaporul guvernamental – care merge şi ziua şi noaptea, nu?

Faţa colonelului se încreţi de admiraţie.

— Ai nimerit chiar la ţintă, ca de obicei, Monsieur Poirot, spuse el amabil.

— Deci e vorba de pasageri?

— Unul dintre pasageri.

— Care dintre ei oare? Se întrebă Hercule Poirot, cu privirea în tavan.

— Din păcate, nu ştiu nici eu, spuse Race cu tristeţe.

Poirot se arătă interesat.

— Nu e cazul să am secrete faţă de dumneata, admise colonelul. Am avut multe necazuri în regiunea aceasta – de toate felurile. Nu oamenii care-l conduc în văzul lumii pe insurgenţi ne interesează. Ci cei care pun totul la cale, într-un mod foarte inteligent. Au fost trei. Unul dintre ei este mort. Un altul zace în închisoare. Îl caut pe cel de-al treilea – un om care are la activ cinci sau şase crime comise cu sânge rece. Este unul dintre cei mai inteligenţi agitatori plătiţi din câţi au existat vreodată… Şi se află pe acest vas. Ştiu asta dintr-o scrisoare care ne-a ajuns în mâini. În mod cifrat, spunea: „X va fi pe vaporul Karnak de pe şapte pe treisprezece ale lunii”. Nu menţiona însă sub ce nume va călători.

— Ai vreo descriere a lui?

— Nu. Genealogie mixtă, americană, irlandeză şi franceză. O amestecătură. Asta nu ne ajută însă prea mult. Ai vreo idee?

— O idee – şi asta e deja foarte bine, spuse Poirot meditativ.

Cunoscându-l, Race nu insistă. Ştia că Hercule Poirot nu vorbea niciodată dacă nu era sigur.

Poirot îşi frecă nasul şi spuse amărât:

— Se întâmplă ceva pe vaporul acesta care mă nelinişteşte foarte tare.

Race îl privi întrebător.

— Imaginează-ţi, spuse Poirot, o persoană A care a făcut foarte tare să sufere o altă persoană B. Persoana B vrea să se răzbune. Proferează nişte ameninţări…

— A şi B aflându-se amândouă pe acest vas?

Poirot încuviinţă din cap.

— Exact.

— Şi B fiind, bănuiesc, o femeie?

— Într-adevăr.

Race îşi aprinse o ţigară.

— Eu nu mi-aş face griji. Oamenii care se apucă să vorbească despre ceea ce vor face nu ajung de obicei s-o facă.

— Şi asta e în mod special valabil pentru Ies femmes, ai adăuga! Da, e adevărat.

Dar Poirot părea tot neliniştit.

— Altceva? Întrebă Race.

— Da, mai este ceva. Ieri, persoana A a scăpat ca prin urechile acului de la moarte, o moarte care ar fi putut fi foarte uşor numită accidentală.

— Pusă la cale de B?

— Nu, tocmai asta e ideea. B nu a avut nimic de a face cu ea.

— Atunci a fost un accident.

— Presupun – dar mie nu-mi plac asemenea accidente.

— Eşti sigur că B nu a fost implicată?

— Absolut.

— Ei, se mai întâmplă şi coincidenţe. Apropo, cine este A? Vreo fiinţă abjectă?

— Din contră. Este o tânără doamnă bogată, fermecătoare şi foarte frumoasă.

Race zâmbi cu gura până la urechi.

— Sună a melodramă.

— Peut-être. Dar, îţi spun sincer, mie nu îmi sună deloc bine, dragă prietene. Dacă am dreptate, şi, până la urmă, am obiceiul de a avea dreptate – Race zâmbi pe sub

mustaţă la această declaraţie tipică a lui Poirot – atunci lucrurile sunt cât se poate de neliniştitoare. Şi acum apari şi dumneata cu o nouă complicaţie. Îmi spui că pe Karnak există un criminal.

— Nu ucide de obicei tinere doamne fermecătoare.

Poirot clătină din cap nemulţumit.

— Mi-e teamă, prietene, spuse el. Mi-e teamă… Astăzi am sfătuit-o pe această doamnă, Madame Doyle, să plece împreună cu soţul ei la Khartoum, să nu se mai întoarcă pe vapor. Dar n-au fost de acord. Mă rog cerului să ajungem la Shellal fără vreo nenorocire.

— Nu eşti cam prea pesimist?

Poirot clătină din cap.

— Mi-e teamă, spuse el simplu. Da, mie, Hercule Poirot, îmi e teamă…

Capitolul doisprezece

Cornelia Robson stătea în mijlocul templului de la Abu Simbel. Era seara zilei următoare – o seară fierbinte, liniştită. Karnak ancorase încă o dată la Abu Simbel pentru a permite pasagerilor o a doua vizită la templu, de data asta în lumină artificială. Diferenţa era considerabilă şi Cornelia comenta uimită faptul în faţa domnului Ferguson, care stătea lângă ea.

— O, se vede mult mai bine acum! Exclamă ea. Toţi duşmanii aceia cărora regele le taie capul ies atât de bine în relief! Şi acolo e un castel foarte drăguţ pe care nu-l observasem. Ce bine ar fi dacă doctorul Bessner s-ar afla aici, mi-ar spune ce e cu el.

— Nu-mi vine să cred că îl suporţi pe prostul ăla bătrân, comentă Ferguson mohorât.

— O, e una dintre cele mai amabile persoane pe care le-am întâlnit.

— Un bătrân bombastic şi plicticos.

— Nu cred că ar trebui să vorbiţi în felul ăsta.

Tânărul o prinse deodată de mână. Tocmai ieşeau din templu la lumina lunii.

— De ce accepţi să fii îndoctrinată de nişte moşnegi umflaţi şi repezită şi dispreţuită de băbătia aia respingătoare?

— Ah, domnule Ferguson!

— Nu ai nici un pic de curaj? Nu ştii că eşti la fel de bună ca ea?

— Nu, nu sunt!

Cornelia vorbea cu sinceritate.

— Nu eşti la fel de bogată, asta vrei să spui.

— Nu, nu e vorba de asta; verişoara Marie este o persoană foarte cultivată şi…

— Cultivată! Tânărul dădu drumul braţului Corneliei la fel de brusc cum i-l prinsese. Cuvântul acesta mă scârbeşte.

Cornelia îl privi alarmată.

— Nu îi convine că vorbeşti cu mine, nu? Întrebă tânărul.

Cornelia roşi şi păru stingherită.

— Şi de ce? Pentru că i se pare că nu sunt egal cu ea din punct de vedere social. Oh! Nu e revoltător?

Cornelia ezită.

— Ar fi mai bine dacă nu v-aţi enerva atâta.

— Nu îţi dai seama – tu, o americancă get-beget – că toţi oamenii sunt născuţi egali şi liberi?

— Nu sunt, spuse Cornelia cu o siguranţă calmă.

— Draga mea, ăsta declară însăşi constituţia voastră!

— Verişoara Marie susţine că politicienii nu sunt nişte gentlemeni, spuse Cornelia. Şi, fireşte, că oamenii nu sunt egali. E de la sine înţeles. Eu ştiu că arăt cam urâţică şi a fost o vreme când mă simţeam uneori umilită din pricina asta, dar am trecut de etapa aceea. Mi-aş fi dorit să fiu şi eu frumoasă şi elegantă ca doamna Doyle, dar nu sunt, aşa că nu are rost să-mi fac probleme.

— Doamna Doyle! Spuse Ferguson cu un dispreţ nedisimulat. E genul de femeie care ar trebui împuşcată ca exemplu pentru alţii.

Cornelia îl privi temătoare.

— Cred că digestia dumneavoastră e de vină, spuse ea blând. Am o pepsină specială pe care verişoara Marie a încercat-o odată. Vreţi s-o încercaţi şi dumneavoastră?

— Eşti imposibilă! Izbucni Ferguson.

Se întoarse şi se îndepărtă. Cornelia o porni către navă. Chiar în timp ce mergea pe pasarelă, el o ajunse iarăşi din urmă.

— Eşti cea mai amabilă persoană de pe vaporul ăsta. Ţine minte asta.

Îmbujorată de plăcere, Cornelia se întoarse în salonul de observaţie. Domnişoara Van Schuyler avea cu doctorul Bessner o conversaţie agreabilă despre câţiva dintre pacienţii de rang regal ai acestuia.

— Sper din tot sufletul că n-am întârziat prea mult, verişoară Marie, spuse Cornelia cu un aer vinovat.

Verificându-şi ceasul, bătrâna doamnă spuse abrupt:

— Nu se poate spune că te-ai grăbit, draga mea. Şi ce ai făcut cu şalul meu de catifea?

Cornelia privi în jur.

— Să mă duc să văd dacă e în cabină, verişoară?

— Bineînţeles că nu e! L-am avut aici după cină şi nu am ieşit din locul ăsta. Era pe scaunul de acolo.

Cornelia căută cam la întâmplare.

— Nu-l văd nicăieri, verişoară Marie.

— Prostii! Sări domnişoara Van Schuyler. Uită-te mai bine!

Era un ordin dat ca unui căţel, şi, ca un căţel, Cornelia i se Supuse. Tăcutul domn Fanthorp, care şedea la o masă în apropiere, se ridică şi încercă să o ajute. Dar şalul nu era de găsit.

Ziua fusese atât de toridă şi de umedă, încât majoritatea pasagerilor se retrăseseră devreme după ce vizitaseră templul de pe ţărm. Familia Doyle juca bridge cu Pennington şi cu Race la o masă într-un colţ. În salon se mai afla doar Hercule Poirot, care căsca din toate puterile la o măsuţă de lângă uşă.

Pornind cu pas regal spre cabina sa, domnişoara Van Schuyler şi suita se opriră o clipă în dreptul lui Poirot. Acesta sări politicos în picioare, înăbuşindu-şi un căscat colosal.

— Tocmai mi-am dat seama cine sunteţi, Monsieur Poirot. Pot să vă spun că am auzit de dumneavoastră de la vechiul meu prieten Rufos Van Aldin. [18] Trebuie să-mi povestiţi cândva despre cazurile dumneavoastră.

Poirot, cu ochii uşor împăienjeniţi de somn, făcu o plecăciune exagerată. Cu o înclinare a capului amabilă, dar condescendentă, domnişoara Van Schuyler trecu mai departe.

Poirot căscă încă o dată. Se simţea greoi şi inept din pricina somnolenţei şi abia îşi putea ţine ochii deschişi. Aruncă o privire spre jucătorii de bridge, absorbiţi de jocul lor, apoi spre tânărul Fanthorp, adâncit în lectura unei cărţi. În afara lor, nu mai era nimeni în salon.

Poirot ieşi prin uşile batante pe punte, unde aproape se ciocni de Jacqueline de Bellefort, care venea precipitat înspre el.

— Pardon, mademoiselle.

— Arătaţi cam somnoros, Monsieur Poirot, spuse ea.

Poirot recunoscu:

— Mais oui – sunt mort de somn. Abia îmi pot ţine ochii deschişi. A fost o zi foarte apăsătoare şi neplăcută.

— Da. Jacqueline păru să mediteze la cele spuse de Poirot. A fost una dintre zilele acelea când lucrurile – pac! Se frâng, se rup! Când simţi că nu mai poţi merge înainte…

Vocea ei era joasă şi pătimaşă. Jacqueline nu se uita la Poirot, ci privea spre ţărmul nisipos. Mâinile îi erau încordate, rigide…

Brusc, corpul ei se relaxă.

— Noapte bună, Monsieur Poirot, spuse ea.

— Noapte bună, mademoiselle.

Privirea ei o întâlni pe a lui, preţ de o clipă. Rememorând a doua zi întâlnirea, Poirot ajunse la concluzia că în acel moment zărise în ochii ei ceva ca o chemare. Poirot nu avea să uite asta.

Apoi el se îndreptă spre cabină, iar ea o luă spre salon. După ce reuşi să satisfacă numeroasele nevoi şi fantezii ale domnişoarei Van Schuyler, Cornelia îşi luă lucrul de mână şi se întoarse în salon. Spre deosebire de Poirot, ea nu se simţea deloc somnoroasă. Din contră, era cât se poate de trează şi chiar uşor exaltată.

Cei patru jucători de bridge şedeau încă în jurul mesei, într-un alt fotoliu, tăcutul Fanthorp citea o carte. Cornelia se aşeză şi începu să coasă.

Deodată, uşa se deschise şi Jacqueline de Bellefort intră în salon. Rămase câteva momente în prag, cu capul dat pe spate. Apoi apăsă butonul soneriei, porni agale de-a curmezişul sălii spre Cornelia şi se aşeză lângă ea.

— Aţi fost pe ţărm? O întrebă.

— Da. Mi s-a părut fascinant la lumina lunii.

Jacqueline dădu din cap.

— Da, minunată noapte… O noapte perfectă pentru cei aflaţi în luna de miere.

Îşi îndreptă ochii spre masa unde se juca bridge şi-l aţinti 0 clipă asupra lui Linnet Doyle.

Un ospătar veni să ia comanda. Jacqueline ceru un gin dublu. Simon Doyle îi aruncă o privire scurtă. O crestătură vagă de nelinişte îi apăru între sprâncene.

— Simon, e rândul tău, spuse Linnet.

Jacqueline îngâna o melodie pentru sine. Când ospătarul îi aduse porţia de gin, ea ridică paharul, spuse: „Pentru crimă”, îl dădu pe gât şi ceru încă unul.

Simon o privi din nou de la masa de bridge. Deveni şi mai absent. Partenerul său, Pennington, îi făcu de câteva ori reproşuri.

Jacqueline începu din nou să fredoneze, la început cu voce scăzută, apoi din ce în ce mai tare:

He was her man and he did her wrong… [19]

— Scuze, îi spuse Simon lui Pennington. Sunt un prost că nu ţi-am urmărit mâna. Au un rober.

Linnet se ridică.

— Mi-e cam somn. Cred că aş vrea să merg la culcare.

— Da, ar cam fi cazul, spuse colonelul Race.

— Şi mie mi se pare, încuviinţă Pennington.

— Vii, Simon?

— Nu încă, spuse rar Simon. Cred că am să iau întâi ceva de băut.

Linnet dădu din cap şi ieşi, urmată de Race. Pennington îşi termină paharul şi plecă şi el.

Cornelia începu să-şi strângă broderia.

— Nu pleca, domnişoară Robson, spuse Jacqueline. Te rog. Cred că n-aş vrea să dorm în noaptea asta. Nu mă părăsi.

Cornelia se aşează la loc.

— Noi, fetele, trebuie să stăm împreună, murmură Jacqueline.

Îşi dădu capul pe spate şi râse – un râs subţire, fără veselie.

Veni şi al doilea pahar cu gin.

— Gustă, o îndemnă Jacqueline.

— Nu, mulţumesc frumos, răspunse Cornelia.

Jacqueline îşi dădu scaunul pe spate. Fredona acum destul de tare:

He was her man and he did her wrong…

Domnul Fanthorp întoarse o pagină din Europe from Within.

— Cred că am să merg totuşi la culcare, spuse Cornelia. Se face foarte târziu.

— Nu te duci nicăieri, declară Jacqueline. Îţi interzic. Povesteşte-mi despre tine.

— Păi… Nu prea ştiu. Nu sunt multe de spus. Cornelia ezită. Am stat în general acasă şi n-am călătorit prea mult.

Asta e prima mea excursie în Europa şi îmi place extraordinar de mult.

Jacqueline râse.

— Eşti o fire fericită, aşa-l? Oh, Doamne, ce mi-ar plăcea să fiu ca tine!

— O, într-adevăr? Dar… Adică… Sunt sigură că…

Cornelia simţi că devine agitată. Fără îndoială, domnişoara de Bellefort bea prea mult. Nu era nimic nou pentru Cornelia, care văzuse nenumăraţi beţivi în timpul Prohibiţiei. Dar aici se ascundea altceva… Jacqueline de Bellefort vorbea cu ea, se uita la ea şi totuşi, i se păru Corneliei, era ca şi cum, într-un fel, vorbea cu altcineva…

Dar în salon mai erau doar doi oameni, domnul Fanthorp şi domnul Doyle. Domnul Fanthorp părea absorbit de cartea sa. Domnul Doyle arăta cam ciudat – avea pe faţă o expresie atentă, mai degrabă stranie.

Jacqueline spuse din nou:

— Povesteşte-mi despre tine!

Ascultătoare ca întotdeauna, Cornelia încercă să se supună. Poveşti, oarecum stângaci, cu detalii inutile, despre viaţa ei zilnică. Era prea puţin obişnuită să vorbească. Rolul ei fusese întotdeauna al unei ascultătoare. Şi totuşi, domnişoara de Bellefort părea să vrea să afle mai multe. Când Cornelia se întrerupse la un moment dat, tânăra cealaltă o împinse de la spate.

— Haide, continuă!

Şi Cornelia continuă („Desigur, mama e o fiinţă foarte delicată – în unele zile nu mănâncă decât cereale”), în mod

neplăcut conştientă că tot ceea ce spunea era absolut neinteresant şi totuşi flatată de aparentul interes al interlocutoarei. Dar era ea cu adevărat interesată? Nu ascultă, oare, altceva – sau nu aştepta să audă altceva? Se uita la Cornelia, da, dar nu era oare altcineva în sală?

— Şi, bineînţeles, avem nişte cursuri de arta foarte bune şi iarna trecută am urmat un curs de…

(Cât era ora? În mod sigur foarte târziu. Cornelia vorbea şi vorbea. Numai de s-ar întâmpla ceva…)

Şi deîndată, ca şi cum dorinţa i s-ar fi împlinit, ceva se întâmpla într-adevăr. Numai că, în momentul acela, totul păru foarte firesc.

Jacqueline îşi întoarse capul şi-l spuse lui Simon Doyle:

— Simon, sună clopoţelul, te rog. Mai vreau un rând.

Simon Doyle ridică privirea din revista pe care o citea şi Spuse încet:

— Ospătarii s-au dus să se culce. E trecut de miezul nopţii.

— Iar eu îţi spun că mai vreau un rând.

— Ai băut destul, Jackie, zise Simon.

Ea se întoarse cu totul înspre el.

— Şi de ce naiba ai impresia că e treaba ta?

Simon ridică din umeri.

— Nu e treaba mea.

Ea îl privi timp de un minut sau două. Apoi spuse:

— Ce este, Simon? Ţi-e frică?

Simon nu răspunse. Cu un gest destul de ostentativ, îşi luă din nou revista de pe masă.

Cornelia murmură:

— O, Doamne, e aşa de târziu… Trebuie să.

Începu să se agite, îşi scăpă un degetar…

— Nu te duce la culcare, te rog, insista Jacqueline. Aş vrea să mai fie o femeie aici, cu mine – să mă susţină. Începu din nou să râdă. Ştii de ce se teme Simon cel de colo? Se teme că eu am să-ţi spun povestea vieţii mele.

— A, da?

Cornelia era asaltată de emoţii contradictorii. Se simţea foarte stânjenită, dar în acelaşi timp exaltată. Ce Întunecată era privirea lui Simon Doyle!

— Da, e o poveste foarte tristă, o asigură Jacqueline. Vocea ei plăcută era joasă şi plină de ironie. Dânsul s-a purtat cu mine destul de urât, nu, Simon?

Simon Doyle izbucni cu brutalitate:

— Du-te la culcare, Jackie! Eşti beată.

— Dacă asta te face să te simţi prost, dragă Simon, ar trebui să părăseşti sala.

Simon Doyle o privi. Mâna în care ţinea revista îi tremura puţin, dar el spuse fără ezitare:

— Rămân.

Cornelia murmură pentru a treia oară:

— Trebuie neapărat să… E aşa de târziu…

— N-ai să pleci, sări Jacqueline. Întinse mâna şi o ţinu pe Cornelia lipită de scaun. Ai să stai şi ai să asculţi ce am de spus.

— Jackie, spuse Simon tăios, te faci de râs! Pentru Dumnezeu, du-te la culcare!

Jacqueline se îndreptă deodată pe scaun. Începu să vorbească repede, aproape şoptit:

— Te temi de o scenă, nu? Asta pentru că eşti englez – eşti atât de reticent! Vrei să mă port „decent”, nu? Dar nu-mi pasă dacă mă port decent sau nu! Ai face mai bine să ieşi de aici cât mai repede – pentru că am să spun multe.

Jim Fanthorp îşi închise cu grijă cartea, căscă, se uită la ceas, se ridică şi ieşi cu pas agale – o ieşire tipic britanică şi total neconvingătoare.

Jacqueline se răsuci cu totul în scaun şi îl fulgeră pe Simon cu privirea.

— Prost nenorocit, spuse ea răguşit, crezi că poţi să te porţi cu mine aşa cum te-ai purtat şi să scapi nepedepsit?

Simon Doyle deschise gura să spună ceva, dar o închise la loc. Râmase nemişcat, ca şi cum spera că izbucnirea ei se va consuma dacă n-o va provoca în nici un fel.

Vocea lui Jacqueline era vâscoasă şi neclară. Cornelia, total neobişnuită să vadă explozii emoţionale, se simţea fascinată.

— Ţi-am spus, continuă Jacqueline, că mai degrabă te omor decât să te văd cu altă femeie… Nu crezi că vorbeam serios? Te înşeli. Am aşteptat doar. Eşti bărbatul meu! Ai auzit? Îmi aparţii mie…

Simon încă nu spunea nimic. Mâna lui Jacqueline scotoci în poală timp de o clipă. Apoi fata se aplecă înainte.

— Ţi-am spus că te-aş omorî şi n-am glumit… Scoase deodată mâna, în care ţinea ceva ce sclipea. Am să te ucid ca pe un câine… ca pe o javră ce eşti…

Simon făcu în sfârşit o mişcare. Sări în picioare, dar în acelaşi moment Jacqueline apăsă pe trăgaci…

Simon căzu încovrigat peste un scaun… Cornelia ţipă şi se repezi spre uşă. Jim Fanthorp se afla pe punte, aplecat peste balustradă.

— Domnule Fanthorp… Domnule Fanthorp…

El se apropie în fugă. Ea se agăţă de el, incoerentă:

— L-a împuşcat! O, Doamne, l-a împuşcat!

Simon Doyle zăcea în continuare aşa cum căzuse, peste un scaun. Jacqueline stătea ca paralizată. Tremura violent şi ochii ei, dilataţi şi îngroziţi, priveau pata sângerie care se întindea încet pe pantalonul lui Simon, chiar sub genunchi, unde Simon ţinea o batistă presată asupra rânii.

— N-am vrut… se bâlbâi ea. O, Doamne, n-am vrut…

Pistolul îi căzu din mâinile tremurânde pe podea, cu un.

Pocnet. Jacqueline îl lovi cu piciorul şi pistolul se rostogoli sub o canapea.

Simon murmură cu o voce slabă:

Fanthorp, pentru numele lui Dumnezeu, vine cineva… Spune că nu s-a întâmplat nimic – a fost un accident, ceva. Nu vreau nici un fel de scandal. Fanthorp dădu din cap în semn de încuviinţare. Se întoarse spre uşă, în cadrul căreia apăruse faţa uimită a unui nubian.

— E în regulă, spuse el, e în regulă! Ne jucam doar.

Faţa negricioasă păru întâi suspicioasă, apoi deconcertată Şi, în fine, lămurită. Rânji cu toată gura, arătându-şi dinţii. Nubianul dădu din cap şi se îndepărtă.

Fanthorp se întoarse.

— Gata. Nu cred c-a auzit altcineva. A fost numai ca un pocnet de şampanie. Acum…

Fanthorp tresări. Jacqueline începu brusc să plângă isteric.

— O, Doamne, mai bine aş fi murit… O să mă omor. Mai bine aş fi murit… Oh, ce-am făcut, ce-am făcut?

Cornelia se repezi lângă ea.

— Mai încet, draga mea, mai încet.

Simon, cu sprâncenele ude de năduşeală şi cu faţa schimonosită de durere, spuse grăbit:

— Scoateţi-o de-aici. Pentru Dumnezeu, scoateţi-o de-aici! Du-o în cabina ei, Fanthorp. Domnişoară Robson, fiţi atentă, aduceţi-o pe sora aceea a dumneavoastră. Se uită rugător de la unul la altul. N-o lăsaţi singură. Aveţi grijă să fie în siguranţă, cu sora aceea. Apoi găsiţi-l pe bătrânul Bessner şi aduceţi-l aici. Şi, pentru Dumnezeu, nu lăsaţi ca soţia mea să afle ceva.

Jim Fanthorp încuviinţa din cap. Tânărul cel tăcut avea sânge rece şi era descurcăreţ în situaţii critice.

El şi Cornelia o luară între ei pe fata care plângea şi se chinuia să se elibereze şi o duseră în cabina ei. Acolo fură nevoiţi să se lupte puţin cu ea: se zbătea să scape şi începu să se văicărească şi mai tare.

— O să mă înec… O să mă arunc în apă… Nu merit să trăiesc… Oh, Simon, Simon!

— Aduceţi-o mai bine pe domnişoara Bowers, îi spuse Fanthorp Corneliei. Stau eu cu ea.

Cornelia dădu din cap şi se îndepărtă în grabă.

De îndată ce plecă, Jacqueline îl prinse pe Fanthorp strâns de braţ.

— Piciorul lui – sângerează – e rupt… Poate să moară. Trebuie să mă duc să-l văd… Oh, Simon, Simon – cum am

putut?

Vocea ei răsuna.

— Mai încet, mai încet, îi spuse Fanthorp poruncitor. N-are să păţească nimic.

Jacqueline începu din nou să se zbată.

— Lasă-mă! Vreau să mă arunc peste bord! Vreau să mă omor!

Ţinând-o de umeri, Fanthorp o sili să se aşeze din nou pe pat.

— Trebuie să staţi aici. Nu faceţi gălăgie. Veniţi-vă în fire. Totul e în regulă, vă asigur.

Spre uşurarea sa, fata reuşi să se controleze într-o oarecare măsură, dar Fanthorp fu mulţumit când draperiile cabinei fură date la o parte şi eficientă domnişoară Bowers, îmbrăcată într-un chimono hidos, se ivi, însoţită de Cornelia.

— Ei, asta-l, spuse însufleţită domnişoara Bowers, ce s-a întâmplat?

Se ocupă de Jacqueline deîndată, fără să dea vreun semn de surpriză sau de panică.

Recunoscător, Fanthorp o lăsă pe fata epuizată în mâinile ei şi porni în grabă spre cabina doctorului Bessner. Bătu la uşă şi intră fără să mai aştepte vreun răspuns.

— Domnule doctor?

Un şir de sforăituri cutremurătoare se întrerupse brusc şi o voce surprinsă spuse:

— Şo! Ce este?

Fanthorp tocmai aprinsese lumina. Doctorul clipi la el, ca o bufniţă uriaşă.

— Simon Doyle. A fost împuşcat. De către domnişoara de Bellefort. E în salon. Puteţi să veniţi?

Corpolentul doctor reacţionă imediat. Puse câteva întrebări concise, îşi luă papucii şi un halat, apucă o trusă de prim ajutor şi îl însoţi pe Fanthorp în salon.

Simon reuşise să deschidă fereastra cea mai apropiată şi stătea cu capul rezemat de ea, inhalând aerul de afară. Faţa lui avea o culoare înspăimântătoare.

Doctorul Bessner se apropie de el.

— Ha! Sol Ce avem aici?

Pe covor zăcea o batistă plină de sânge şi se vedea o pată maronie.

Consultul fu presărat cu mormăieli şi cu exclamaţii nemţeşti.

— Da, e o rană urâtă… Osul e fracturat. Şi a pierdut mult sânge. Herr Fanthorp, trebuie să mă ajutaţi să-l ducem în cabina mea. Şo – aşa. Nu poate să meargă. Trebuie să-l luăm pe sus.

În timp ce îl ridicau, Cornelia apăru în uşă. Văzând-o, doctorul scoase un mormăit de satisfacţie.

— Ach, dumneavoastră sunteţi? Guţ. Veniţi cu noi. Am nevoie de ajutor. O să fiţi mai bună decât domnul acesta. Arată deja cam palid.

Fanthorp zâmbi nesigur.

— Să o chem pe domnişoara Bowers? Întrebă el.

— O să vă descurcaţi foarte bine, tânără doamnă, o asigură doctorul. N-o să leşinaţi şi n-o să-mi faceţi prostii, hein?

— O să fac exact ce-mi spuneţi dumneavoastră, zise Cornelia fără ezitare.

Bessner dădu din cap satisfăcut.

Grupul porni de-a lungul punţii.

Următoarele zece minute fură dedicate unor operaţiuni strict medicale, pe care domnul Jim Fanthorp le suportă cu greu. Se simţi în ascuns ruşinat de tăria superioară pe care o demonstra Cornelia.

— Şo, asta e tot ce pot face, declară într-un final doctorul Bessner. Ai fost un erou, prietene. Îl bătu aprobator pe Simon pe umăr, apoi îşi suflecă mâneca şi scoase un ac hipodermic. Şi acum am să-ţi dau ceva ca să dormi. Soţia ta, ce ai de gând cu ea?

Simon spuse slab:

— Nu trebuie să ştie nimic până dimineaţă… Şi adăugă: Să n-o învinovăţiţi pe Jackie… A fost numai vina mea. M-am

purtat cu ea oribil… Biata… N-a ştiut ce face…

Doctorul Bessner dădu din cap aprobator.

— Da, da… Înţeleg…

— A fost vina mea, insistă Simon. Îşi mută privirea spre Cornelia. Cineva… Trebuie să stea cu ea. Şi-ar putea… Face vreun rău…

Doctorul Bessner injectă acul. Cornelia spuse, cu o siguranţă liniştită:

— Totul e în regulă, domnule Doyle. Domnişoara Bowers are să stea cu ea toată noaptea…

Simon îi adresă o privire recunoscătoare. Corpul i se relaxă. Ochii i se închiseră. Brusc, Simon îi deschise.

— Fanthorp?

— Da, Doyle.

— Pistolul… Nu-l lăsa acolo. O să-l găsească băieţii ăia dimineaţă…

Fanthorp încuviinţă din cap.

— Ai dreptate. Mă duc chiar acum să-l iau.

Fanthorp porni pe punte. Domnişoara Bowers apăru în uşa cabinei lui Jacqueline.

— O să se liniştească, anunţă ea. I-am făcut o injecţie cu morfină.

— Dar rămâneţi cu ea?

A, da. Morfină îi agită pe unii oameni. O să stau toată noaptea. Fanthorp merse mai departe spre salon. Vreo trei minute mai târziu, la uşa doctorului Bessner se auzi o bătaie.

— Domnule doctor?

— Da?

Corpolentul doctor apăru în uşă. Fanthorp îi făcu semn să iasă pe punte.

— Uitaţi ce este – nu găsesc pistolul…

— Ce anume?

— Pistolul. I-a căzut fetei din mână. Ea l-a lovit cu piciorul şi pistolul s-a dus sub o canapea. Dar nu mai e acolo.

Cei doi se priviră în ochi.

— Dar cine ar fi putut să-l ia? Fanthorp ridică din umeri.

— Curios, spuse Bessner. Dar nu văd ce putem face. Uimiţi şi oarecum alarmaţi, cei doi bărbaţi se despărţiră.

Capitolul treisprezece

Hercule Poirot tocmai îşi curăţa spuma de pe faţa proaspăt rasă, când în uşa cabinei se auzi o bătaie scurtă şi, fără să mai aştepte să fie invitat, colonelul Race intră, lipsit de obişnuitu-l aer ceremonios şi închise uşa în urma sa.

— Instinctul dumitale nu te-a înşelat, spuse el. Râul s-a întâmplat.

Poirot se îndreptă şi întrebă tăios:

— Ce s-a întâmplat?

— Linnet Doyle este moartă – a fost împuşcată în cap noaptea trecută.

Poirot râmase tăcut câteva clipe, asaltat de două amintiri: o fată în grădina din Aswan, care şoptea cu o voce dură: „Aş vrea să-l pun micul meu pistol la tâmplă şi… Să apăs pe trăgaci…” şi o altă amintire, mai recentă, în care aceeaşi voce spunea: „una dintre zilele acelea când lucrurile – pac! Se frâng, se rup! Când simţi că nu mai poţi merge înainte…” – şi acea ciudată chemare de o clipă din ochii fetei. Cum de putuse să nu răspundă acelei chemări? Fusese orb, surd, prostit cu totul de somnolenţă…

— Am aici o poziţie oarecum oficială, continuă Race, aşa că am fost chemat şi mi s-a pus totul în braţe. Vaporul trebuie să plece peste jumătate de oră, dar nu va porni până nu au încuviinţarea mea. Există, desigur şi posibilitatea că criminalul să fi venit de pe ţărm.

Poirot clătină din cap. Race fu de acord.

— Da, aşa e. Putem, cred, să eliminăm varianta asta. Ei bine, prietene, dumneata eşti şeful. E cazul tău.

Poirot se îmbrăcase între timp cât putuse de repede şi de elegant.

— Sunt la dispoziţia dumitale, spuse.

Cei doi bărbaţi ieşiră pe punte.

— Bessner ar trebui să fie deja acolo. Am trimis un steward după el.

Nava avea patru cabine de lux, cu toaletă proprie. Din cele două de la babord, una era ocupată de doctorul Bessner, cealaltă, de Andrew Pennington. La tribord, prima era a domnişoarei Van Schuyler, iar a doua, a lui Linnet Doyle. Cabina folosită de soţul ei drept garderobă se afla alături.

Un steward alb la faţă stătea la uşa cabinei lui Linnet Doyle. Le deschise şi cei doi intrară. Doctorul Bessner, aplecat peste pat, privi în sus şi scoase un mormăit.

— Ce ne puteţi spune, doctore, despre povestea asta? Întrebă Race.

Bessner îşi frecă gânditor falca.

— Ach! A fost împuşcată de foarte aproape. Uitaţi – aici, chiar deasupra urechii – pe aici a intrat glonţul. Un glonţ foarte mic – probabil de calibru 56 Pistolul a fost ţinut aproape de cap – vedeţi, pielea e înnegrită şi arsă.

Din nou Poirot îşi aminti cu durere de cuvintele auzite în grădina din Aswan.

— Doamna Doyle era adormită. N-a avut loc nici un fel de luptă. Criminalul s-a strecurat în întuneric şi a împuşcat-o în timp ce dormea.

— Ah, non! Strigă Poirot. Aptitudinile sale de psiholog se revoltau. Jacqueline de Bellefort strecurându-se într-o cabină cufundată în întuneric, cu un pistol în mână – nu, imaginea aceasta nu „se potrivea” deloc.

Bessner îl privi ţinta prin lentilele groase.

— Dar asta s-a întâmplat, vă spun eu.

— Da, da. N-am vrut să spun asta. Nu v-am contrazis.

Bessner scoase un mormăit satisfăcut.

Poirot se apropie de el şi se uita. Linnet Doyle zăcea pe o parte, într-o poziţie firească şi liniştită. Dar deasupra urechii se vedea o gaură mică înconjurată de o crustă de sânge uscat.

Poirot clătină trist din cap.

Apoi privirea îi căzu pe peretele vopsit alb din faţa lui şi Poirot trase brusc aer în piept. Albeaţa imaculată era murdărită de o mare literă J, scrijelita ezitant cu ceva roşu-maroniu.

Poirot se holbă o clipă, apoi se aplecă peste corpul tinerei femei şi îi ridica foarte uşor mâna dreaptă. Unul dintre degete era pătat cu aceeaşi culoare.

— Nom d'un nom d'un nom! Lăsă să-l scape Hercule Poirot

— Poftim? Ce-aţi spus?

Doctorul Bessner îşi ridică privirea.

— Ach! Asta.

— Fir-ar al naibii! Izbucni Race. Ce zici de asta, Poirot?

Poirot se clătină uşor pe vârful degetelor de la picioare.

— Ce zic de asta? Eh bien, e foarte simplu, nu? Madame Doyle e pe moarte; vrea să lase o indicaţie asupra ucigaşului şi scrie cu degetul înmuiat în propriul sânge iniţiala numelui acestuia. Da, e incredibil de simplu.

— Ach, dar…

Doctorul Bessner vru să replice, dar un gest peremptoriu al colonelului Race îl întrerupse.

— Deci te uimeşte asta, prietene? Întrebă Race rar.

Poirot se întoarse spre el şi dădu din cap.

— Da, aşa e. E, într-adevăr, de o simplitate uluitoare! Şi atât de familiar, nu? Se întâlneşte atât de des în romanele poliţiste! E deja, s-ar putea spune, un vieux jeu! Ne face să bănuim că criminalul nostru este cam… Demodat!

— C' est de l'enfantillage, încuviinţă Poirot.

— Dar totul a fost făcut cu un scop, sugeră Race.

— A, desigur, fu de acord Poirot şi chipul îi deveni grav.

— Ce înseamnă acest J? Întrebă Race.

Poirot răspunse prompt:

— J vine de la Jacqueline de Bellefort, o tânără doamnă care mi-a declarat acum mai puţin de o săptămână că ar vrea nici mai mult, nici mai puţin decât – aici Poirot se opri o clipă şi apoi cită – „să-l pun micul meu pistol la tâmplă şi să apăs pe trăgaci…”

— Gott im Himmel! Exclamă doctorul Bessner.

Preţ de un minut, se aşternu tăcerea. Apoi colonelul Race inspiră adânc şi spuse:

— Şi asta s-a întâmplat aici?

Bessner dădu din cap aprobator.

— Da, într-adevăr. A fost un pistol foarte mic – cum spuneam, probabil de calibru 56 Bineînţeles, glonţul trebuie extras înainte, ca să ştim cu precizie.

Race încuviinţă.

— Dar momentul morţii? Întrebă el.

Bessner îşi mângâie din nou obrazul cu un gest zgomotos.

— Aş prefera să nu fiu foarte precis. Acum este ora opt. Aş zice, dacă luăm în consideraţie temperatura nopţii trecute, că doamna Doyle este moartă de cel puţin şase ore, dar de nu mai mult de opt.

— Deci undeva între miezul nopţii şi două.

— Exact.

Urmă o pauză. Race privi în jur.

— Dar soţul ei? Întrebă el. Bănuiesc că doarme în cabina de alături.

— La ora aceasta, răspunse doctorul Bessner, doarme în cabina mea.

Poirot şi Race părură foarte surprinşi.

Bessner dădu de câteva ori din cap.

— Ach, şo. Văd că nu aţi fost informat. Domnul Doyle a fost împuşcat noaptea trecută în salon.

— Împuşcat? De către cine?

— De către tânăra doamnă Jacqueline de Bellefort.

— E rânit grav? Întrebă Race aspru.

— Da, osul a fost sfărâmat. Am făcut tot ce se putea pe moment, dar vă daţi seama că e nevoie cât mai repede de o radiografie şi de un tratament imposibil de oferit pe această navă.

— Jacqueline de Bellefort, murmură Poirot.

Privirea i se mută din nou asupra literei de pe perete.

— Dacă nu mai avem nimic de făcut aici deocamdată, spuse Race tăios, să mergem pe puntea de dedesubt. Căpitanul vasului ne-a pus salonul pentru fumat la dispoziţie. Trebuie să aflăm detaliile a ceea ce s-a întâmplat noaptea trecută.

Ieşiră cu toţii din cabină. Race încuie uşa şi luă cheia cu el.

— Ne putem întoarce mai târziu, spuse el. Mai întâi trebuie să lămurim faptele.

Coborâră pe puntea de dedesubt, unde căpitanul navei îi aştepta anxios în faţa uşii salonului pentru fumători. Bietul om era extrem de supărat şi de neliniştit şi părea nerăbdător să îi paseze totul colonelului Race.

— Cred că, în această situaţie, cel mai bun lucru este să las totul în seama dumneavoastră, domnule, dată fiind poziţia dumneavoastră oficială. Am primit ordine să vă stau la dispoziţie în… hm… Alte privinţe. Dacă preluaţi cazul, o să am grijă ca totul să fie îndeplinit aşa cum doriţi.

— Foarte bine! Pentru început, aş vrea ca sala aceasta să ne fie rezervată mie şi lui Monsieur Poirot pe timpul interogatoriilor.

— Desigur, domnule.

Asta e tot deocamdată. Vezi-ţi de treburile dumitale. Ştiu unde să te găsesc. Oarecum uşurat, căpitanul părăsi salonul.

— Luaţi loc, doctore, spuse Race şi povestiţi-ne ce s-a întâmplat noaptea trecută.

El şi Poirot ascultară în tăcere relatarea doctorului, spusă cu o voce bubuitoare.

— Da, e destul de clar, conchise Race când Bessner încheie. Fata şi-a făcut curaj cu un rând sau două de băutură şi până la urmă a tras asupra bărbatului cu un pistol de calibru 56 Apoi s-a dus în cabina doamnei Doyle şi a împuşcat-o şi pe ea.

Dar doctorul Bessner clătină din cap.

— Nu, nu, nu cred. Nu cred că aşa ceva a fost posibil. În primul rând, nu şi-ar fi scris iniţiala pe perete; ar fi fost

ridicol, nicht wahr?

— Ar fi putut s-o facă, declară Race, dacă ar fi fost atât de surescitată şi de geloasă pe cât părea; ar fi putut să-şi „semneze” crima, ca să zicem aşa.

Poirot clătină şi el din cap.

— Nu, nu, nu cred că ar fi atât de… Atât de lipsită de rafinament.

— Atunci există o singură explicaţie pentru acel J. A fost mâzgălit acolo în mod deliberat de către altcineva, pentru a arunca bănuiala asupra ei.

Bessner încuviinţa din cap.

— Da şi criminalul a avut ghinion; pentru că, vedeţi dumneavoastră, nu e doar improbabil ca tânăra Fräulein să fi comis crima; este, cred eu, imposibil.

— De ce?

Bessner povesti despre istericalele domnişoarei de Bellefort şi despre împrejurările în care domnişoara Bowers venise să aibă grijă de ea.

— Şi cred – sunt sigur, de fapt – că domnişoara Bowers a stat cu ea toată noaptea.

— Dacă aşa stau lucrurile, spuse Race, atunci problema e mult mai simplă.

— Cine a descoperit crima? Întrebă Poirot.

— Camerista doamnei Doyle, Louise Bourget. A venit dimineaţă să-şi trezească stăpâna, ca de obicei, a găsit-o moartă, a ieşit imediat şi a leşinat în braţele stewardului. Acesta s-a dus la căpitan, care a venit la mine. Eu l-am anunţat pe Bessner şi apoi m-am grăbit să te caut pe dumneata.

Poirot dădu din cap.

— Doyle ar trebui să afle, spuse Race. Spuneţi că încă doarme?

Bessner încuviinţă cu o mişcare a capului.

— Da, doarme încă în cabina mea. I-am dat un somnifer puternic noaptea trecută.

Race se întoarse spre Poirot.

— Ei bine, spuse el, nu cred că mai avem nevoie de doctorul Bessner, nu? Mulţumim, doctore.

Bessner se ridică.

— Mă duc la micul dejun. Apoi am să mă întorc în cabină şi am să văd dacă domnul Doyle poate fi trezit.

— Mulţumim.

Bessner ieşi. Cei doi bărbaţi se priviră.

— Ei bine, ce crezi, Poirot? Întrebă Race. Dumneata eşti şeful. Aştept ordine. Dumneata să-mi spui cum trebuie procedat.

Poirot făcu o mică plecăciune.

— Eh bien! Spuse el. Trebuie să purcedem cu întrebările. În primul rând, cred că trebuie să verificăm povestea întâmplărilor de azi-noapte. Adică, trebuie să-l chestionăm pe Fanthorp şi pe domnişoara Robson, care au fost martorii oculari. Dispariţia pistolului este o chestiune de mare însemnătate.

Race apăsă pe un buton şi trimise un steward cu o însărcinare.

Poirot oftă şi scutură din cap.

— E urâtă povestea asta, murmură el. Tare urâtă.

— Ai vreo idee? Întrebă Race curios.

— Am câteva idei contradictorii. Nu sunt puse cap la cap, nu sunt aranjate. Înainte de toate este foarte important faptul că fata aceasta o ura pe Linnet Doyle şi voia s-o omoare.

— Crezi că ar fi fost capabilă de asta?

— Da, cred că da.

Vocea lui Poirot trăda însă îndoiala.

— Dar nu astfel. Asta e ceea ce nu-ţi place, nu? Nu strecurându-se în cabina ei şi împuşcând-o în somn. Calmul acesta este ceea ce nu-ţi sună bine, nu?

— Da, într-un fel.

— Crezi că fata aceasta, Jacqueline de Bellefort, este incapabilă de o crimă plănuită cu sânge rece?

— Vezi dumneata, nu sunt sigur, spuse Poirot rar. Are inteligenţa necesară. Dar mă îndoiesc că, fizic, s-ar fi încumetat s-o facă…

Race dădu din cap.

— Da, înţeleg… Ei bine, dacă e să-l credem pe doctorul Bessner, i-ar fi fost şi practic imposibil s-o facă.

— Dacă e adevărat, atunci asta limpezeşte mult lucrurile. Să sperăm că e adevărat. Poirot făcu o pauză şi apoi adaugă simplu: Aş fi bucuros dacă ar fi aşa, căci micuţa mi-e foarte simpatică.

Uşa se deschise şi în salon intrară Fanthorp şi Cornelia. Bessner îi urmă.

Cornelia era cutremurată.

— E groaznic, nu-l aşa? Biata, biata doamnă Doyle! Şi era atât de frumoasă. Numai un adevărat monstru a putut să facă asta! Şi bietul domn Doyle – o s-o ia razna când va afla! Noaptea trecută era atât de îngrijorat de ce va spune ea când va afla despre accident.

— Exact asta am vrea să ne relataţi, domnişoară Robson, zise Race. Vrem să ştim precis ce s-a întâmplat noaptea trecută.

Cornelia începu să povestească destul de confuz, dar o întrebare sau două din partea lui Poirot îi fură de ajutor.

— A, da, înţeleg. După bridge, Madame Doyle a plecat la culcare. Mă întreb dacă s-a dus cu adevărat în cabină.

— Da, spuse Race. Am văzut-o eu. I-am spus „noapte bună” la uşă.

— Şi cât era ceasul?

— O, Doamne, n-aş putea să spun, răspunse Cornelia.

— Era unsprezece şi douăzeci, lămuri Race.

— Bien. Deci la unsprezece şi douăzeci Madame Doyle era bine sănătoasă. La ora aceea cine mai era în salon?

— Doyle, răspunse Fanthorp, domnişoara de Bellefort, domnişoara Robson şi eu.

— Aşa e, încuviinţa Cornelia. Domnul Pennington a băut un pahar şi apoi s-a dus la culcare.

— Cam la cât timp după aceea?
— O, la vreo trei, patru minute.
— Deci înainte de unsprezece şi jumătate.
— O, da.
— Aşadar, în salon rămăseseră dumneavoastră, Mademoiselle Robson, Mademoiselle de Bellefort, Monsieur Doyle şi Monsieur Fanthorp. Ce făceaţi fiecare?
— Domnul Fanthorp citea o carte. Eu îmi adusesem o broderie. Domnişoara de Bellefort... Ăăă...
Fanthorp îi veni în ajutor.
— A băut destul de mult.
— Da, fu de acord Cornelia. A vorbit mai mult cu mine şi mi-a pus tot felul de întrebări despre viaţa mea. Şi tot spunea câte ceva – în general mie, dar mi s-a părut că i se adresă mai mult domnului Doyle. El s-a cam supărat pe ea, dar n-a spus nimic. Cred că s-a gândit că, dacă nu zice nimic, ea ar putea să se potolească.
— Dar nu s-a potolit?
Cornelia clătină din cap.
— Eu am vrut să plec o dată sau de două ori, dar ea nu m-a lăsat şi mă simţeam din ce în ce mai prost. Şi pe urmă domnul Fanthorp s-a sculat şi a ieşit...
— Era o situaţie cam neplăcută, spuse Fanthorp. Mi-am zis să ies fără să mă fac remarcat. Domnişoara de Bellefort pregătea în mod clar o scenă.
— Şi apoi a scos pistolul, continua Cornelia şi domnul Doyle a sărit în picioare ca să încerce să i-l ia şi pistolul s-a descărcat şi l-a împuşcat în picior; şi atunci ea a început să plângă şi să suspine şi eu m-am speriat îngrozitor şi am ieşit în fugă după domnul Fanthorp şi am venit înapoi amândoi şi domnul Doyle a spus să nu facem gălăgie şi unul dintre băieţii nubieni a auzit zgomotul şi a venit la uşă, dar domnul Fanthorp i-a zis că totul era în regulă; şi pe urmă am dus-o pe Jacqueline în cabina ei şi domnul Fanthorp a stat cu ea până când am adus-o pe domnişoara Bowers.
Cornelia se opri, fără suflare.

— La ce oră se întâmpla asta? Întrebă Race.

— O, Doamne, nu ştiu, spuse Cornelia din nou.

Fanthorp răspunse prompt:

— Trebuie să fi fost cam douăsprezece şi douăzeci. Ştiu că era douăsprezece şi jumătate când am ajuns în cabina mea.

— Daţi-mi voie să clarific definitiv câteva amănunte, spuse Poirot. După ce Madame Doyle a plecat, a mai ieşit vreunul dintre dumneavoastră patru din salon?

— Nu.

— Sunteţi siguri că Mademoiselle de Bellefort nu a ieşit deloc din salon?

— Absolut, răspunse prompt Fanthorp. Nici Doyle, nici domnişoara de Bellefort, nici domnişoara Robson, nici eu n-am ieşit.

— Bun. Asta înseamnă că Mademoiselle de Bellefort n-ar fi putut în nici un caz s-o împuşte pe Madame Doyle înainte de – să zicem – douăsprezece şi douăzeci. Acum, Mademoiselle Robson, dumneavoastră v-aţi dus s-o aduceţi pe Mademoiselle Bowers. A rămas cumva Mademoiselle de Bellefort singură în cabină în timpul acesta?

— Nu. Domnul Fanthorp a stat cu ea.

— Bun! Deocamdată, Mademoiselle de Bellefort are un alibi perfect. Urmează s-o chestionăm şi pe Mademoiselle Bowers, dar, înainte de a trimite după ea, aş vrea să-mi spuneţi părerea dumneavoastră în câteva privinţe. Monsieur Doyle, spuneţi, dorea foarte mult ca Mademoiselle de Bellefort să nu fie lăsată singură. Credeţi că se temea ca ea să nu facă vreun alt pas nefericit?

— Aşa mi s-a părut, spuse Fanthorp.

— Îi era teamă că ar putea-o ataca pe Madame Doyle?

— Nu. Fanthorp clătină din cap. Nu cred că la asta se gândea. Cred că îi era teamă că ea să nu… hm… se rănească pe sine.

— Să se sinucidă?

— Da. Vedeţi dumneavoastră, domnişoara de Bellefort părea să se fi trezit şi să sufere foarte tare pentru ceea ce

făcuse. Îşi făcea mii de reproşuri. Spunea întruna că mai bine ar fi murit.

— Cred că el era îngrijorat pentru ea, spuse Cornelia timid. A vorbit… Foarte frumos. A zis că fusese numai vina lui – că se purtase urât cu ea. A fost… A fost foarte nobil.

Hercule Poirot dădu gânditor din cap.

— Acum pistolul, continuă el. Ce s-a întâmplat cu el?

— Ea l-a scăpat, lămuri Cornelia.

— Şi apoi?

Fanthorp povesti cum se întorsese să-l caute, dar fără succes.

— Aha! Spuse Poirot. Ne apropiem de momentul decisiv. Haideţi, vă rog, să fim foarte exacţi. Descrieţi-mi precis ce s-a întâmplat.

— Domnişoara de Bellefort i-a dat drumul. Apoi l-a lovit cu piciorul.

— Parcă l-ar fi urât, sublinie Cornelia. Îmi închipui foarte bine cum se simţea.

— Şi pistolul a ajuns sub o canapea, spuneţi dumneavoastră. Acum fiţi foarte atenţi. Mademoiselle de Bellefort nu a recuperat cumva pistolul înainte de a părăsi salonul?

Atât Fanthorp, cât şi Cornelia erau siguri că aşa ceva nu se întâmplase.

— Précisément. Caut doar să stabilesc faptele foarte exact, înţelegeţi. Şi atunci ajungem la următorul moment: când Mademoiselle de Bellefort părăseşte salonul, pistolul este sub canapea, şi, întrucât Mademoiselle de Bellefort nu rămâne singură – Monsieur Fanthorp, Mademoiselle Robson sau Mademoiselle Bowers sunt cu ea – nu are nici o posibilitate de a recupera pistolul după ce iese din salon. Cât era ceasul, Monsieur Fanthorp, când v-aţi întors să căutaţi pistolul?

— Trebuie să fi fost puţin înainte de douăsprezece şi jumătate.

— Şi cât timp a trecut din momentul în care dumneavoastră şi doctorul Bessner l-aţi cărat pe Monsieur Doyle afară din salon până când v-aţi întors să căutaţi pistolul?

— Cam cinci minute – poate o idee mai mult.

— Deci, în aceste cinci minute, cineva ia pistolul din locul acela ascuns unde zăcea, sub canapea. Acel cineva n-a fost Mademoiselle de Bellefort. Cine a fost? Este foarte probabil ca persoana care l-a luat să fi fost ucigaşul lui Madame Doyle. Putem presupune, de asemenea, că persoana aceea a auzit sau a văzut ceva din cele petrecute înainte.

— Nu văd cum aţi ajuns la această concluzie, obiectă Fanthorp.

— Pentru că, spuse Hercule Poirot, dumneavoastră tocmai ne-aţi spus că pistolul era practic invizibil sub canapea. Este deci greu de crezut că a fost descoperit accidental. A fost luat de cineva care ştia că se află acolo. Aşadar, cineva trebuie să fi asistat la scenă.

Fanthorp clătină din cap.

— Eu n-am văzut pe nimeni când am ieşit pe punte, chiar înainte de împuşcătură.

— Da, dar aţi ieşit pe uşa dinspre tribord.

— Da, pe partea unde se află cabina mea.

— Deci, dacă ar fi fost cineva care se uita prin geamul uşii dinspre babord, nu l-aţi fi văzut, nu?

— Nu, admise Fanthorp.

— A mai auzit cineva împuşcătura în afară de nubian?

— Nu, din câte mi-am dat seama. Fanthorp adăugă: Vedeţi dumneavoastră, ferestrele din salon erau toate închise. Domnişoara Van Schuyler se plânsese de curent ceva mai devreme, în timpul serii. Uşile batante erau închise. Mă îndoiesc sincer că împuşcătura a putut fi auzită prea bine. Probabil a sunat ca şi cum cineva ar fi deschis o sticlă de şampanie.

— După câte înţeleg, nimeni nu pare să fi auzit cealaltă împuşcătură – cea care a ucis-o pe doamna Doyle.

— Despre asta vom vorbi imediat, spuse Poirot. Deocamdată suntem încă interesaţi de Mademoiselle de Bellefort. Trebuie să vorbim cu Mademoiselle Bowers. Dar, mai întâi, înainte să plecaţi – îi opri el cu un gest pe Fanthorp şi pe Cornelia – vreau să-mi daţi câteva informaţii despre dumneavoastră înşivă. Astfel nu va mai fi necesar să vă chemăm mai târziu. Dumneavoastră mai întâi, monsieur – numele dumneavoastră.

— James Lechdale Fanthorp.

— Adresa?

— Glasmore House, Market Donnington, Northhamptonshire.

— Profesiunea?

— Avocat.

— Şi de ce vizitaţi această ţară?

Urmă o pauză. Pentru prima dată, impasibilul domn Fanthorp păru descumpănit. Spuse în cele din urmă, aproape înghiţind cuvintele:

— Hm… de plăcere.

— Aha! Spuse Poirot. Sunteţi în vacanţă, da?

— Hm… Da.

— Foarte bine, Monsieur Fanthorp. Sunteţi amabil să-mi relataţi pe scurt ce aţi făcut după evenimentele despre care tocmai am vorbit?

— M-am dus direct la culcare.

— Asta a fost la…?

— Imediat după douăsprezece şi jumătate.

— Cabina dumneavoastră are numărul 22 pe partea dinspre tribord – este cea mâi apropiată de salon.

— Da.

— Am să vă mai pun o singură întrebare. Aţi mai auzit ceva – orice – după ce v-aţi dus în cabină?

Fanthorp se gândi.

— M-am culcat foarte repede. Cred că am auzit un fel de plescăit chiar pe când adormeam. Nimic altceva.

— Un fel de plescăit? Aproape?

Fanthorp clătină din cap.

— N-aş putea să spun cu precizie. Eram pe jumătate adormit.

— Şi la ce oră aţi plasa acest lucru?

— Poate în jur de ora unu. Nu pot spune exact.

— Mulţumesc, Monsieur Fanthorp. Asta a fost tot.

Poirot îşi îndreptă atenţia spre Cornelia.

— Acum dumneavoastră, Mademoiselle Robson. Numele dumneavoastră?

— Cornelia Ruth. Şi adresa mea este The Red House, Bellfield, Connecticut.

— Ce faceţi în Egipt?

— Verişoara Marie, domnişoara Van Schuyler, m-a luat cu ea în călătorie.

— Aţi întâlnit-o vreodată pe Madame Doyle înainte de această călătorie?

— Nu, niciodată.

— Şi ce aţi făcut noaptea trecută?

— După ce l-am ajutat pe doctorul Bessner să aibă grijă de piciorul domnului Doyle, m-am dus direct la culcare.

— Cabina dumneavoastră este…?

— Numărul 43 pe latura dinspre babord – chiar alături de cea a domnişoarei de Bellefort.

— Şi aţi mai auzit ceva?

Cornelia clătină din cap.

— N-am auzit absolut nimic.

— Nici un plescăit?

— Nu, dar nici nu cred că aş fi auzit, pentru că pe partea mea vaporul e chiar lângă ţărm.

Poirot dădu din cap.

— Mulţumesc, Mademoiselle Robson. Acum am să vă rog să fiţi atât de amabilă şi să ne-o trimiteţi pe Mademoiselle Bowers.

Fanthorp şi Cornelia ieşiră.

— Lucrurile par destul de clare. În afară de cazul în care trei martori independenţi mint cu toţii, Jacqueline de

Bellefort nu putea să pună mâna pe pistol. Dar cineva l-a luat. Şi cineva a văzut scena. Şi acel cineva a fost suficient de răutăcios încât să scrie un J mare pe perete.

— Se auzi o bătaie în uşă şi intră domnişoara Bowers, care se aşeză în stilul ei reţinut şi eficient. Răspunzându-l lui Poirot, îşi dădu numele, adresa şi meseria, adăugând: O îngrijesc pe domnişoara Van Schuyler de peste doi ani.

— Este sănătatea lui Mademoiselle Van Schuyler foarte şubreda?

— O, nu, n-aş spune asta, răspunse domnişoara Bowers. Nu mai e prea tânără şi e destul de preocupată de şine şi îi place să aibă o soră medicală prin preajmă. Nu suferă de nimic grav. Îi place pur şi simplu să i se acorde foarte multă atenţie şi e dispusă să plătească pentru asta.

Poirot dădu din cap în semn că pricepe. Apoi spuse:

— Înţeleg că Mademoiselle Robson v-a chemat noaptea trecută?

— O, da, aşa e.

— Puteţi să-mi spuneţi exact ce s-a întâmplat?

— Păi, domnişoara Robson mi-a spus foarte pe scurt ce se petrecuse şi am mers cu ea. Am găsit-o pe domnişoara de Bellefort într-o stare de extremă surescitare, isterică.

— A proferat vreo ameninţare la adresa lui Madame Doyle?

— Nu, nimic. Îşi reproşa la nesfârşit ceea ce făcuse. Băuse o cantitate considerabilă de alcool, aş zice şi se simţea râu din cauza asta. Mi s-a părut că n-ar fi trebuit s-o las singură. I-am făcut o injecţie cu morfină şi am rămas cu ea.

— Acum, Mademoiselle Bowers, aş vrea să-mi răspundeţi la următoarea întrebare: Şi-a părăsit Mademoiselle de Bellefort cabina?

— Nu.

— Dar dumneavoastră?

— Am stat cu ea până azi-dimineaţă devreme.

— Sunteţi sigură?

— Absolut sigură.

— Mulţumesc, Mademoiselle Bowers.

Sora ieşi. Cei doi bărbaţi se uitară unul la altul.

Jacqueline de Bellefort era în mod cert eliberată de orice suspiciune. Cine o împuşcase atunci pe Linnet Doyle?

Capitolul paisprezece

— Cineva a şterpelit pistolul, spuse Race. Dar nu Jacqueline de Bellefort. Cineva ştia suficient de multe ca să fie sigur că această crimă i-ar putea fi atribuită fetei. Dar acel cineva n-a ştiut că o soră medicală avea să-l facă o injecţie cu morfină şi să stea cu ea toată noaptea. Şi încă un lucru. Cineva încercase deja s-o ucidă pe Linnet Doyle rostogolind un pietroi de pe stâncă. Acel cineva nu a fost Jacqueline de Bellefort. Cine a fost atunci?

— Ar fi mai simplu de spus cine n-a fost, zise Poirot. Monsieur Doyle, Madame Allerton, Monsieur Allerton, Mademoiselle Van Schuyler şi Mademoiselle Bowers nu pot fi suspectaţi. Erau toţi în aria mea vizuală.

— Hm, spuse Race. Asta lasă destul de mulţi suspecţi. Iar motivul?

— Aici sper că ne va putea ajuta Monsieur Doyle. Au avut loc câteva incidente…

Uşa se deschise şi pe ea intră Jacqueline de Bellefort. Era foarte palidă şi se împiedică uşor în timp ce mergea.

— N-am omorât-o eu, spuse ea cu vocea unui copil înspăimântat. N-am fost eu. Vă rog, credeţi-mă. Toată lumea va crede că eu am făcut-o, dar n-am fost eu, n-am fost. E… e groaznic. Ce bine ar fi fost să nu se fi întâmplat nimic! Puteam să-l omor pe Simon noaptea trecută; cred că am fost nebună. Dar n-am împuşcat-o eu…

Jacqueline se aşează şi izbucni în lacrimi. Poirot o bătu pe umăr.

— Haideţi, haideţi. Ştim că nu aţi ucis-o pe Madame Doyle. E un fapt dovedit – da, dovedit, mon enfant. Nu aţi fost dumneavoastră.

Jackie se îndreptă brusc în scaun, strângând în mână batista udă de lacrimi.

— Dar cine?

— Exact asta este întrebarea pe care ne-o punem şi noi, mărturisi Poirot. Nu ne puteţi ajuta?

Jacqueline clătină din cap.

— Nu ştiu… Nu-mi pot imagina… Nu, n-am nici cea mai vagă idee. Se încruntă. Nu, spuse în final. Nu ştiu pe nimeni care să-şi fi dorit s-o vadă moartă. Vocea îi ezită uşor. În afară de mine.

— Scuzaţi-mă un moment, spuse Race. Tocmai mi-a venit o idee.

Şi se repezi afară din cameră.

Jacqueline de Bellefort şedea cu capul plecat, frângându-şi degetele. Brusc, izbucni:

— Moartea e oribilă – oribilă! Urăsc ideea de moarte!

— Da, spuse Poirot. Nu e deloc plăcut să te gândeşti că acum, chiar în acest moment, cineva se bucură că şi-a îndeplinit cu succes planul, nu?

— Nu, nu! Strigă Jackie. Ceea ce spuneţi dumneavoastră sună oribil.

Poirot ridică din umeri.

— Dar e adevărat.

— Eu… Mi-am dorit s-o văd moartă, spuse Jackie cu o voce joasă şi iată că e moartă… Şi, mai rău… A murit exact aşa cum spuneam eu că vreau să moară.

— Da, mademoiselle. A fost împuşcată în cap.

— Deci am avut dreptate, atunci, noaptea, la hotelul Cataract, strigă Jackie. Era cineva acolo!

— Ah! Poirot dădu din cap. Mă întrebam dacă vă amintiţi momentul acela. Da, este o prea mare coincidenţă că Madame Doyle să fie ucisă chiar în felul despre care vorbeaţi dumneavoastră.

Pe Jackie o trecu un fior.

— Bărbatul din noaptea aceea – cine ar fi putut fi?

Poirot tăcu preţ de câteva clipe, apoi spuse pe un ton Foarte diferit:

— Sunteţi sigură că era un bărbat, mademoiselle?

Jackie îl privi surprinsă.

— Da, desigur. Adică…

— Ei bine?

Jackie se încruntă, mijind ochii în efortul de a-şi aminti. Apoi spuse rar:

— Am crezut că era un bărbat…

— Dar acum nu mai sunteţi sigură?

— Nu, nu sunt sigură, zise Jackie rar. Am presupus doar că era un bărbat, dar era de fapt doar… O siluetă… O umbră… Făcu o pauză şi apoi, cum Poirot nu spunea nimic, adăugă: Credeţi că putea să fi fost o femeie? Dar este vreo femeie pe acest vapor care să fi vrut să o omoare pe Linnet?

Poirot îşi clătină doar capul dintr-o parte într-alta.

Uşa se deschise, lăsându-l să intre pe doctorul Bessner.

— Vreţi să veniţi să staţi puţin de vorbă cu domnul Doyle, Monsieur Poirot? Doreşte să vă vadă.

Jackie sări în picioare şi îl prinse pe Bessner de braţ.

— Ce face? E bine?

— Fireşte că nu e bine, răspunse doctorul Bessner pe un ton plin de reproş. Are osul fracturat, vă daţi seama.

— Dar nu are să moară? Strigă Jackie.

— Ach, cine vorbeşte aici de moarte? O să-l ducem înapoi În lumea civilizată şi acolo îi vom face o radiografie şi va primi tratamentul adecvat.

— Oh!

Mâinile fetei se împreunară convulsiv. Jackie se prăbuşi din nou pe scaun.

Poirot ieşi pe punte alături de doctor, căruia i se alătură şi Race. Merseră cu toţii spre puntea de promenadă şi apoi spre cabina lui Bessner.

Simon Doyle zăcea sprijinit pe perne, cu o atelă improvizată la picior. Faţa lui avea o culoare sinistră, părea răvăşită de durere şi de şoc. Dar expresia predominantă era uluirea – uluirea unui copil bolnav.

— Intraţi, vă rog, spuse el. Doctorul mi-a spus… Mi-a spus… Despre Linnet… Eu nu pot să cred. Pur şi simplu nu

pot să cred.

— Ştiu. E o lovitură dură, spuse Race.

— Să ştiţi – nu Jackie a făcut-o, se bâlbâi el. Sunt sigur că nu Jackie a făcut-o! Sorţii sunt împotriva ei, probabil, dar nu ea a ucis-o pe Linnet. Era… Era un pic ameţită ieri-seară şi foarte surescitată şi de asta s-a luat de mine. Dar n-ar face… N-ar comite o crimă… Nu o crimă cu sânge rece…

Poirot spuse cu blândeţe:

— Nu vă îngrijoraţi, Monsieur Doyle. Nu Mademoiselle de Bellefort a ucis-o pe soţia dumneavoastră.

Simon îl privi cu îndoială.

— Vorbiţi serios?

— Dar, dacă nu a fost Mademoiselle de Bellefort, continuă Poirot, ne puteţi da vreo indicaţie despre cine ar fi putut fi?

Simon clătină din cap. Uluirea de pe faţa lui deveni mai intensă.

— E complet aiurea. În afară de Jackie, nimeni n-ar fi putut să-şi dorească s-o omoare.

— Gândiţi-vă, Monsieur Doyle. Nu avea nici un fel de duşmani? Nu era nimeni care să-l poarte pică?

Simon scutură din nou din cap deznădăjduit.

— Sună pur şi simplu incredibil. Este Windlesham, desigur – Linnet l-a cam lăsat baltă ca să se mărite cu mine. Dar nu-mi pot imagina că un fraier ca Windlesham ar comite o crimă – şi, oricum, el se află la sute de kilometri depărtare. La fel cu bătrânul Sir George Wode. Se supărase pe Linnet din cauza casei – nu-l plăcea ce făcea ea acolo. Dar şi el e la mama naibii, în Londra şi e pur şi simplu de necrezut că ar fi vrut s-o ucidă.

— Uitaţi ce e, Monsieur Doyle. Poirot vorbea pe un ton foarte sincer. În prima noastră zi pe Karnak am fost impresionat de o scurtă conversaţie pe care am avut-o cu soţia dumneavoastră. Era foarte supărată – foarte neliniştită. Spunea – luaţi aminte – că toată lumea o urăşte. Spunea că îi este teamă, că se simte în primejdie – ca şi cum toţi cei din jur i-ar fi fost duşmani.

— Era foarte supărată că dădusem iar peste Jackie. Şi eu eram, recunoscu Simon.

— Foarte adevărat, dar asta nu explică întru totul cuvintele ei. Când a spus că era înconjurata de duşmani, exagera fără îndoială, dar, cu siguranţă, avea în mod sigur în vedere nu doar o singură persoană.

— Poate că aveţi dreptate, admise Simon. Cred că pot să explic asta. Exista un nume pe lista de pasageri care o indispusese.

— Un nume pe lista de pasageri? Ce nume? Păi, să ştiţi că nu mi-a spus. De fapt, nici nu o ascultam foarte atent. Mă gândeam atunci la toată povestea cu Jacqueline. Din câte îmi amintesc, Linnet a zis ceva despre faptul că unii pierd în afaceri şi că nu se simţea bine să întâlnească pe cineva care purta pică familiei sale. Deşi nu ştiu prea bine istoria familiei ei, am înţeles că mama lui Linnet era fata unui milionar. Tatăl ei era un tip oarecare, înstărit, dar, după căsătorie, a început să joace la bursă – sau oricum s-o numi asta. Şi, evident, din cauza lui, anumiţi oameni au păţit-o. Ştiţi cum e – azi ai de toate, mâine eşti lefter. Ei bine, am înţeles că tatăl unuia dintre pasagerii de pe vapor i se împotrivise tatălui lui Linnet şi o luase rău pe coajă. Îmi amintesc că Linnet a spus: „E groaznic când oamenii te urăsc fără ca măcar să te cunoască”.

— Mda, spuse Poirot gânditor. Asta ar explica spusele ei. Pentru prima dată în viaţă simţea povara moştenirii pe care o primise, nu avantajele ei. Sunteţi sigur, Monsieur Doyle, că Linnet nu a menţionat numele acestei persoane?

Simon clătină din cap cu tristeţe.

— Nu am dat mare atenţie cuvintelor ei. I-am spus doar: „Ei, nimănui nu-l mai pasă astăzi de ce a păţit taică-său. Viaţa înaintează prea rapid”. Ceva de genul ăsta.

— Ach, dar nu e greu de ghicit, spuse Bessner uscat. Există în mod sigur un tânăr plin de resentimente aici pe vas.

— Vă gândiţi la Ferguson? Întrebă Poirot.

— Da. A vorbit o dată sau de două ori foarte duşmănos despre doamna Doyle. L-am auzit chiar eu.

— Ce putem face ca să aflăm adevărul? Întrebă Simon.

— Eu şi colonelul Race va trebui să interogăm toţi pasagerii. Până când nu vorbim cu ei, ar fi neînţelept să avansăm vreo ipoteză. Apoi mai este camerista, care trebuie chestionată prima. Poate ar fi mai bine dacă am chema-o chiar acum, aici. Monsieur Doyle ne poate fi de folos.

— Da, e o idee bună, admise Simon.

— Era de mult în slujba lui Madame Doyle?

— Numai de vreo două luni.

— Numai de vreo două luni! Exclamă Poirot.

— De ce, doar nu credeţi…

— Madame avea cu ea bijuterii de valoare?

— Perlele ei, spuse Simon. Mi-a spus odată că valorau patruzeci sau cincizeci de mii de lire. Simon se cutremură. Dumnezeule, credeţi că perlele alea nenorocite?… Tâlhăria e un posibil motiv al crimei, spuse Poirot, deşi puţin probabil. Vom vedea. Haideţi s-o chemăm pe cameristă!

Louise Bourget era brunetă aceea oacheşă şi plină de viaţă pe care Poirot o întâlnise într-o zi la bord şi pe care acesta o remarcase.

Acum vivacitatea părea să-l fi dispărut cu totul. Plânsese şi arăta speriată. Şi totuşi, pe faţa ei se vedea un soi de viclenie care îi făcu pe cei doi bărbaţi să o privească oarecum cu neîncredere.

— Sunteţi Louise Bourget?

— Da, monsieur.

— Când aţi văzut-o ultima oară pe Madame Doyle în viaţă?

— Aseară, monsieur. Am fost în cabina ei s-o ajut să se dezbrace.

— La ce oră?

— Cam după unsprezece, monsieur. Nu pot spune exact când. Am ajutat-o să se dezbrace şi să se culce şi apoi am plecat.

— Cât timp a durat asta?
— Zece minute, monsieur. Madame era obosită. Mi-a spus să sting luminile când ies.
— Şi, după ce aţi ieşit, ce aţi făcut?
— M-am dus în cabina mea, monsieur, pe puntea de dedesubt.
— Şi n-aţi văzut sau n-aţi auzit nimic altceva care ne-ar putea fi de folos?
— Cum aş fi putut, monsieur?
— Asta, domnişoară, ar trebui să ne spuneţi dumneavoastră, replică Poirot.
— Louise îi aruncă o privire piezişă. Dar, monsieur, nu eram deloc aproape… Ce aş fi putut să văd sau să aud? Mă aflam pe puntea de dedesubt. Cabina mea era, mai mult, pe cealaltă latură a vaporului. E imposibil să fi auzit ceva. Evident, dacă n-aş fi putut să dorm, dacă aş fi urcat pe puntea de sus, atunci poate că l-aş fi văzut pe asasin, pe monstrul acela, intrând sau ieşind din cabină, dar aşa…
Louise îşi îndreptă mâinile într-un gest rugător spre Simon.
— Monsieur, vă implor, nu vedeţi cum stau lucrurile? Ce pot spune eu?
— Draga mea, spuse Simon aspru, nu fi bleagă. Nimeni nu crede că ai văzut sau ai auzit ceva. Totul va fi în regulă. O să am grijă de tine. Nimeni nu te acuză de nimic.
— Monsieur este foarte bun, murmură Louise şi-şi coborî cu modestie privirea.
— Să înţelegem deci că nu aţi văzut şi nu aţi auzit nimic? Întrebă Race nerăbdător.
— Asta am vrut să spun, monsieur.
— Şi nu cunoaşteţi pe nimeni care îi purta pică stăpânei dumneavoastră?
Spre surpriza tuturor, Louise dădu din cap cu însufleţire.
— O, ba da. Cunosc. La întrebarea aceasta pot răspunde afirmativ fără urmă de îndoială.
— Vă referiţi la Mademoiselle de Bellefort? Întrebă Poirot.

— Şi la ea, desigur. Dar nu pe ea o aveam în vedere. Era aici pe vas altcineva care nu o agrea pe madame, care era foarte furios din pricina felului în care madame îl tratase.

— Dumnezeule mare! Exclamă Simon. Ce mai e şi asta?

— Louise continuă, dând mai departe energic din cap. Da, da, da, aşa e cum spun! E vorba de camerista de dinaintea mea. Unul dintre inginerii de pe acest vas a vrut să o ia de soţie. Iar predecesoarea mea – Marie îi era numele – a fost de acord. Dar Madame Doyle a făcut unele cercetări şi a descoperit că acest Fleetwood avea deja o soţie – adică o soţie de culoare, înţelegeţi, din această ţară. Ea se întorsese la neamurile ei, înţelegeţi, dar erau tot căsătoriţi. Aşa că madame i-a spus toate astea lui Marie şi Marie a fost foarte nefericită şi n-a mai vrut să-l vadă pe Fleetwood. Şi acest Fleetwood s-a înfuriat şi mi-a spus că îi venise s-o omoare când aflase că Madame Doyle era fosta Mademoiselle Linnet Rodgeway! Intervenţia ei îi dăduse viaţa peste cap, mi-a spus.

Louise făcu o pauză, triumfătoare.

— Interesant, recunoscu Race.

Poirot se răsuci spre Simon.

— Aveaţi cunoştinţa de aşa ceva?

— Deloc, răspunse Simon cu vizibilă sinceritate. Mă îndoiesc chiar şi că Linnet ştia că omul se află pe vapor. Probabil uitase incidentul cu totul.

Simon se întoarse cu bruscheţe spre camerista.

— I-ai spus ceva despre asta doamnei Doyle?

— Nu, monsieur, bineînţeles că nu.

— Ştiţi ceva despre perlele stăpânei dumneavoastră? Întrebă Poirot.

— Perlele? Louise căscă ochii. Le purta aseară.

— Le-aţi văzut când s-a culcat?

— Da, monsieur.

— Unde le-a pus?

— Pe masa de lângă pat, ca întotdeauna.

— Acolo le-aţi văzut ultima oară?

— Da, monsieur.

— Le-aţi văzut acolo azi-dimineaţă?

Chipul fetei luă o expresie surprinsă.

— Mon Dieu! Nici nu m-am uitat. M-am apropiat de pat, am văzut… Am văzut-o pe madame; apoi am ţipat şi am ieşit în fugă din cameră şi am leşinat.

Hercule Poirot dădu din cap.

— Deci nu v-aţi uitat. Dar eu am obiceiul să observ şi pe masa de lângă pat nu erau azi-dimineaţă nici un fel de perle.

Capitolul cincisprezece

Hercule Poirot avusese dreptate. Pe masa de lângă patul lui Linnet Doyle nu se afla nici un şirag de perle.

Louise Bourget fu rugată să caute prin lucrurile lui Linnet. Concluzia ei fu că totul era la locul său. Numai perlele dispăruseră.

Când ieşiră din cabină, un steward care îi aşteptase la uşă le spuse că micul dejun le era servit în salonul pentru fumători. Pe când străbăteau puntea, Race se opri să privească peste balustradă.

— Aha! Văd că ai o idee, prietene.

— Da. Mi-a venit în minte când l-am auzit pe Fanthorp spunând că i s-a părut că a desluşit un pleoscăit. E foarte posibil ca, după crimă, ucigaşul să fi aruncat pistolul peste bord.

— Chiar crezi că e posibil, prietene? Întrebă Poirot lungind cuvintele.

Race ridică din umeri.

— E doar o sugestie. La urma urmei, pistolul nu era nicăieri în cabină. A fost primul lucru după care m-am uitat.

— Şi totuşi, spuse Poirot, e greu de crezut că a fost aruncat peste bord.

— Unde e atunci? Întrebă Race.

— Dacă nu e în cabină la Madame Doyle, replică Poirot gânditor, atunci, logic vorbind, există doar un singur alt loc unde s-ar putea afla.

— Adică?
— În cabină la Mademoiselle de Bellefort.
— Da, înţeleg, răspunse Race îngândurat.
Şi se opri brusc.
— Domnişoara de Bellefort nu e în cabină. Să mergem să ne uităm acum?
Poirot clătină din cap.
— Nu, dragă prietene, ar fi o dovadă de pripeală. Poate că nu a fost încă pus acolo.
— Ce-ar fi atunci să facem o percheziţie imediată a întregului vapor?
— În felul ăsta ne-am da de gol. Trebuie să lucrăm cu multă grijă. Poziţia noastră e foarte delicată la ora actuală. Hai să discutăm lucrurile la micul dejun!
Race fu de acord. Intrară amândoi în salonul pentru fumători.
— Deci, spuse Race în timp ce-şi turnă o cafea, avem două fire clare. Mai întâi, dispariţia perlelor. Şi apoi, domnul Fleetwood. Perlele par să fi fost obiectul unui jaf, dar – nu ştiu dacă vei fi de acord cu mine…
— A fost ales un moment ciudat pentru jaf, nu? Îl completă Poirot.
— Exact. Furtul perlelor într-un asemenea moment înseamnă că toată lumea de pe vas va fi atent percheziţionată. Cum poate atunci hoţul să spere că va scăpa cu prada intactă?
— Poate că a coborât pe ţărm şi a ascuns-o pe undeva.
— Compania are întotdeauna un supraveghetor pe ţărm.
— Atunci varianta asta cade. Crima să fi fost cumva comisă pentru a distrage atenţia de la furt? Nu, nu are nici un sens; e o posibilitate total nesatisfăcătoare. Dar dacă Madame Doyle s-a trezit şi l-a surprins pe hoţ în acţiune?
— Şi atunci el a împuşcat-o? Dar a fost împuşcată în somn.
— Deci nu se poate… Ştii, am o idee în legătură cu perlele acestea – şi totuşi… Nu… E imposibil. Pentru că, dacă ideea

mea ar fi corectă, perlele n-ar fi dispărut. Spune-mi, cum ţi s-a părut camerista?

— M-am întrebat, spuse Race rar, dacă nu cumva ştia mai mult decât ne-a spus.

— Aha şi tu ai avut impresia asta?

— În mod cert, nu mi-a inspirat încredere.

Hercule Poirot dădu din cap.

— Da, nu prea i-aş acorda credit.

— Crezi că are vreo legătură cu crima?

— Nu, n-aş crede.

— Atunci cu furtul perlelor?

— Asta pare mai probabil. Lucra pentru Madame Doyle numai de foarte puţin timp. Poate că face parte din vreo bandă de hoţi de bijuterii. În cazurile astea există adesea o cameristă cu referinţe foarte bune. Din nefericire, nu suntem capabili acum să investigăm asemenea chestiuni. Şi totuşi, ideea aceasta nu mă mulţumeşte… Perlele… Ah, sacre, mica mea idee trebuie să fie corectă. Şi totuşi, nimeni n-ar fi atât de imbecil…

Poirot se întrerupse.

— Iar Fleetwood?

— Trebuie să-l interogăm. E posibil ca asta să fie soluţia. Dacă povestea lui Louise Bourget e adevărată, Fleetwood avea în mod sigur un motiv să vrea să se răzbune. Poate că a surprins scena dintre Jacqueline şi Monsieur Doyle şi, când salonul a rămas gol, s-a repezit înăuntru şi a luat pistolul. Da, e foarte posibil. Şi litera aceea J scrijelită cu sânge… S-ar potrivi foarte bine cu o fiinţă mai simplă, mai brută.

— Adică, e chiar persoana pe care o căutăm?

— Da… Numai că… Poirot îşi frecă nasul şi spuse cu o mică grimasă: Vezi tu, îmi recunosc slăbiciunile. S-a spus despre mine că îmi place să fac cazurile dificile. Soluţia aceasta pe care mi-o sugerezi… E prea simplă, prea uşoară. Nu pot să cred că aşa s-a întâmplat de fapt. Şi totuşi, poate că e doar o prejudecată de-a mea.

— Cel mai bun lucru ar fi să-l chemăm pe inginer aici.
Race sună şi ceru să fie adus Fleetwood. Apoi întrebă:
— Alte variante?
— O mulţime, prietene. De pildă, tutorele american.
— Pennington?
— Da, Pennington. Am fost martor la o mică scenă interesantă zilele trecute. Poirot îi relată lui Race întâmplarea. Vezi – e semnificativ. Madame a vrut să citească toate documentele înainte de a le semna. Aşa că Pennington găseşte o scuză şi amână totul pe o altă zi. Şi apoi Monsieur Doyle face o remarcă foarte importantă.
— Anume?
— Spune: „Eu nu citesc niciodată nimic. Semnez unde mi se spune să semnez”. Îţi dai seama ce înseamnă asta. Pennington şi-a dat. Am văzut-o în ochii lui. S-a uitat la Doyle ca şi cum acesta i-ar fi sugerat o idee complet nouă. Imaginează-ţi, dragă prietene, că ai fost desemnat tutorele fetei unui om extrem de bogat. Foloseşti, poate, aceşti bani ca să faci speculaţii pe cont propriu. Ştiu că aşa e în toate romanele poliţiste – dar despre aşa ceva se poate citi şi în ziare. Se întâmplă, prietene, se întâmplă în realitate.
— Nu te contrazic, spuse Race. Mai ai timp, poate, să faci avere speculând intens. Pupila ta nu a ajuns încă la maturitate. Şi apoi, deodată, ea se căsătoreşte! Brusc, totul trece din mâinile tale în mâinile ei. Dezastru! Dar mai există o şansă. Fata se află în luna de miere. Va fi poate mai neatentă cu afacerile. O hârtie neobservată, strecurată printre celelalte, semnată fără a fi fost citită… Dar Linnet Doyle nu era genul. Lună de miere sau nu, ea era o femeie de afaceri. Şi atunci soţul ei face acea remarcă şi în mintea celui disperat, care încearcă să se salveze de la ruină, răsare o nouă idee. Dacă Linnet Doyle ar muri, averea ei i-ar reveni soţului – care e o pradă uşoară; ar fi o jucărie în mâna unui tip priceput precum Andrew Pennington. Mon cher colonel, îţi spun că am văzut gândul acesta trecând

prin mintea lui Andrew Pennington. „Dacă aş avea de a face numai cu Doyle…” La asta se gândea.

— Foarte posibil, presupun, spuse Race sec, dar nu ai nici o dovadă.

— Nu, din păcate.

— Îl avem apoi pe tânărul Ferguson, zise Race, cu remarcile lui înveninate. Nu că m-aş lua după vorbe. Dar se poate ca el să fie tipul al cărui tată să fi fost ruinat de bătrânul Ridgeway. Sună puţin cam forţat, dar e posibil. Oamenii se agaţă uneori de ofense din trecut. Race făcu o scurtă pauză şi apoi continuă: Şi mai e şi omul meu.

— Da, mai e şi „omul tău”, cum îi spui dumneata.

— E un ucigaş, îl asigură Race. Asta ştim. Pe de altă parte însă, nu văd cum ar fi putut să aibă ceva cu Linnet Doyle. Drumurile lor nu se încrucişează nicicum.

Poirot replică rar:

— Afară de cazul când, din întâmplare, ea intrase în posesia unor dovezi ale adevăratei lui identităţi.

— E posibil, dar mi se pare foarte puţin probabil.

Se auzi o bătaie în uşă.

— Ah, iată-l pe potenţialul nostru bigam.

Fleetwood era un bărbat solid, cu o înfăţişare destul de fioroasă. Îi privi pe amândoi cu suspiciune în timp ce intra în cameră. Poirot recunoscu în el pe omul cu care o văzuse stând de vorbă pe Louise Bourget.

— Aţi vrut să mă vedeţi? Întrebă Fleetwood neîncrezător.

— Da, spuse Race. Ştiţi probabil că noaptea trecută pe vas a fost comisă o crimă.

Fleetwood încuviinţă din cap.

— Şi se pare că dumneavoastră aveaţi motive să fiţi furios pe femeia care a fost ucisă.

Ochii lui Fleetwood căpătară brusc o expresie alarmată.

— Cine v-a spus asta?

— Credeaţi că doamna Doyle s-a amestecat în relaţia dintre dumneavoastră şi o tânără.

— Ştiu cine v-a spus – fufa aia franţuzoaică, mincinoasă. Fata aia minte de îngheaţă apele.

— Dar povestea aceasta se întâmplă să fie adevărată.

— Sunt numai gogoşi!

— Spuneţi asta, deşi nici măcar nu ştiţi despre ce e vorba.

Remarca lovi în plin. Bărbatul roşi vizibil şi înghiţi în sec.

— E adevărat, nu, că aveaţi de gând să vă căsătoriţi cu Marie şi că ea a rupt relaţia atunci când a aflat că eraţi deja căsătorit?

— Ce treabă avea ea cu asta?

— Vreţi să spuneţi, ce treabă avea cu asta doamnă Doyle? Păi, oricum aţi lua-o, bigamia e bigamie.

— Nu e chiar aşa. M-am însurat cu o femeie de aici. Dar n-a fost ce trebuia. Ea s-a întors la ai ei. N-am mai văzut-o de şase ani.

— Dar eraţi încă însurat cu ea.

Omul tăcu.

— Doamna Doyle – sau domnişoara Ridgeway, cum era încă pe atunci – a fost cea care a aflat despre asta?

— Da, ea, lua-o-ar naiba! Eu m-aş fi purtat frumos cu Marie. Aş fi făcut orice pentru ea. Şi ea n-ar fi aflat niciodată despre cealaltă dacă n-ar fi fost băgăcioasa aia de stăpână a ei. Da, recunosc, îi purtam pică femeii ăleia şi m-am înfuriat când am văzut-o aici pe vapor, împopoţonată cu perle şi cu diamante şi făcând pe stăpâna peste tot, fără să-l treacă prin cap că distrusese viaţa unui om! M-am înfuriat rău de tot, dar, dacă vă imaginaţi că sunt un ucigaş nenorocit că m-am dus şi am împuşcat-o asta e o mare greşeală! Nici n-am atins-o. Ăsta e adevărul adevărat.

Bărbatul se opri. Sudoarea îi curgea pe faţă.

— Unde aţi fost azi-noapte între orele douăsprezece şi două?

— În patul meu, am dormit – tovarăşul meu vă poate spune.

— Vom vedea, îl asigură Race. Deocamdată asta e tot.

Şi îi făcu semn omului să iasă.

— Eh bien? Întrebă Poirot când uşa se închise în urma lui Fleetwood.

Race înălţă din umeri.

— E o poveste destul de clară. Omul e nervos, desigur, dar nu fără motiv. Va trebui să-l verificăm alibiul – deşi nu cred că asta va lămuri lucrurile pe deplin. Tovarăşul lui probabil dormea şi tipul ar fi putut să se strecoare afară şi înapoi fără să fie observat. Depinde dacă l-a mai văzut cineva.

— Da, trebuie să încercăm să aflăm.

— Următorul lucru, spuse Race, este, mi se pare, să vedem dacă a auzit cineva ceva care ne-ar putea da o indicaţie cu privire la momentul crimei. Bessner îl plasează între douăsprezece şi două. Cred că nu greşim dacă sperăm că vreunul dintre pasageri a auzit împuşcătura – chiar dacă n-a recunoscut sunetul. Eu n-am auzit nimic. Dumneata?

Poirot clătină din cap.

— Eu am dormit pur şi simplu buştean. N-am auzit nimic – absolut nimic. Ai zice că am fost drogat.

— Păcat, spuse Race. Ei bine, să sperăm că avem mai mult noroc cu cei ale căror cabine se află la tribord. Cu Fanthorp am vorbit. Urmează familia Allerton. Îl trimit pe steward să ni-l aducă.

Doamna Allerton intră destul de energic. Purta o rochie gri palid de mătase cu dunguliţe. Arăta supărată.

— E oribil, spuse ea în timp ce se aşeza pe scaunul pe care i-l oferise Poirot. Aproape că nu-mi vine să cred. Fiinţa aceea atât de drăguţă, căreia viaţa părea să-l fi oferit totul, să fie moartă! Mi se pare atât de greu de crezut.

— Ştiu ce simţiţi, madame, spuse Poirot cu înţelegere.

— Mă bucur că sunteţi şi dumneavoastră la bord, spuse doamna Allerton simplu. Dumneavoastră veţi afla cine e criminalul. Mă bucur foarte mult că nu e vorba de acea biată fată cu o soartă atât de tragică.

— Vă referiţi la Mademoiselle de Bellefort. Cine v-a spus că nu ea e criminala?

— Cornelia Robson, răspunse doamna Allerton cu un zâmbet şters. Ea e pur şi simplu fascinată de toată povestea. Cred că e singurul lucru interesant care i s-a întâmplat în viaţă şi probabil singurul care i se va întâmpla vreodată. Dar e o fată atât de bună, încât îi e cumplit de ruşine că savurează cele întâmplate. I se pare groaznic din partea ei. Doamna Allerton îi aruncă o privire lui Poirot şi apoi adăugă: Dar nu e cazul să bârfesc. Am înţeles că vreţi să-mi puneţi nişte întrebări.

— Dacă nu vă supăraţi. Când v-aţi culcat, madame?

— Puţin după zece şi jumătate.

— Şi aţi adormit imediat?

— Da, mi-era somn.

— Aţi auzit ceva – orice – în timpul nopţii?

Doamna Allerton îşi încreţi sprâncenele.

— Da, cred că am auzit un pleoscăit şi pe cineva fugind – sau au fost în ordine inversă? Nu mi-e clar. Am avut pentru o clipă vagă impresie că a căzut cineva în apă – ca într-un vis – şi atunci m-am trezit şi am ascultat, dar n-am mai auzit nimic.

— Ştiţi cumva pe la ce oră?

— Nu, mi-e teamă că nu pot să vă spun. Dar nu cred că a fost la prea mult timp după ce adormisem. Adică undeva în prima oră.

— Din păcate, madame, nu e o indicaţie prea precisă. Nu, ştiu că nu e. Dar nu cred că are rost să încerc să ghicesc, nu, dacă n-am nici cea mai vagă idee?!

— Şi asta e tot ce ne puteţi spune, madame?

— Mi-e teamă că da.

— Aţi întâlnit-o cumva pe Madame Doyle înainte?

— Nu, dar Tim a cunoscut-o. Şi auzisem destul de multe despre ea de la o verişoară de-a noastră, Joanna Southwood. Dar n-am vorbit niciodată cu ea până la Aswan.

— Mai am o singură întrebare, madame şi îmi cer scuze că am să v-o pun.

Doamna Allerton murmură cu un zâmbet vag:

— Abia aştept să mi se pună o întrebare indiscretă.

— Iat-o. Aţi suferit dumneavoastră – sau familia dumneavoastră – vreodată vreo pierdere financiară de pe urma afacerilor tatălui lui Madame Doyle, Melhuish Ridgeway?

Doamna Allerton fu uluită.

— A, nu! Finanţele familiei noastre n-au suferit niciodată decât de pe urma scăderii… Ştiţi, dobânzile au scăzut peste tot. Sărăcia noastră n-a avut niciodată nimic melodramatic. Soţul meu ne-a lăsat foarte puţini bani, dar îi am încă pe toţi, deşi azi nu mai produc la fel de mult ca înainte.

— Vă mulţumesc, madame. Fiţi bună şi rugaţi-l pe fiul dumneavoastră să vină aici?

Când mama să se întoarse, Tim o întrebă zâmbitor:

— Gata rechizitoriul? E rândul meu. Ce te-au întrebat?

— Numai dacă am auzit ceva noaptea trecută, răspunse doamna Allerton. Şi, din nefericire, nu am auzit absolut nimic. Nu pot să-mi închipui de ce. La urma urmelor, doar o singură cabină mă desparte de camera lui Linnet. Mă gândesc că ar fi fost imposibil să nu aud împuşcătura. Du-te, Tim; te aşteaptă.

Poirot repetă în faţa lui Tim întrebările puse anterior.

— M-am culcat devreme, pe la zece şi jumătate, răspunse Tim. Am citit un pic şi am stins lumina puţin după unsprezece.

— Aţi mai auzit ceva după aceea?

— Am auzit o voce de bărbat spunând „noapte bună”, cred, nu departe de cabina mea.

— Eu i-am urât „noapte bună” doamnei Doyle, spuse Race.

— Da. După aceea am adormit. Apoi, mai târziu, am auzit un fel de zarvă – cineva îl chema pe Fanthorp, dacă-mi amintesc bine.

— Mademoiselle Robson, când a ieşit în fugă din salonul de observaţie.

— Da, bănuiesc că asta a fost. Şi apoi, o mulţime de voci. Apoi, pe cineva care fugea pe punte. Apoi, un pleoscăit.

Apoi l-am auzit pe bătrânul Bessner cu vocea lui bubuitoare spunând ceva de genul: „Atenţie acum” şi „Nu aşa de repede”.

— Aţi auzit un pleoscăit.

— Da, ceva de genul ăsta.

— Sunteţi sigur că nu a fost vorba de o împuşcătură?

— Mda, bănuiesc că ar fi putut fi… Am auzit un dop de şampanie ţâşnind. Poate că asta a fost împuşcătura. Poate mi-am închipuit că e un pleoscăit pentru că am legat ideea de dop de lichidul care curge în pahar… Îmi amintesc că impresia mea atunci a fost că avea loc o petrecere şi m-am gândit ce bine ar fi fost dacă se potoleau toţi şi se duceau la culcare.

— Altceva după aceea?

Tim ridică din umeri.

— După aceea – uitarea.

— N-aţi mai auzit nimic?

— Absolut nimic.

— Mulţumesc, Monsieur Allerton.

Tim se ridică şi părăsi salonul.

Capitolul şaisprezece

Race examina gânditor planul punţii de promenadă de pe Karnak.

— Fanthorp, tânărul Allerton, doamna Allerton. Apoi o cabină goală – a lui Simon Doyle. Iar de partea cealaltă a doamnei Doyle? Bătrâna americancă. Dacă a auzit cineva ceva, ea trebuie să fie. Dacă e trează, ar fi cazul s-o chemăm aici.

Domnişoara Van Schuyler intră în salon. În dimineaţa aceasta arăta încă mai bătrână şi mai gălbejită. Ochii mici şi negri aveau în ei o expresie de neplăcere înveninată.

Race se ridică şi se înclină.

— Ne pare foarte rău să vă deranjăm, domnişoară Van Schuyler. Sunteţi amabilă că aţi venit. Vă rog, luaţi loc.

— Îmi displace să fiu amestecată în afacerea asta, spuse tăios domnişoara Van Schuyler. Chiar foarte tare. Nu vreau

să fiu asociată în nici un fel cu această… hm… Poveste foarte neplăcută.

— Într-adevăr, într-adevăr. Tocmai îi spuneam domnului Poirot că e cel mai bine dacă vă solicităm mărturia imediat, căci astfel nu va mai trebui să fiţi deranjată ulterior.

Domnişoara Van Schuyler îi aruncă lui Poirot o privire care exprima ceva ce semăna a recunoştinţă.

— Mă bucur că îmi înţelegeţi sentimentele. Nu sunt obişnuită cu lucruri de felul acesta.

— Exact, mademoiselle, spuse Poirot împăciuitor. Şi de aceea dorim să vă eliberăm de aceste sentimente cât mai curând posibil. Deci aseară v-aţi culcat… Cam pe la ce oră?

— De obicei mă culc la ora zece. Aseară am întârziat puţin, întrucât Cornelia Robson m-a lăsat, foarte nepoliticoasă, să aştept.

— Très bien, mademoiselle. Ce aţi auzit după ce v-aţi retras?

— Dorm foarte uşor, spuse domnişoara Van Schuyler.

— O merveille! Spre marele nostru noroc.

— M-a trezit tânăra aceea cam vulgară, camerista doamnei Doyle, care a spus: Bonne nuit, madame, cu o voce pe care nu o pot califica decât mult prea tare.

— Şi apoi?

— Am adormit din nou. M-am trezit crezând că era cineva în cabina mea, dar mi-am dat seama că era cineva în cabina alăturată.

— În cabină la Madame Doyle?

— Da. Apoi am auzit pe cineva afară, pe punte şi apoi un pleoscăit.

— Aveţi idee la ce oră se întâmplau astea?

— Vă pot spune cu exactitate. Era unu şi zece minute.

— Sunteţi sigură?

— Da. M-am uitat la ceasul de lângă pat.

— N-aţi auzit o împuşcătură?

— Nu, nimic asemănător.

— Dar e posibil să vă fi trezit o împuşcătură?

Domnişoara Van Schuyler se gândi – cu capul ei ca de Broască aplecat pe o parte.

— E posibil, admise ea cam fără voie.

— Şi aveţi vreo idee ce ar fi putut cauza pleoscăitul pe care l-aţi auzit?

— Ştiu exact ce l-a cauzat.

Colonelul Race se ridică brusc în capul oaselor.

— Ştiţi? Bineînţeles. Nu mi-a plăcut zgomotul acela, ca şi cum cineva se furişa pe acolo. M-am ridicat şi m-am dus la uşa cabinei. Domnişoara Otterbourne era aplecată peste balustradă. Tocmai aruncase ceva în apă.

— Domnişoara Otterbourne?

Race părea cu adevărat surprins.

— Da.

— Sunteţi sigură că era domnişoara Otterbourne?

— I-am văzut clar faţa.

— Ea nu v-a văzut?

— Nu cred.

Poirot se aplecă înainte.

— Şi ce exprima faţa ei, mademoiselle?

— O mare emoţie.

Race şi Poirot schimbară o privire rapidă.

— Şi apoi? O îndemnă Race.

— Domnişoara Otterbourne s-a depărtat pe la pupa şi eu m-am întors în pat.

La uşă se auzi o bătaie şi intră căpitanul vasului. Ţinea în mână o grămăjoară din care picura apă.

— L-am găsit, domnule colonel.

Race luă grămăjoara. Dintre falduri de catifea îmbibată de apă căzu o batistă grosolană, vag pătată cu roz, înfăşurată în jurul unui mic pistol cu mâner de fildeş.

Race îi aruncă lui Poirot o privire triumfătoare, uşor maliţioasă.

— Vezi, spuse el, am avut dreptate. A fost aruncat peste bord.

Ţinu pistolul în palma întinsă.

— Ce mai spui, Monsieur Poirot? Acesta este pistolul pe care l-ai văzut la hotelul Cataract în noaptea aceea?

Poirot îl examină atent, apoi spuse încet:

— Da, acesta este. Are un ornament pe el – şi iniţialele J. B. Este un articole de luxe, un obiect special pentru femei, dar o armă mortală.

— E de 56 milimetri, murmură Race şi scoase lama pentru cartuşe. Două gloanţe trase. Da, nu avem motive de îndoială.

Domnişoara Van Schuyler tuşi în mod semnificativ.

— Şi şalul meu? Întreba ea.

— Şalul dumneavoastră, mademoiselle?

— Da, aveţi acolo şalul meu de catifea.

Race ridică faldurile din care picura apa.

— E al dumneavoastră, domnişoară Van Schuyler?

— Bineînţeles că e al meu! Răspunse iritată bătrâna doamnă. L-am pierdut noaptea trecută. Am întrebat pe toată lumea dacă nu l-a văzut.

Poirot îi adresă lui Race o privire întrebătoare, iar acesta îi răspunse cu o uşoară încuviinţare din cap.

— Unde l-aţi văzut ultima dată, domnişoară Van Schuyler?

— L-am avut în salon ieri-seară. Când am vrut să mă duc la culcare, nu l-am mai putut găsi.

— Vă daţi seama la ce a fost folosit? Întrebă Race repede, desfăcând şalul şi indicând cu un deget arsurile şi câteva mici găuri. Ucigaşul a înfăşurat pistolul în el ca să înăbuşe zgomotul împuşcăturii.

— Ce impertinenţă! Izbucni domnişoara Van Schuyler.

Obrajii uscaţi i se înroşiră.

— V-aş fi recunoscător, domnişoară Van Schuyler, dacă mi-aţi spune cât de bine o cunoşteaţi dinainte pe doamna Doyle.

— Nu o cunoşteam.

— Dar ştiaţi cine este?

— Ştiam, desigur.

— Dar familiile dumneavoastră nu se cunoşteau?

— Familia noastră s-a mândrit întotdeauna cu caracterul său exclusivist, domnule colonel. Iubita mea mamă nu s-ar fi gândit niciodată să apeleze la vreunul dintre membrii familiei Hartz, care, dincolo de bogăţia lor, erau nişte nimeni.

— Asta e tot ce ne puteţi spune, domnişoară Van Schuyler?

— Nu mai am nimic de adăugat. Linnet Ridgeway a fost crescută în Anglia şi n-am văzut-o niciodată până când nu am ajuns la bordul acestui vas.

Bătrâna doamnă se ridică. Poirot îi deschise uşa şi ea ieşi cu pas solemn.

Cei doi schimbară o privire.

— Asta e versiunea ei, spuse Race şi în mod sigur nu va renunţa la ea! Poate că e adevărata. Nu ştiu. Dar – Rosalie Otterbourne? Nu mă aşteptam la asta.

Poirot clătină din cap, perplex. Apoi izbi brusc cu pumnul în masă.

— Dar nu are nici un sens! Strigă el. Nom d'un nom d'un nom! Nu are nici un sens.

Race îl privi.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că, până la un punct, totul e clar. Cineva a vrut s-o ucidă pe Linnet Doyle. A auzit scena din salon de ieri-seară. S-a furişat acolo şi a luat pistolul – pistolul lui Jacqueline de Bellefort, ţine minte. A împuşcat-o pe Linnet Doyle cu acel pistol şi a scris litera J pe perete… Totul e atât de limpede, nu? Totul plănuit astfel încât să o acuze pe Jacqueline de Bellefort. Şi apoi ce face criminalul? Lasă oare că pistolul – pistolul incriminatorul, pistolul lui Jacqueline de Bellefort – să fie găsit? Nu, el – sau ea – aruncă pistolul, dovada aceasta profund incriminatorie, peste bord. De ce, dragă prietene, de ce?

Race clătină din cap.

— E ciudat.

— E mai mult decât ciudat – e imposibil!

— Nu e imposibil, de vreme ce s-a întâmplat!

— Nu asta am vrut să spun. Vreau să spun că ordinea evenimentelor e imposibilă. Ceva nu merge.

Capitolul şaptesprezece

Colonelul Race îşi privi tovarăşul plin de curiozitate. Respectă – avea motive să respecte – perspicacitatea lui Hercule Poirot. Dar, pentru moment, nu reuşea să-l urmărească şirul gândurilor. Nu-l adresă însă nici o întrebare. Punea arareori întrebări. Purcese mai departe cu cercetarea indiciilor pe care le avea.

— Ce avem de făcut acum? S-o chestionăm şi pe domnişoara Otterbourne?

— Da, asta ne-ar putea ajuta.

Rosalie Otterbourne intră fără chef. Nu părea nervoasă sau speriată, ci doar refractară şi posomorâtă.

— Ei bine, întrebă ea, ce este?

Race luă cuvântul.

— Cercetăm moartea doamnei Doyle, explică el.

Rosalie dădu din cap.

— Puteţi să-mi spuneţi ce aţi făcut noaptea trecută?

Rosalie reflecta preţ de câteva momente.

— Eu şi mama ne-am culcat devreme – înainte de unsprezece. N-am auzit nimic special, doar ceva gălăgie lângă cabina doctorului Bessner. Vocea aceea bubuitoare, cu accent nemţesc, depărtându-se. Bineînţeles că n-am aflat despre ce era vorba până azi-dimineaţă.

— N-aţi auzit o împuşcătură?

— Nu.

— V-aţi părăsit cabina noaptea trecută?

— Nu.

— Sunteţi sigură? Rosalie îl privi ţintă.

— Ce vreţi să spuneţi? Bineînţeles că sunt sigură.

— Nu v-aţi dus cumva, de pildă, la tribord, ca să aruncaţi ceva în apă?

Rosalie se împurpura.

— Există vreo regulă care interzice aruncarea obiectelor peste bord?

— Nu, desigur. Deci aţi făcut aşa ceva?
— Nu. Nu am ieşit din cabină, v-am spus.
— Deci, dacă cineva spune că v-a văzut… Rosalie îl întrerupse.
— Cine spune că m-a văzut?
— Domnişoara Van Schuyler.
— Domnişoara Van Schuyler? Rosalie părea sincer uimită.
— Da. Domnişoara Van Schuyler spune că s-a uitat afară din cabina ei şi v-a văzut aruncând ceva peste bord.
— E o minciună sfruntată, spuse Rosalie limpede. Apoi, ca şi cum i-ar fi venit un gând neaşteptat, întrebă: Şi la ce oră?
— La unu şi zece, mademoiselle, îi răspunse Poirot. Fata dădu gânditor din cap.
— A mai văzut ceva?
Poirot o privi curios şi-şi mângâie bărbia.
— De văzut, nu a văzut, dar a mai auzit ceva.
— Ce a auzit?
— Pe cineva mişcându-se în cabina doamnei Doyle.
— Înţeleg, murmură Rosalie. Era acum palidă – ca o stafie.
— Şi continuaţi să afirmaţi că nu aţi aruncat nimic peste bord, mademoiselle?
— De ce Dumnezeu credeţi că aş alerga pe punte în mijlocul nopţii ca să arunc lucruri peste bord?
— Poate că aveaţi un motiv – un motiv nevinovat.
— Nevinovat? Întrebă fata tăios.
— Exact. Vedeţi, mademoiselle, un obiect a fost aruncat peste bord noaptea trecută – un obiect deloc nevinovat.
Race îi arătă în tăcere catifeaua pătată şi conţinutul ei.
Rosalie Otterbourne se dădu înapoi.
— Asta a fost… cu asta a fost împuşcată?
— Da, mademoiselle.
— Şi credeţi că eu… Că eu am omorât-o? Ce prostie! De ce Dumnezeu să vreau să o omor pe Linnet Doyle? Nici măcar nu o cunoşteam!
Rosalie râse şi se ridică în picioare, dispreţuitoare.
— Toată povestea asta e ridicolă.

— Ţineţi minte, domnişoară Otterbourne, spuse Race, că domnişoara Van Schuyler e gata să jure că v-a văzut faţa foarte clar în lumina lunii.

Rosalie râse din nou.

— Scorpia aia bătrână? Probabil că oricum e pe jumătate oarbă. Nu pe mine m-a văzut. Se opri o clipă, apoi întrebă: Pot să plec?

Race încuviinţă din cap şi Rosalie Otterbourne ieşi.

Cei doi bărbaţi schimbară o privire. Race îşi aprinse o ţigară.

— Ei bine, asta e situaţia. Se bat cap în cap. Pe care din ele să o credem?

Poirot clătină din cap.

— Am impresia că nici una nu a fost tocmai sinceră.

— Asta e partea cea mai rea a meseriei noastre, spuse Race cu deznădejde. Atât de mulţi oameni nu spun adevărul din motive derizorii. Ce să facem? Să continuăm cu interogatoriile?

— Aşa aş zice. E bine întotdeauna să fim ordonaţi şi metodici.

Race încuviinţă din cap.

Doamna Otterbourne, îmbrăcată într-o rochie largă de batic, îi urmă fiicei sale. Ea confirma declaraţia lui Rosalie că se culcaseră amândouă înainte de ora unsprezece. Ea însăşi nu auzise nimic interesant în timpul nopţii. Nu putea spune dacă Rosalie părăsise cabina sau nu. Pe tema crimei era înclinată să fabuleze la nesfârşit.

— Crime passionnel! Exclamă ea. Instinctul primitiv – de a ucide! Atât de strâns legat de instinctul sexual. Fata aceea, Jacqueline, pe jumătate de sânge latin, sânge fierbinte, ascultând de instinctele cele mai primare, strecurându-se cu revolverul în mână…

— Dar nu Jacqueline de Bellefort a împuşcat-o pe Madame Doyle. Asta ştim sigur. E un fapt dovedit, explică Poirot.

— Soţul ei, atunci, spuse doamna Otterbourne, evitând lovitura. Setea de sânge şi instinctul sexual – o crimă

sexuală. Există numeroase exemple bine-cunoscute.
— Domnul Doyle a fost împuşcat în picior şi era incapabil să se mişte, explică Race. Şi-a petrecut noaptea cu doctorul Bessner.
Doamna Otterbourne fu şi mai dezamăgită. Scotoci prin minte, în căutarea unei noi versiuni.
— Ah, desigur! Spuse ea. Ce bleagă sunt! Domnişoara Bowers!
— Domnişoara Bowers?
— Da. Evident. E atât de clar din punct de vedere psihologic. Reprimarea! Virgina care-şi reprimă instinctele! Înnebunită de prezenţa celor doi – soţul şi soţia, amândoi tineri şi îndrăgostiţi nebuneşte unul de celălalt. Bineînţeles că ea a fost! Este exact genul – deloc atrăgătoare din punct de vedere sexual, respectabilă până în vârful unghiilor. În cartea mea, Viţa stearpă…
Colonelul Race o întrerupse cu tact.
— Sugestiile dumneavoastră ne-au fost de mare ajutor, doamnă Otterbourne. Acum trebuie să ne continuăm munca. Vă mulţumim foarte mult.
Race o conduse galant până la uşă şi se întoarse ştergându-şi fruntea de sudoare.
— Doamne, ce femeie veninoasă! De ce n-a omorât-o cineva pe ea?
— Mai e încă timp, îl consolă Poirot.
— S-ar putea să ai oareşicare dreptate. Cine ne-a mai rămas? Pennington – cred că o să-l lăsăm la sfârşit. Richetti şi Ferguson.
Signor Richetti era foarte volubil, foarte agitat.
— Dar ce oroare, ce infamie – o femeie atât de tânără şi de frumoasă! O crimă cu adevărat inumană!
Mâinile lui Signor Richetti fluturară expresiv prin aer.
Răspunsurile sale fură prompte. Se culcase devreme – foarte devreme. De fapt, chiar după cină. Citise un timp o broşură foarte interesantă publicată recent – Prähistorische

Forschung În Kleinasien – care arunca o lumină cu totul nouă asupra ceramicii pictate din Podişul Anatoliei.

Stinsese lumină undeva înainte de unsprezece. Nu, nu auzise nici o împuşcătură. Nici un zgomot asemănător cu pocnetul unui dop de şampanie. Singurul lucru pe care-l auzise – dar asta mai târziu, pe la mijlocul nopţii – fusese un pleoscăit puternic, chiar lângă ochiul său de geam.

— Cabina dumneavoastră este pe puntea de jos, la tribord, nu?

— Da, da, aşa este. Şi am auzit un pleoscăit puternic. Mâinile lui Signor Richetti fluturară încă o dată prin aer pentru a descrie forţa pleoscăitului.

— Îmi puteţi spune cam pe la ce oră s-a întâmplat asta?

Signor Richetti reflectă.

— Cam la o oră, două sau trei după ce m-am culcat. Poate două ore.

— Cam pe la unu şi zece, de exemplu?

— Da, s-ar putea foarte bine. Ah! Dar ce crimă îngrozitoare! Ce inuman! O femeie atât de fermecătoare…

Signor Richetti ieşi, încă gesticulând.

Race se uită la Poirot. Poirot ridică expresiv din sprâncene, apoi din umeri. Trecură la domnul Ferguson.

Ferguson se dovedi dificil. Se trânti insolent pe un scaun.

— Mare tevatură cu toată povestea asta! Spuse el dispreţuitor. Ce e aşa mare pagubă? Sunt o grămadă de femei inutile pe lume!

— Ne puteţi spune ce aţi făcut noaptea trecută, domnule Ferguson? Întrebă Race cu răceală.

— Nu văd de ce v-aş spune, dar nu mă deranjează. Am hoinărit o vreme. Am fost pe ţărm cu domnişoara Robson. După ce ea s-a întors pe vas, am mai umblat un timp singur. M-am înapoiat şi m-am dus la culcare pe la miezul nopţii.

— Cabina dumneavoastră este pe puntea de jos, la tribord?

— Da. Printre potentaţi.

— Aţi auzit cumva o împuşcătură? Se poate să fi sunat mai mult ca un dop de şampanie.

Ferguson reflectă.

— Da, cred că am auzit ceva ca un dop de şampanie… Nu-mi amintesc când – înainte de a adormi. Dar la momentul acela erau o mulţime de oameni prin preajmă – era zarvă, cineva fugea pe puntea de sus.

— A fost probabil glonţul tras de domnişoara de Bellefort. N-aţi auzit nici o altă împuşcătură?

Ferguson clătină din cap.

— Nici un pleoscăit?

— Un pleoscăit? Ba da, mi se pare că am auzit un pleoscăit. Dar era atât de multă gălăgie, încât nu sunt foarte sigur.

— V-aţi părăsit cabina în timpul nopţii?

Ferguson rânji.

— Nu. Şi n-am participat la îndeplinirea misiunii, din păcate.

— Haideţi, haideţi, domnule Ferguson, nu vă purtaţi copilăreşte!

Tânărul reacţionă furios.

— De ce n-aş spune ce cred? Cred în violenţă.

— Dar nu practicaţi această credinţă? Murmură Poirot. Nu cumva? Se aplecă în faţă. Bărbatul acela, Fleetwood, v-a spus că Linnet Doyle este una dintre cele mai bogate femei din Anglia, nu?

— Ce legătură are Fleetwood cu povestea asta?

— Fleetwood, prietene, avea un motiv excelent de a o ucide pe Linnet Doyle. Îi purta o pică grozavă.

Domnul Ferguson sări de la locul lui ca un arc.

— Deci ăsta e jocul vostru murdar, nu? Întrebă el plin de mânie. Aruncaţi totul în spinarea unui amărât ca Fleetwood, care nu se poate apăra şi n-are bani să-şi angajeze avocaţi. Dar uitaţi ce vă spun: dacă încercaţi cumva să-l vârâţi pe Fleetwood în povestea asta, veţi avea de-a face cu mine.

— Şi cine anume sunteţi dumneavoastră, mai exact? Întrebă Poirot cu glas dulce.

Domnul Ferguson se făcu roşu la faţă.

— Pot să-mi apăr prietenii, în orice caz, spuse el violent.

— Bine, domnule Ferguson, cred că asta e tot pentru moment, spuse Race.

Pe când uşa se închidea în urma lui Ferguson, colonelul remarcă pe neaşteptate:

— Un căţelandru destul de simpatic, de fapt.

— Nu crezi că el e omul pe care îl cauţi tu? Întrebă Poirot.

— N-aş crede. Bănuiesc că acela se află totuşi la bord. Informaţia era foarte clară. Ei, dar să luăm lucrurile pe rând. Hai să ne încercăm norocul cu Pennington.

Capitolul optsprezece

Andrew Pennington etala toate indiciile convenţionale ale durerii şi ale surprizei. Era, ca întotdeauna, îmbrăcat foarte îngrijit. Purta acum o cravată neagră. Faţa lungă, proaspăt bărbierită, exprima uluire.

— Domnii mei, spuse el cu glas trist, povestea asta m-a deprimat complet! Micuţa Linnet – să ştiţi că mi-o amintesc ca pe cea mai dulce fetiţă din lume. Şi cât de mândru de ea era Melhuish Ridgeway! Ah, dar nu are nici un rost să depăn amintiri. Spuneţi-mi cu ce vă pot ajuta – asta e tot ce vă cer.

— Pentru început, domnule Pennington, spuse Race, aţi auzit ceva noaptea trecută?

— Nu, domnule, nu pot spune c-am auzit ceva. Cabina mea se află chiar lângă cea a doctorului Bessner – numărul 41 şi am auzit într-adevăr ceva forfoteală pe acolo cam pe la miezul nopţii. Bineînţeles că nu ştiam atunci ce se întâmpla.

— N-aţi auzit nimic altceva? Nici o împuşcătură?

Andrew Pennington clătină din cap.

— Nimic de felul ăsta.

— Şi când v-aţi culcat?

— Trebuie să fi fost după ora unsprezece.

Pennington se aplecă înainte.

— Bănuiesc că ştiţi şi dumneavoastră zvonurile care circulă pe vapor. Fata aceea pe jumătate franţuzoaică, Jacqueline de Bellefort... Era ceva dubios la mijloc. Linnet nu mi-a spus nimic, dar, bineînţeles, nu sunt orb şi nici surd. A fost ceva între ea şi Simon cândva, nu? Cherchez la femme – e o regulă destul de sănătoasă şi aş zice că nu aveţi să cherchez prea departe.

— Vreţi să spuneţi că, după părerea dumneavoastră, Jacqueline de Bellefort a împuşcat-o pe Madame Doyle? Întrebă Poirot.

— Cam aşa mi se pare mie. Bineînţeles, nu ştiu nimic...

— Din păcate, noi ştim ceva!

— Poftim?

Domnul Pennington păru surprins.

— Ştim că este imposibil ca Mademoiselle de Bellefort să o fi împuşcat pe Madame Doyle.

Poirot explică în detaliu circumstanţele. Pennington păru prea puţin dispus să le accepte ca dovezi.

— Sunt de acord că, la suprafaţă, lucrurile par în regulă, dar sora aceea medicală... Pun pariu că n-a stat trează toată noaptea. A moţăit probabil şi fata s-a strecurat afară şi înapoi.

— Foarte puţin probabil, Monsieur Pennington. Nu uitaţi că îi fusese administrat un narcotic puternic. Şi, oricum, o soră medicală are de regulă somnul uşor şi se trezeşte atunci când pacientul său e treaz.

— Mie totul mi se pare foarte dubios, declară Pennington.

Race spuse cu o voce blândă, dar fermă:

— Cred că trebuie să mă credeţi pe cuvânt, domnule Pennington, că am examinat foarte atent toate posibilităţile. Concluzia este cât se poate de clară – Jacqueline de Bellefort nu a ucis-o pe doamna Doyle. Aşa că suntem nevoiţi să căutăm în altă parte. Aici sperăm să ne puteţi ajuta.

— Eu?

Pennington tresări.

— Da. Eraţi un prieten apropiat al victimei. Cunoaşteţi amănunte din viaţa ei, foarte probabil, mult mai bine decât soţul său, care a întâlnit-o abia acum câteva luni. Ar trebui să ştiţi, de pildă, dacă există cineva care avea resentimente faţă de ea. Care, poate, avea un motiv să-l dorească moartea.

Andrew Pennington îşi trecu limba peste buzele uscate.

— Vă asigur că n-am nici cea mai vagă idee… Vedeţi dumneavoastră, Linnet a fost crescută în Anglia. Ştiu foarte puţin despre mediul în care se învârtea şi despre cunoştinţele ei.

— Şi totuşi, medita Poirot, a existat cineva pe vas care era interesat să se descotorosească de madame. A scăpat ca prin urechile acului – vă amintiţi?

— Chiar în acest loc, când pietroiul acela s-a prăbuşit – ah, dar poate că nu eraţi acolo?

— Nu. În momentul acela eram în templu. Am auzit despre asta ulterior, desigur. A scăpat ca prin urechile acului. Dar poate a fost un accident, nu credeţi?

Poirot ridica din umeri.

— Am crezut asta atunci. Acum începem să ne punem întrebări.

— Da, da, desigur.

Pennington îşi şterse faţa cu o batistă fină de mătase.

— Domnul Doyle, continuă colonelul Race, ne-a pomenit despre cineva de pe vapor care i-ar fi purtat pică – nu doamnei Doyle personal, ci familiei ei. Ştiţi cumva cine ar putea fi?

Pennington fu sincer uimit.

— Nu, habar n-am.

— Doamna Doyle nu v-a spus nimic?

— Nu.

— Aţi fost un prieten apropiat al tatălui ei – nu vă amintiţi nici o afacere de-a lui care să fi dus poate la ruinarea vreunui concurent?

Pennington clătină din cap deznădăjduit.

— Nici un caz special. Asemenea lucruri se întâmplau frecvent, desigur, dar nu-mi amintesc să fi proferat cineva vreodată ameninţări.

— Cu alte cuvinte, domnule Pennington, nu ne puteţi ajuta?

— Cam aşa ceva. Îmi pare nespus de rău, domnilor.

Race schimbă o privire cu Poirot, apoi spuse:

— Şi mie îmi pare râu. Ne făcuserăm ceva speranţe.

Se ridică, în semn că întrebările luaseră sfârşit.

— Cum Doyle e imobilizat, spuse Andrew Pennington, e de aşteptat că va dori să mă ocup eu de situaţie. Scuzaţi-mă, domnule colonel, dar îmi puteţi spune ce aranjamente s-au făcut?

— Vom merge de aici direct la Shellal, fără oprire. Ajungem mâine-dimineaţă.

— Şi corpul neînsufleţit?

— Va fi transportat la o morgă.

Andrew Pennington înclină din cap şi părăsi camera.

Poirot şi Race schimbară din nou o privire.

— Domnul Pennington, spuse Race, aprinzându-şi o ţigară, nu era deloc în largul său.

Poirot dădu din cap.

— Şi, spuse el, Monsieur Pennington a fost suficient de tulburat ca să spună o minciună cam stupidă. Nu se afla în templul Abu Simbel când a căzut pietroiul acela. Eu – moi qui vous parle – pot să jur. Abia ieşisem de acolo.

— O minciună foarte stupidă, spuse Race – şi foarte revelatoare.

Poirot încuviinţă din nou.

— Dar, pentru moment, spuse el şi zâmbi, îl tratăm cu mânuşi, nu?

— Cam asta e ideea, aprobă Race.

— Dragă prietene, noi doi ne înţelegem de minune.

Se auzi un sunet vag, ca un huruit şi ceva se mişcă sub tălpile lor. Karnak îşi începuse călătoria spre locul său de baştină, Shelall.

— Perlele, spuse Race. Acesta e următorul lucru care trebuie lămurit.

— Ai vreun plan? Da. Race îşi privi ceasul. Peste jumătate de oră e prânzul. Mă gândesc să fac un anunţ la sfârşitul mesei – să spun doar că perlele au fost furate şi că sunt nevoit să rog pe toată lumea să rămână în sala de mese cât timp va fi efectuată o percheziţie.

Poirot dădu din cap aprobator.

— E bine gândit. Cel sau cea care a luat perlele trebuie să le aibă încă. Fără o avertizare, n-o să aibă ocazia să le arunce peste bord în caz că se panichează.

Race trase spre el câteva foi de hârtie şi murmură pe un ton de scuză:

— Aş vrea să fac un sumar a ceea ce ştim până acum. Mă ajută să-mi clarific gândurile.

— Faci foarte bine. Ordinea şi metoda sunt esenţiale, spuse Poirot.

Race scrise o vreme în caligrafia sa măruntă şi ordonată, într-un final, împinse foile spre Poirot.

— E ceva cu care nu eşti de acord? Poirot luă filele de hârtie. Pe ele era scris:

MOARTEA DOAMNEI LINNET DOYLE.

Doamna Doyle a fost văzută pentru ultima dată în viaţă de către camerista să, Louise Bourget. Oră: 2330 (aprox.)

Între orele 2330 şi 020 următorii au alibiuri: Cornelia Robson, James Fanthorp, Simon Doyle, Jacqueline de Bellefort – nimeni altcineva – dar crimă aproape sigur a fost comisă după acest interval, deoarece este practic cert că pistolul folosit a fost cel al lui Jacqueline de Bellefort, aflat în acest timp în geanta ei. Faptul că pistolul ei a fost arma crimei nu este absolut sigur până când nu vor fi disponibile rezultatele autopsiei şi ale analizei balistice, dar poate fi considerat mai mult decât probabil.

Desfăşurarea cea mai probabilă a evenimentelor: X (asasinul) a fost martor la scena dintre Jacqueline şi Simon Doyle din salonul de observaţie şi a văzut unde s-a dus

pistolul sub canapea. După ce salonul a rămas gol, X a luat pistolul, în ideea de a face să pară ca Jacqueline de Bellefort este autoarea crimei. Dacă această teorie este adevărată, anumite persoane sunt automat eliminate de pe lista suspecţilor:

Cornelia Robson, întrucât nu a avut nici o posibilitate de a lua pistolul înainte ca James Fanthorp să se întoarcă să-l caute.

Domnişoara Bowers – la fel.

Doctorul Bessner – la fel.

N. B.

— Fanthorp nu poate fi complet eliminat de pe listă, deoarece ar fi putut de fapt să ia el însuşi pistolul şi să declare apoi că nu l-a găsit.

Oricine altcineva ar fi putut să ia pistolul în timpul celor zece minute cât salonul a fost gol.

Posibile motive ale crimei:

Andrew Pennington. Suspect pe baza prezumţiei că s-a făcut vinovat de practici frauduloase. Există o serie de dovezi în sprijinul acestei presupuneri, dar nu suficiente pentru a-l acuza. Dacă el a fost cel care a împins pietroiul asupra lui Linnet Doyle, înseamnă că este o persoană care se pricepe să profite de ocazie. În mod cert, nu a premeditat crimă decât la modul general. Scena de aseară din salonul de observaţie s-a dovedit o ocazie ideală.

Obiecţii la teoria vinovăţiei lui Pennington: De ce a aruncat pistolul peste bord, odată ce acesta constituia o dovadă preţioasă împotriva lui J. B?

Fleetwood. Motivul – dorinţa de răzbunare. Fleetwood considera că Linnet Doyle l-a făcut să sufere. E posibil să fi fost din întâmplare martor la scenă şi să fi ţinut minte locul unde se afla pistolul. A luat pistolul poate mai degrabă pentru că era o armă la îndemâna decât cu gândul de a arunca vina asupra lui Jacqueline. Asta ar explica de ce l-a aruncat apoi peste bord. Dar, dacă aşa stau lucrurile, de ce a scris litera J cu sânge pe perete?

N. B.

— Batista simplă în care era învelit pistolul a aparţinut mai probabil unui om ca Fleetwood decât unuia dintre pasagerii înstăriţi.

Rosalie Otterbourne. Trebuie să acceptăm ca adevărată mărturia domnişoarei Van Schuyler sau dezminţirea dată de Rosalie? Ceva a fost aruncat în apă noaptea trecută şi acel ceva a fost, se poate presupune, pistolul înfăşurat în şalul de catifea.

Observaţii. Avea Rosalie vreun motiv să comită crima? Poate că nu o agrea pe Linnet Doyle şi era chiar invidioasă pe ea, dar, ca justificare pentru o crimă, asemenea sentimente par complet nepotrivite. Mărturia împotriva ei poate fi considerată convingătoare numai dacă îi descoperim un motiv adecvat. Deocamdată, după câte ştim, nu există nici o legătură între Rosalie Otterbourne şi Linnet Doyle, care nu se cunoşteau dinainte.

Domnişoara Van Schuyler. Şalul de catifea în care era înfăşurat pistolul îi aparţine domnişoarei Van Schuyler. Conform propriei mărturii, domnişoara Van Schuyler l-a văzut pentru ultima oară în salonul de observaţie. În timpul serii ea i-a observat absenţa, dar şalul a fost căutat fără succes.

Cum a ajuns şalul în posesia lui X? L-a furat acesta mai devreme în decursul serii? Dar, dacă da, de ce? Nimeni n-ar fi putut să spună în avans că va avea loc o scenă între Jacqueline şi Simon. A găsit X şalul în salon atunci când a intrat să ia pistolul de sub canapea? Dar atunci de ce nu a fost găsit mai devreme? Oare şalul a fost de fapt în tot acest timp în posesia domnişoarei Van Schuyler? Cu alte cuvinte: A ucis-o domnişoara Van Schuyler pe Linnet Doyle? Este acuzarea lui Rosalie Otterbourne o minciună deliberată? Dacă domnişoara Van Schuyler a omorât-o pe Linnet Doyle, care a fost motivul ei?

Alte posibilităţi:

Tâlhăria ca motiv al crimei. Posibil, întrucât perlele au dispărut, iar Linnet Doyle le purta în mod cert aseară.

Cineva care purta pică familiei Ridgeway. Posibil – din nou, nici o dovadă.

Se ştie că la bordul vasului se află un om periculos – un ucigaş. Aici e vorba de un ucigaş şi de o crimă. Există oare O legătură între cele două? Ar trebui să dovedim însă că Linnet Doyle era în posesia unor informaţii periculoase despre această persoană.

Concluzii: Putem grupa pasagerii în două categorii – cei care aveau Un motiv plauzibil pentru crimă sau împotriva cărora există dovezi certe şi cei care, judecând după ceea ce ştim deocamdată, pot fi consideraţi nevinovaţi.

Primul grup.

Al doilea grup.

Andrew Pennington.

Doamna Allerton.

Fleetwood.

Tim Allerton.

Rosalie Otterbourne.

Cornelia Robson.

Domnişoara Van Schuyler.

Domnişoara Bowers.

Louise Bourget (tâlhărie?)

Doctorul Bessner.

Ferguson (motive politice?)

Signor Richetti.

Doamna Otterbourne.

James Fanthorp

Poirot împinse hârtia înapoi spre Race.

— Ceea ce ai scris este foarte adevărat şi exact.

— Eşti de acord cu mine?

— Da.

— Şi acum, care este părerea ta?

Poirot se îndreptă plin de demnitate.

— Eu îmi pun următoarea întrebare: De ce a fost aruncat pistolul peste bord?

— Şi atât?

— Pe moment, da. Până nu voi căpăta un răspuns satisfăcător la această întrebare, totul este lipsit de sens. Cu alte cuvinte, acesta trebuie să fie punctul de plecare. Şi probabil observi, prietene, că, în sumarul dumitale, nu ai încercat să răspunzi la această întrebare.

Race ridică din umeri.

Criminalul s-a panicat. Poirot clătină din cap uimit. Luă şalul ud de catifea şi îl întinse, moale, pe masă. Urmări cu degetele petele arse şi găurile de glonţ.

— Spune-mi, prietene, zise el deodată. Eşti mai priceput la arme de foc decât mine. Un obiect ca acesta, înfăşurat în jurul unui pistol, înăbuşă mult zgomotul?

— Nu. Nu aşa cum ar face-o un amortizor, de pildă.

Poirot dădu din cap şi continuă:

— Un bărbat – şi cu siguranţă un bărbat care a mai mânuit arme de foc – ar şti asta. Dar o femeie nu ar şti.

Race îl privi cu interes.

— Probabil că nu.

— Nu. Ea a citit probabil povestiri din acelea poliţiste, în care autorii nu sunt întotdeauna suficient de atenţi la detalii.

Race dădu un bobârnac micului pistol.

— Jucărioara asta nu face prea mult zgomot oricum, spuse el. Doar un pocnet. Dacă se mai aude şi altceva prin preajmă, ai toate şansele să nu-l remarci.

— Da, m-am gândit la asta.

Poirot luă în mână batistă şi o examină.

— O batistă bărbătească – dar nu una de domn. Ce cher Woolworth [20], îmi închipui. Marfă ieftină.

— Genul de batistă pe care l-ar avea un tip ca Fleetwood.

— Da. Andrew Pennington, am observat, avea o batistă de mătase foarte fină.

— Ferguson? Sugeră Race.

— Posibil. În semn de sfidare. Dar atunci ar trebui să fie o batistă din aceea mare cu buline.

— A fost folosită, bănuiesc, în loc de mânuşă, pentru a ţine pistolul şi a evita să lase amprente. Race adăugă pe un ton uşor glumeţ: Indiciul Batistei îmbujorate.

— Ah, da. O culoare potrivită pentru o jeune fille, nu? Poirot puse batista jos şi se întoarse la şal, examinând încă o dată urmele lăsate de glonţ. Şi totuşi, murmură el, e ciudat…

— Ce anume?

— Cette pauvre Madame Doyle, spuse Poirot blând. Zăcea acolo atât de liniştită… cu gaura aceea deasupra urechii, îţi aminteşti cum arăta?

Race îl privi plin de curiozitate.

— Ştii, spuse el, mi se pare că încerci să îmi spui ceva – dar n-am nici cea mai vagă idee ce anume.

Capitolul nouăsprezece

Se auzi o bătaie uşoară la uşă.

— Intră, spuse Race.

În uşă se ivi un steward.

— Iertaţi-mă, domnule, i se adresă el lui Poirot, dar domnul Doyle vă roagă să veniţi până la el.

— Vin îndată.

Poirot se ridică. Ieşi din cameră, urcă pe puntea de promenadă şi merse până la cabina doctorului Bessner.

Simon, cu faţa îmbujorată de febră, stătea pe pat, sprijinit pe perne. Părea stingherit.

— Sunteţi foarte amabil că aţi venit, Monsieur Poirot. Uitaţi, aş vrea să vă rog ceva.

— Da?

Simon se înroşi mai tare.

— E… e vorba de Jackie. Aş vrea s-o văd. Credeţi… V-ar deranja… Credeţi că ar deranja-o dacă v-aş ruga s-o chemaţi aici? Ştiţi, am stat aici şi m-am gândit… Copilul ăsta nefericit – e doar un copil, la urma urmei şi m-am purtat atât de urât cu ea…

Simon se opri, încurcat.

Poirot îl privi cu interes.

— Doriţi s-o vedeţi pe Mademoiselle Jacqueline? Mă duc să v-o aduc.

— Mulţumesc. Sunteţi foarte amabil.

Poirot porni în căutarea fetei. O găsi şezând ghemuită într-un colţ al salonului de observaţie. Avea în poală o carte deschisă, dar nu citea.

— Vreţi să veniţi cu mine, mademoiselle? Îi spuse Poirot cu blândeţe. Monsieur Doyle vrea să vă vadă.

Jacqueline tresări. Chipul ei se înroşi, apoi tânăra păli, uluită.

— Simon? Vrea să mă vadă – pe mine?

Poirot fu mişcat de neîncrederea ei.

— Veniţi, mademoiselle?

Ea îl urmă docilă, ca un copil, dar un copil buimăcit.

— Eu… Da, sigur că vin.

Poirot intră în cabină.

— Iat-o pe mademoiselle.

Ea intră în urma lui, se clătină uşor, rămase apoi nemişcată… Mută, incapabilă să scoată un sunet, cu ochii aţintiţi asupra lui Simon.

— Bună, Jackie. Şi el era stingherit. Continuă: Foarte drăguţ din partea ta că ai venit. Voiam să-ţi spun… Adică… Vreau să spun…

Aici ea îl întrerupse. Cuvintele îi izbucniră de pe buze disperate, parcă fără suflu:

— Simon, n-am omorât-o eu pe Linnet. Doar ştii că n-am omorât-o eu… Eu… Am… Eram nebună aseară. Oh, vei putea să mă ierţi vreodată?

El îşi găsi acum cuvintele mai uşor.

— Bineînţeles. Nu-l nimic! Nu e absolut nimic! Asta am vrut să-ţi spun. M-am gândit că probabil erai puţin îngrijorată…

— Îngrijorată? Puţin? Oh, Simon!

— De-asta am vrut să te văd. Dar totul e în regulă, da, fetiţo? Ţi-ai pierdut doar puţin firea aseară – şi erai un pic ameţită. Nimic mai firesc.

— O, Simon! Aş fi putut să te omor!

— A, nu. Nu cu o prostioară de pistol ca ăla…

— Şi piciorul tău! Poate că n-ai să mai poţi merge niciodată…

— Hai, Jackie, nu cădea în sentimentalisme! Cum ajungem la Aswan, doctorii o să îmi facă o radiografie şi o să-mi scoată glonţul ăla de doi bani şi totul o să fie perfect în regulă.

Jacqueline înghiţi de două ori în sec, apoi se repezi şi îngenunche lângă patul lui Simon, îngropându-şi faţa în el, scuturată de suspine. Simon o mângâie stingherit pe cap. Privirea lui o întâlni pe a lui Poirot, şi, cu un oftat, acesta părăsi cabina cam fără voie.

În timp ce ieşea, auzi murmure înecate:

— Cum am putut fi atât de groaznică? O, Simon!… Dac-ai şti cât de rău îmi pare!

Pe punte, în faţa uşii, Cornelia Robson se sprijinea de balustradă. Întoarse capul când îl auzi pe Poirot.

— A, dumneavoastră sunteţi, Monsieur Poirot. Pare cumva teribil că e o zi aşa de frumoasă.

Poirot ridică privirea.

— Când soarele străluceşte, nu poţi vedea luna, spuse el. Dar, când soarele dispare, ah, când soarele dispare…

Cornelia râmase cu gura căscată.

— Iertaţi-mă?

— Spuneam, mademoiselle, că, atunci când soarele va apune, vom vedea luna. Aşa e, nu?

— A… da… Desigur…

Cornelia îl privi cu îndoială.

Poirot râse cu blândeţe.

— Spun prostii, zise el. Nu mă luaţi în seamă.

Porni agale către pupa. La uşa cabinei următoare se opri. Dinăuntru se auzeau frânturi de dialog:

— Absolut nerecunoscătoare… După tot ce am făcut pentru tine… Nici un pic de respect pentru mama ta bolnavă… Nici nu ai idee cât sufăr…

Poirot strânse din buze, ridică o mână şi ciocăni la uşă.

— Mademoiselle Rosalie este aici?

Rosalie apăru în prag. Poirot fu şocat de înfăţişarea ei. Avea cearcăne sub ochi şi riduri în jurul gurii.

— Ce s-a întâmplat? Întrebă ea nepoliticoasă. Ce doriţi?

— O scurtă conversaţie cu dumneavoastră, mademoiselle. Vreţi să veniţi cu mine?

Rosalie luă imediat o expresie posomorâta şi îl privi cu suspiciune.

— De ce aş veni?

— Vă rog frumos, mademoiselle.

— Oh, probabil că…

Rosalie ieşi pe punte, închizând uşa în urma ei.

— Deci?

Poirot o luă blând de braţ şi porni mai departe înspre pupa. Trecură de toalete şi dădură colţul. La pupa nu mai era nimeni. Nilul curgea în spatele lor.

Poirot îşi sprijini coatele de balustradă. Rosalie rămase dreaptă, ţeapănă.

— Deci? Întrebă ea din nou, cu aceeaşi voce nepoliticoasă.

Poirot vorbi rar, alegându-şi cuvintele.

— Aş putea să vă pun câteva întrebări, mademoiselle, dar nu cred nici o clipă că veţi fi de acord să-mi răspundeţi.

— Atunci probabil degeaba m-aţi adus aici.

Poirot zgârie uşor cu degetul balustrada de lemn.

— Sunteţi obişnuită, mademoiselle, să vă duceţi singură poverile… Dar e posibil s-o faceţi pentru prea mult timp. Greutatea devine prea mare. Pentru dumneavoastră, acum, greutatea devine prea mare.

— Nu ştiu la ce vă referiţi, spuse Rosalie.

— Mă refer la anumite realităţi, mademoiselle, realităţi cotidiene şi urâte. Hai să spunem lucrurilor pe nume într-o

singură propoziţie, mademoiselle. Mama dumneavoastră bea.

Rosalie nu răspunse. Deschise gura, apoi o închise. Părea să fie pentru prima dată prinsă pe picior greşit.

— Nu e nevoie să vorbiţi, mademoiselle. Am să vorbesc eu. Încă la Aswan am devenit interesat de relaţiile dintre dumneavoastră şi mama dumneavoastră. Am înţeles deîndată că, în ciuda comentariilor dumneavoastră nefavorabile atent studiate, în realitate încercaţi din toate puterile să o protejaţi de ceva. Mi-am dat seama foarte repede de ce anume. Am realizat asta cu mult înainte ca, într-o dimineaţa, să dau peste mama dumneavoastră într-o stare inconfundabilă de ebrietate. Mai mult, am înţeles că, în cazul ei, este vorba de răbufniri periodice, pe care încearcă să le ascundă – cazul de departe cel mai dificil de tratat. Dumneavoastră aţi suportat totul bărbăteşte. Şi totuşi, mama dumneavoastră posedă toată şiretenia alcoolicului care se fereşte. A reuşit cumva să-şi facă o rezervă de băutură şi să o ţină ascunsă de dumneavoastră. N-aş fi surprins dacă aş afla că abia ieri aţi descoperit-o. Aşa încât, noaptea trecută, de îndată ce mama dumneavoastră a adormit zdravăn, v-aţi strecurat afară din cabina cu conţinutul acelui cache, v-aţi dus pe latura cealaltă a vasului (căci cabina voastră se afla pe partea ancorată la ţărm) şi aţi aruncat totul în Nil. Poirot făcu o pauză. Am dreptate, nu?

— Da, aveţi dreptate. Rosalie vorbi deodată cu o pasiune subită. A fost stupid din partea mea să nu vă spun, bănuiesc! Dar n-am vrut să afle toată lumea. Ar fi făcut înconjurul vaporului. Şi părea atât de… Atât de prostesc… Vreau să spun… ca eu…

Poirot termina propoziţia în locul ei.

— Atât de prostesc să fiţi bănuită de o crimă?

Rosalie dădu din cap. Apoi izbucni din nou:

— Am încercat din răsputeri să… Nu afle nimeni. Nu e, de fapt, vina ei. Şi-a pierdut curajul. Cărţile nu i se mai

vindeau. Publicul s-a săturat de toate poveştile astea ieftine despre sex… Mama s-a simţit rănită – cumplit. Aşa că a început să bea. Multă vreme n-am ştiut de ce se purta aşa ciudat.

Apoi, când mi-am dat seama, am încercat să… S-o opresc. Un timp totul era în regulă, dar apoi, brusc, începea să bea şi atunci urmau certuri şi scandaluri îngrozitoare cu toată lumea. Era groaznic. Rosalie fu străbătută de un fior. Trebuia să fiu tot timpul cu ochii în patru – să o reţin… Pe urmă, ea a început să mă acuze pentru asta. Ea… S-a întors cumva împotriva mea. Cred că uneori aproape mă urăşte.

— Pauvre petite, spuse Poirot.

Rosalie deveni deodată violentă.

— Nu-mi plângeţi de milă! Nu am nevoie de compasiune. Mi-e mai uşor aşa. Oftă – un oftat lung, sfâşietor. Sunt atât de obosită… Atât de cumplit de obosită…

— Ştiu, spuse Poirot.

— Oamenilor li se pare că sunt nesuferită. Aroganţa, prost dispusă, nevricoasă. Dar n-am ce face. Am uitat să… Să fiu amabilă.

— Asta încercam să vă spun şi eu. V-aţi dus povara de una singură prea multă vreme.

— E o mare uşurare să pot vorbi despre asta, spuse Rosalie rar. Dumneavoastră… Aţi fost întotdeauna bun cu mine, Monsieur Poirot. Mi-e teamă că am fost adesea grosolană.

— La politesse nu e necesară între prieteni.

Deodată, chipul ei luă din nou o expresie suspicioasă.

— Aveţi de gând… Să spuneţi tuturor? Bănuiesc că va trebui, din cauza acelor nenorocite de sticle pe care le-am aruncat peste bord.

— Nu, nu, nu e necesar. Spuneţi-mi doar ceva ce aş vrea să ştiu. La ce oră s-a întâmplat asta? La unu şi zece?

— Cred că în jur de. Nu-mi amintesc exact.

— Acum spuneţi-mi, mademoiselle. Mademoiselle Van Schuyler v-a văzut pe dumneavoastră, dumneavoastră aţi

văzut-o pe ea?
— Rosalie clătină din cap. Nu, n-am văzut-o.
— Ea spune că a deschis uşa şi s-a uitat afară.
— Nu cred că aş fi văzut-o. M-am uitat doar pe punte şi apoi la fluviu.
Poirot încuviinţă din cap.
— Şi aţi văzut pe cineva când v-aţi uitat pe punte? Urmă o pauză – o pauză lungă. Rosalie se încrunta. Părea Să se gândească foarte serios.
În cele din urmă, clătină hotărât din cap.
— Nu, spuse ea. N-am văzut pe nimeni.
Hercule Poirot dădu încet din cap. Dar privirea îi era plină de gravitate.

Capitolul douăzeci

Pasagerii se strecurau în sala de mese singuri sau în perechi, cât mai discret. Părea să domnească sentimentul general că a te aşeza la masă cu poftă de mâncare ar fi fost o nefericită dovadă de lipsă de inimă. Unul după altul, călătorii intrară şi-şi luară locurile cu un aer aproape vinovat.
Tim Allerton sosi la câteva minute după ce mama lui se aşezase. Părea iritat la culme.
— Mai bine n-am fi venit niciodată în călătoria asta blestemată, bombăni el.
Doamna Allerton clătină trist din cap.
— Oh, dragul meu, într-adevăr. Fata aceea atât de frumoasă! E aşa o mare pierdere! Când te gândeşti că cineva a împuşcat-o cu sânge rece. Mi se pare îngrozitor. Şi copila cealaltă, biata!
— Jacqueline?
— Da. Mă doare inima pentru ea. Arată atât de nefericită.
— Învaţ-o să nu se mai plimbe pe vapor descărcând la nimereală pistoale de jucărie, spuse Tim nepăsător în timp ce îşi punea unt pe pâine.
— Probabil n-a fost crescută cum trebuie.

— Oh, mamă, pentru numele lui Dumnezeu, nu mai fi atât de maternă.

— Eşti incredibil de prost dispus, Tim.

— Da, sunt. Cine n-ar fi în situaţia asta?

— Nu văd ce motiv ai avea să fii nervos. E doar un lucru nespus de trist.

— Priveşti totul dintr-o perspectivă romantică, mamă! Spuse Tim iritat. Cred că nu-ţi dai seama că nu e de glumă să fim implicaţi într-o crimă.

Doamna Allerton păru puţin surprinsă.

— Dar bineînţeles…

— Suntem implicaţi şi cu asta basta. Fără nici un „dar bineînţeles”. Toată lumea de pe vaporul ăsta blestemat e suspectă – şi eu şi tu, la fel ca toţi ceilalţi.

Doamna Allerton obiectă:

— Tehnic vorbind, suntem, bănuiesc, dar în realitate e ridicol!

— Nimic nu e ridicol când e vorba de o crimă! Tu n-ai decât să stai aici, draga mea, radiind virtute şi demnitate, dar o grămadă de poliţişti nesuferiţi din Shellal n-o să fie deloc impresionaţi.

— Poate că până atunci se va afla adevărul.

— De ce îţi imaginezi asta?

— Poate că Monsieur Poirot îl va descoperi.

— Şarlatanul ăla bătrân? N-o să descopere nimic. Nu e nimic de capul lui, afară de vorbărie şi de mustăţi.

— Tim, spuse doamna Allerton, probabil că tot ce spui tu e adevărat, dar, chiar dacă este, n-avem ce face, aşa că ar fi cel mai bine să ne împăcăm cu situaţia şi să îi face faţă cât de bine putem.

Fiul ei nu dădu însă nici un semn de înseninare.

— Şi mai sunt şi perlele alea afurisite care lipsesc.

— Perlele lui Linnet?

— Da. Se pare că le-a şterpelit cineva.

— Bănuiesc că ăsta a fost motivul crimei, spuse doamna Allerton.

— De ce ar fi? Amesteci două lucruri absolut distincte.
— Cine ţi-a spus că lipsesc perlele?
— Ferguson. I-a spus prietenul lui, tipul acela dur din sala maşinilor, care a aflat de la cameristă.
— Erau nişte perle superbe, declară doamna Allerton.
Poirot se aşează la masă după ce o salută cu o înclinare a Capului pe doamna Allerton.
— Am întârziat puţin, spuse el.
— Probabil aţi fost ocupat, îi răspunse doamna Allerton.
— Da, am fost foarte ocupat.
Poirot comanda o sticlă de vin.
— Suntem foarte liberali în gusturi, după cum văd, observă doamna Allerton. Dumneavoastră beţi întotdeauna vin, Tim bea whisky şi sifon, iar eu încerc diferitele soiuri de apă minerală.
— Tiens! Spuse Poirot şi o privi ţintă preţ de o clipă. Apoi murmură ca pentru sine: Asta e o idee…
Apoi, ridicând nerăbdător din umeri, îndepărtă gândul neaşteptat care-l distrăsese atenţia şi începu să pălăvrăgească despre alte lucruri.
— Domnul Doyle e rănit grav? Întrebă doamna Allerton.
— Da, e o rană destul de serioasă. Doctorul Bessner este nerăbdător să ajungem la Aswan ca să i se facă o radiografie şi să-l scoată glonţul. Dar speră că nu va rămâne şchiop.
— Bietul Simon, spuse doamna Allerton. Ieri încă arăta ca un copil fericit, care avea tot ce-şi dorea. Azi frumoasa lui soţie zace moartă, iar el însuşi e imobilizat în pat, neajutorat. Sper totuşi că…
— Ce speraţi, madame? Întrebă Poirot, căci doamna Allerton se oprise.
— Sper că nu e prea furios pe copila aceea, biata.
— Pe Mademoiselle Jacqueline? Din contră. Era foarte îngrijorat din pricina ei. Poirot se întoarse spre Tim. Vedeţi dumneavoastră, e o mică problemă de psihologie aici. Tot timpul cât Mademoiselle Jacqueline i-a urmărit dintr-un loc

în altul, Monsieur Doyle a fost pur şi simplu furios; dar acum, când ea l-a împuşcat în cele din urmă şi l-a rănit destul de grav – poate că va rămâne şchiop pentru totdeauna – toată furia pare să-l fi dispărut. Puteţi înţelege asta?

— Da, spuse Tim gânditor, cred că da. Urmărirea aceea îl făcea să se simtă un prost…

Poirot încuviinţă din cap.

— Aveţi dreptate. Era un atac la demnitatea sa masculină.

— Dar acum, dacă priveşti lucrurile dintr-un anumit punct de vedere, ea este cea care s-a comportat prosteşte. Toată lumea o acuză pe ea, aşa că…

— El o poate ierta plin de generozitate, încheie doamna Allerton. Ce imaturi sunt bărbaţii!

— O afirmaţie profund falsă pe care o fac toate femeile, murmură Tim.

Poirot zâmbi, apoi i se adresă lui Tim:

— Spuneţi-mi, verişoara lui Linnet Doyle, Joanna Southwood, seamănă cu ea?

— Aţi înţeles puţin greşit, Monsieur Poirot. Joanna era verişoara noastră şi prietena lui Linnet.

— Ah, pardon, m-am încurcat. E o tânără foarte populară, se pare. Persoana ei m-a interesat în ultima vreme.

— De ce? Întrebă tăios Tim.

Poirot se ridică puţin de pe scaun pentru a o saluta pe Jacqueline de Bellefort, care intrase şi trecu pe lângă ei în drum spre masă. Avea obrajii îmbujoraţi, ochii îi sclipeau şi răsufla puţin gâfâit. Când îşi reluă locul, Poirot păru să fi uitat întrebarea pe care i-o pusese Tim. Murmură doar indistinct:

— Mă întreb dacă toate tinerele doamne care poartă bijuterii de valoare sunt atât de neglijenţe că Madame Doyle.

— E deci adevărat că au fost furate? Întrebă doamna Allerton.

— Cine v-a spus asta, madame?

— Ferguson, răspunse Tim.

Poirot încuviinţă grav din cap.

— E foarte adevărat.

— Bănuiesc, spuse doamna Allerton pe un ton nervos, că asta ne va aduce o mulţime de neplăceri. Aşa zice Tim.

Fiul ei se încruntă, dar Poirot se întorsese spre el.

— A! Aţi mai avut asemenea experienţe? Aţi fost cumva În vreo casă în care a avut loc un furt?

— Nu, niciodată, răspunse Tim.

— O, ba da, dragul meu, erai atunci la Portalingtoni – când au fost furate diamantele femeii aceleia îngrozitoare.

— Of, întotdeauna răstălmăceşti groaznic lucrurile, mamă. Eram acolo când s-a descoperit că diamantele pe care le purta la gât erau false! Imitaţia fusese probabil făcută cu câteva luni înainte. De fapt, foarte mulţi spuneau că o comandase chiar ea!

— Joanna spunea asta, bănuiesc.

— Joanna nu a fost acolo.

— Dar îi cunoştea destul de bine. Şi o asemenea sugestie pare stilul ei.

— Întotdeauna ai fost împotriva Joannei, mamă.

Poirot schimbă în grabă subiectul. Avea de gând să cumpere ceva foarte scump dintr-un magazin din Aswan. O stofă foarte frumoasă, purpurie cu auriu, de la un comerciant indian. Trebuia, desigur, să plătească taxele vamale, dar…

— Mi s-a spus că o pot – cum se spune?

— Expedia ei pentru mine, la un preţ convenabil. Ce credeţi, va ajunge cu bine?

— Doamna Allerton spuse că multe persoane – aşa auzise ea, cel puţin – ceruseră să li se trimită mărfuri cumpărate din magazinele respective în Anglia şi că pachetele ajunseseră cu bine. Bien. Atunci aşa am să fac. Dar ce problemă să te afli în străinătate şi să trebuiască să primeşti ceva din Anglia! Aţi făcut vreodată aşa ceva? Aţi primit vreun pachet de când sunteţi plecaţi din ţară?

— Nu cred că am primit, Tim, nu-l aşa? Tu primeşti uneori cărţi, dar, fireşte, cărţile nu păţesc niciodată nimic.

— A, nu, cărţile sunt altă mâncare de peşte.

Fu servit desertul. Apoi, pe neaşteptate, colonelul Race se ridică şi făcu anunţul plănuit.

Se referi pe scurt la împrejurările crimei şi-l informă pe meseni că perlele fuseseră furate. Urma să se facă o percheziţie a întregului vas şi colonelul ar fi fost recunoscător tuturor dacă ar rămâne în sala de mese până la încheierea ei. După care, dacă pasagerii erau de acord – cum el nu se îndoia că sunt – ei înşişi aveau să fie atât de amabili să se supună unei percheziţii individuale.

Poirot se strecură iute lângă el. În jurul lor se stârni un zumzet – se auzeau voci incredule, indignate, exaltate…

Poirot se apropie de Race şi îi şopti ceva la ureche chiar în momentul când acesta se pregătea să părăsească sala de mese.

Race ascultă, încuviinţă din cap şi făcu semn unui steward. Îi spuse acestuia câteva cuvinte, apoi, împreună cu Poirot, ieşi pe punte, închizând uşa în urma sa.

Cei doi bărbaţi râmaseră câteva momente lângă balustradă. Race îşi aprinse o ţigară.

— N-a fost o idee rea, spuse el. Vom vedea curând dacă dă roade. Îi lăsăm trei minute.

Uşa sălii de mese se deschise şi stewardul cu care vorbise Race ieşi, îl salută şi spuse:

— Aţi avut dreptate, domnule. O doamnă spune că vrea să vă vorbească fără întârziere.

— Ah! Pe chipul lui Race se putu citi o expresie de satisfacţie. Cine e doamna?

— Domnişoara Bowers, domnule, soră medicală.

— Race se arătă uşor surprins. Adu-o în salonul pentru fumători, spuse el. Nu lăsa pe nimeni altcineva să plece.

— Nu, domnule, celălalt steward va sta de pază.

Omul se înapoie în sala de mese. Poirot şi Race merseră în salonul pentru fumători.

— Bowers, da? Mormăi Race.

Abia intraseră, când stewardul apăru din nou, însoţit de domnişoara Bowers. O lăsă să intre şi ieşi, închizând uşa.

— Deci, domnişoară Bowers… Race o privi întrebător. Ce s-a întâmplat?

Domnişoara Bowers avea înfăţişarea ei obişnuită, calmă şi stăpânită. Nu părea deloc emoţionată.

— Iertaţi-mă, domnule colonel, spuse ea, dar, în împrejurările date, m-am gândit că ar fi cel mai înţelept să vă vorbesc deîndată şi – îşi deschise geanta neagră îngrijită – să vă înapoiez acest obiect.

Scoase din geantă un şirag de perle şi le puse pe masă.

Capitolul douăzeci şi unu

Dacă domnişoara Bowers ar fi fost genul de femeie care caută să facă senzaţie, ar fi fost acum pe deplin satisfăcută de efectele gestului său.

Chipul colonelului Race luă o expresie de uluire în timp ce ridica perlele de pe masă.

— E de necrezut, spuse el. Ne puteţi da o explicaţie, domnişoară Bowers?

— Desigur. Pentru asta am venit. Domnişoara Bowers se aşează confortabil într-un fotoliu. Fireşte, mi-a fost destul de greu să decid ce era de făcut. Familia este, desigur, împotriva oricărui scandal şi au avut încredere în discreţia mea, dar circumstanţele sunt atât de neobişnuite, încât nu am de ales. Când nu veţi fi găsit nimic în cabine, urma să faceţi percheziţii individuale, şi, dacă perlele ar fi fost găsite asupra mea, situaţia ar fi fost cât se poate de stânjenitoare şi adevărul tot ar fi ieşit la lumină.

— Şi care este adevărul? Dumneavoastră aţi luat aceste perle din cabina doamnei Doyle?

— O, nu, domnule colonel, nici vorbă. Domnişoara Van Schuyler le-a luat.

— Domnişoara Van Schuyler?

— Da. Nu se poate abţine, ştiţi, să… hm… Ia lucruri. Mai ales bijuterii. De fapt, de aceea o însoţesc întotdeauna. Nu e

vorba de sănătatea ei, ci de acest obicei. Sunt întotdeauna vigilentă şi, din fericire, n-am avut niciodată nici o problemă de când lucrez pentru ea. Trebuie doar să fiu foarte atentă. Şi ascunde întotdeauna lucrurile în acelaşi loc – înfăşurate într-o pereche de ciorapi aşa încât e foarte simplu. Verific în fiecare dimineaţă. Bineînţeles, am somnul uşor şi dorm întotdeauna în odaia alăturată, cu uşa dintre camere deschisă dacă suntem la hotel, aşa încât de obicei o aud. În cazul acesta mă duc după ea şi o conving să se întoarcă în pat. Bineînţeles, a fost ceva mai dificil pe vapor. Dar, de regulă, nu se scoală noaptea. Mai degrabă culege lucruri pe care le vede lăsate fără supraveghere. Natural, perlele sunt o slăbiciune a ei.

Domnişoara Bowers se opri.

— Cum aţi descoperit că luase perlele? Întrebă Race.

— Erau în ascunzătoare azi-dimineaţă. Ştiam ale cui sunt, desigur. Le-am admirat adesea. M-am dus să le pun înapoi, sperând că doamna Doyle nu se trezise şi că nu le descoperise încă absenţa. Dar la uşa ei stătea un steward, care mi-a spus despre crimă şi că nimeni nu putea intra. Aşa că, vă daţi seama, am rămas în impas. Speram totuşi să le pot strecura înapoi în cabină mai târziu, înainte să li se descopere lipsa. Vă asigur că am petrecut o dimineaţă foarte neplăcută încercând să-mi dau seama ce era mai bine să fac. Vedeţi dumneavoastră, familia Van Schuyler este extraordinar de specială şi de exclusivistă. Ar fi un dezastru dacă aceasta întâmplare ar ajunge pe paginile ziarelor. Dar sper că nu va fi nevoie, nu?

Domnişoara Bowers părea realmente îngrijorata.

— Depinde de împrejurări, spuse precaut colonelul. Dar vom face tot posibilul, desigur. Ce spune domnişoara Van Schuyler despre asta?

— O, va nega, bineînţeles. Aşa face întotdeauna. Pretinde că i le-a pus acolo cineva care-l doreşte râul. Nu recunoaşte niciodată. De aceea, dacă o prinzi la vreme, se întoarce în

pat ca un mieluşel. Spune că ieşise doar ca să privească luna, sau ceva de felul ăsta.

— Domnişoara Robson ştie despre acest mic… Defect?

— Nu, nu. Mama ei ştie, dar ea este o fată foarte simplă şi mama ei a considerat că e mai bine să nu ştie nimic. Am reuşit întotdeauna să fac faţă cu bine situaţiei, adăugă domnişoara Bowers sigură pe sine.

— Vă mulţumim, mademoiselle, că aţi răspuns atât de prompt solicitării noastre, spuse Poirot.

Domnişoara Bowers se ridică.

— Sper din tot sufletul că am făcut ceea ce era mai bine.

— Fiţi sigură că da.

— Cu toată povestea crimei acesteia…

Colonelul Race o întrerupse, cu o voce gravă:

— Domnişoara Bowers, am să vă pun o întrebare şi vreau să insist să-mi răspundeţi sincer. Domnişoara Van Schuyler este uşor dezechilibrată mental şi are înclinaţii spre cleptomanie. Are cumva şi tendinţe criminale?

Domnişoara Bowers răspunse imediat:

— O, nu, Doamne, nu! Nici vorbă. Să n-aveţi nici o îndoiala. Bătrâna doamnă n-ar face râu nici unei muşte.

Răspunsul fu rostit cu atâta siguranţă, încât părea că nu mai e nimic de spus. Cu toate acestea, Poirot adăugă o mică întrebare:

— Mademoiselle Van Schuyler suferă cumva de surzenie?

— De fapt, da, Monsieur Poirot. Nu într-un mod vizibil,

Nu dacă vorbiţi cu ea, de pildă. Dar adesea nu aude oamenii intrând în cameră. Lucruri de genul ăsta.

— Credeţi că ar fi auzit dacă cineva se mişca în cabină la Madame Doyle, care este chiar alături de a ei?

— Nu, nu cred, nici gând. Vedeţi dumneavoastră, patul ei se află în partea cealaltă a camerei, nu lângă peretele comun. Nu, nu cred că ar fi auzit ceva.

— Vă mulţumim, Mademoiselle Bowers.

— Sunteţi amabilă acum să vă întoarceţi în sala de mese, spuse Race şi să aşteptaţi acolo împreună cu ceilalţi?

Colonelul îi deschise uşa şi o privi cum cobora scara şi intră în sala de mese. Apoi închise uşa şi se întoarse la masă. Poirot luase perlele în mână.

— Mda, spuse Race posomorât, a reacţionat destul de repede. E o tânără cu mult sânge rece şi foarte perspicace – perfect capabilă să ne mintă şi chiar mai mult de atât, dacă asta îi convine. Şi deci cum rămâne cu domnişoara Van Schuyler? Nu cred că o putem elimina dintre suspecţi. Ar fi putut să comită crima pentru a intra în posesia perlelor. N-o putem crede pe soră pe cuvânt. E clar devotată familiei.

Poirot încuviinţă din cap. Examină foarte atent perlele, răsucindu-le pe degete şi privindu-le de aproape.

— Putem admite, spuse el, că parte din mărturia bătrânei doamne e adevărată. S-a uitat într-adevăr afară din cabină şi a văzut-o pe Rosalie Otterbourne. Dar nu cred că a auzit ceva sau pe cineva în cabina lui Linnet Doyle. Cred că doar între-deschisese uşa la cabina proprie ca să cerceteze puntea înainte de a se duce să ia perlele.

— Şi deci tânăra Otterbourne a fost acolo?

— Da. Aruncă peste bord sticlele de băutură dintr-un cache al mamei sale.

Colonelul Race clatină compătimitor din cap.

— Aşa deci! Trebuie să-l fie greu, mititica.

— Da, viaţa ei n-a fost până acum prea veselă, cette pauvre petite Rosalie.

— Ei bine, sunt bucuros că am clarificat asta. Ea n-a văzut şi n-a auzit nimic?

— Am întrebat-o. Şi mi-a răspuns – după o pauză de vreo douăzeci de secunde bune – că n-a văzut pe nimeni.

— Aha! Race păru interesat.

— Da, e semnificativ. Dacă Linnet Doyle a fost împuşcată în jur de unu şi zece. Spuse Race rar, sau, de fapt, la orice oră după ce toată lumea pe vapor se liniştise, mi se pare incredibil ca nimeni să nu fi auzit împuşcătura. Să admitem că un pistolaş ca acela nu face mare zgomot, dar totuşi, pe vapor ar fi fost linişte deplină şi orice sunet, oricât de mic, s-

ar fi auzit. Însă acum încep să înţeleg. Cabina dinaintea ei era goală – căci soţul ei se afla în camera doctorului Bessner. Cea din spate era ocupată de domnişoara Van Schuyler, care e surdă. Aşa că ne rămâne…

Race se opri şi îl privi întrebător pe Poirot, care încuviinţă din cap.

— Cabina vecină de pe cealaltă latură a vasului. Adică… Pennington. Se pare că revenim întotdeauna la Pennington.

— O să ne întoarcem la el imediat, dar fără mânuşi! O, da. Abia aştept să-mi fac această plăcere.

— Între timp, ar fi bine să continuăm percheziţia vasului. Perlele sunt în continuare o scuză bună, chiar dacă au fost returnate – căci domnişoara Bowers nu a bătut probabil toba despre asta.

— Ah, perlele acestea!

Poirot le ridică încă o dată în lumină. Scoase limba şi le linse; strânse chiar uşor una între dinţi. Apoi, cu un oftat, le aruncă la loc pe masă.

— Lucrurile sunt mai complicate decât credeam, dragă prietene, spuse el. Nu sunt un expert în pietre preţioase, dar am avut de-a face cu multe la vremea mea şi îmi permit să fiu destul de sigur că am dreptate. Perlele acestea sunt numai o imitaţie abilă.

Capitolul douăzeci şi doi

Colonelul Race era enervat la culme.

— Cazul ăsta nenorocit devine din ce în ce mai complicat. Race luă perlele de pe masă. Oare nu te înşeli cumva? Mie mi se par în regulă.

— Da, sunt o imitaţie foarte reuşită.

— Bun şi acum asta ce înseamnă? Bănuiesc că Linnet Doyle nu-şi comandase o imitaţie pe care s-o fi adus cu ea pe vas. Multe femei fac asta, ca să-şi protejeze originalul.

— Cred că, dacă ăsta ar fi fost cazul, soţul ei ar fi ştiut.

— Poate că nu i-a spus.

Poirot clătină din cap nemulţumit.

— Nu, nu cred că aşa stau lucrurile. Am admirat perlele pe care le purta Madame Doyle în prima seară pe vapor. Aveau un luciu şi o netezime minunate. Sunt sigur că erau cele adevărate.

— Asta lasă loc la două posibilităţi. Prima, că domnişoara Van Schuyler a furat doar un fals, după ce originalul fusese furat de altcineva. A doua, că toată povestea cu cleptomania ei e o minciună. Fie domnişoara Bowers este o hoaţă, care a inventat totul la repezeală şi a vrut să ne adoarmă bănuielile înmânându-ne o imitaţie, fie tot grupul e amestecat în treaba asta. Cu alte cuvinte, sunt o bandă de hoţi de bijuterii foarte abili care se dau drept o familie americană exclusivistă.

— Da, spuse Poirot. E greu de spus. Dar aş vrea să-ţi atrag atenţia asupra unui lucru. O copie exactă a perlelor, cu închizătoare şi tot tacâmul, suficient de bună pentru a o putea înşela pe Madame Doyle, este o reuşită tehnică de prim rang. Nu poate fi făcută în grabă. Cel care a copiat perlele trebuie să fi avut ocazia de a studia pe îndelete originalul.

Race se ridică în picioare.

— N-are rost să mai speculăm pe tema asta. Hai să ne continuăm treaba! Trebuie să găsim perlele adevărate. Şi vom fi atenţi la orice altceva ne iese în cale.

Cei doi bărbaţi începură inspecţia cabinelor de pe puntea inferioară. În cea a lui Signor Richetti se găseau tot felul de lucrări de arheologie în diferite limbi, un bogat asortiment de haine, uleiuri de păr foarte aromate şi două scrisori personale – una primită de la o expediţie arheologică din Siria, cealaltă, aparent, de la o soră din Roma. Batistele erau toate de mătase colorată.

Race şi Poirot intrară mai departe, în cabina lui Ferguson.

Aici găsiră câteva broşuri cu literatură comunistă, mai multe instantanee, un exemplar din Erewhonul [21] lui Samuel Butler şi o ediţie ieftină a Jurnalului lui Samuel Pepys [22]. Ferguson nu avea prea multe articole

personale. Majoritatea hainelor erau rupte şi murdare; lenjeria, pe de altă parte, era de foarte bună calitate. Cei doi bărbaţi găsiră câteva batiste scumpe de în.

— O discrepanţă interesantă, murmură Poirot.

Race dădu din cap aprobator.

— E destul de bizar că nu are nici un fel de documente sau scrisori personale, spuse el.

— Da; asta dă de gândit. Monsieur Ferguson e un tânăr ciudat.

Poirot se uită îngândurat la un inel cu blazon pe care îi luase în mână şi îl puse la loc în sertarul unde-l găsise.

Urma cabina lui Louise Bourget. Camerista lua de obicei masă după restul pasagerilor, dar Race lăsase vorbă să fie adusă de data aceasta împreună cu ceilalţi pasageri. Un steward îi întâmpină în faţa cabinei.

— Iertaţi-mă, domnule, se scuză el, dar n-am reuşit s-o găsim nicăieri pe domnişoara Bourget. Nu-mi pot imagina unde s-a dus.

Race aruncă o privire în cabină. Era goală.

Cei doi urcară pe puntea de promenadă şi începură de pe partea de la tribord. Prima cabină îi aparţinea lui James Fanthorp. Aici totul era pus în ordine cu meticulozitate. Domnul Fanthorp nu îşi luase multe lucruri cu el, dar toate erau de bună calitate.

— Nici o scrisoare, spuse Poirot gânditor. Monsieur Fanthorp al nostru are mare grijă să-şi distrugă corespondenţa.

Trecură la cabina următoare, a lui Tim Allerton.

Câteva obiecte stăteau mărturie faptului că ocupantul era un anglican devotat – un mic triptic pictat cu măiestrie şi un rozariu masiv din lemn minuţios sculptat. În afara articolelor de îmbrăcăminte, se mai găseau aici un manuscris terminat pe jumătate, plin de note şi de ştersături şi o substanţială colecţie de cărţi, majoritatea titluri recente. Într-un sertar, Poirot descoperi aruncate neglijent un număr de scrisori personale. Deloc scrupulos,

aruncă o privire prin ele şi observă că nici una nu aparţinea Joannei Southwood. Luă în mână un tub de clei, îl răsuci absent preţ de câteva clipe şi apoi spuse:

— Hai mai departe!

— Nici o batistă ieftină, raportă Race în timp ce punea la loc conţinutul unui sertar.

Următoarea fu cabina doamnei Allerton. Era extrem de curată şi de ordonată şi în aer plutea un miros vag, demodat, ie levănţică. Căutarea aici nu dură mult. Race remarcă în timp ce ieşeau:

— Plăcută femeie.

Urmă apoi cabina folosită de Simon Doyle drept garderobă. Lucrurile sale de strictă necesitate – pijamaua, articolele de toaletă etc.

— Fuseseră mutate în camera doctorului Bessner, dar restul obiectelor personale se aflau încă aici, împachetate în două geamantane solide din piele şi într-un rucsac. Câteva haine atârnau în dulap.

— Aici va trebui să ne uităm cu atenţie, prietene, spuse Poirot, căci e posibil că hoţul să fi ascuns perlele în această cabină.

— Crezi?

— O, da, desigur. Gândeşte-te! Hoţul, oricine ar fi el, şi-a imaginat că, mai devreme sau mai târziu, va fi făcută o percheziţie, aşadar, că a ascunde bijuteriile în cabina sa ar fi un lucru cât se poate de nepotrivit. Toaletele publice prezintă alte neajunsuri. Dar aceasta este o cabină ocupată de un bărbat incapabil să intre aici, aşa încât, dacă perlele sunt găsite în ea, faptul nu ne poate da nici un indiciu despre hoţ.

Însă, în ciuda unei căutări meticuloase, cei doi tovarăşi nu găsiră nimic.

— Zut! Murmură Poirot pentru sine şi ieşiră din nou pe punte.

Cabina lui Linnet Doyle rămăsese încuiata după ce trupul ei fusese scos de acolo, dar Race avea cheia cu el. Descuie

uşa şi cei doi bărbaţi păşiră înăuntru.

Cabina era exact aşa cum o văzuseră dimineaţă.

— Poirot, spuse Race, dacă e ceva de descoperit aici, te rog, pentru numele lui Dumnezeu, descoperă-l. Dacă există cineva care poate face treaba asta, tu eşti acela – n-am nici o îndoială.

— Nu te referi la perle, mon ami, nu?

— Nu. Crima e lucrul cel mai important. Poate că mi-o fi scăpat ceva dimineaţă.

Abil şi tăcut, Poirot îşi începu căutarea. Se lăsă în genunchi şi examină podeaua centimetru cu centimetru. Inspecta patul. Cercetă rapid şifonierul şi sertarele. Scotoci geamantanul masiv pentru haine şi cele două genţi de voiaj dintre cele mai scumpe. Se uită prin gentuţa luxoasă pentru cosmeticale şi obiecte de toaletă şi în final îşi îndreptă atenţia spre etajera de deasupra chiuvetei. Aici se aflau o mulţime de creme, pudre, loţiuni pentru ten. Dar singurele care părură să atragă atenţia lui Poirot fură două sticluţe care purtau eticheta „Nailex”. În cele din urmă, Poirot le luă de pe etajeră şi le puse pe măsuţa de toaletă. Una din ele, pe care scria „Nailex Roşe”, nu mai avea decât două, trei picături de lichid roşu-închis pe fund. Cealaltă, de aceeaşi mărime, un Nailex Cardinal, era aproape plină. Poirot scoase întâi dopul primeia, apoi pe al celei de a doua şi le mirosi uşor conţinutul.

În cameră se răspândi un iz de lac de unghii. Strâmbând uşor din nas, Poirot înşuruba capacele.

— Ai găsit ceva? Întrebă Race.

Poirot răspunse cu un proverb franţuzesc:

— On ne prend pas leş mouches avec le vinaigre [23]. Apoi spuse cu un oftat: Prietene dragă, n-avem noroc. Criminalul n-a fost prea generos. Nu ne-a lăsat nici un buton de manşetă, nici un muc de ţigară, nici scrum – sau, în cazul unei femei, vreo batistă, vreo urmă de ruj sau vreo clemă de păr.

— Numai sticluţa cu ojă?

Poirot ridică din umeri.

— Trebuie s-o întreb pe cameristă. Da, e ceva puţin cam ciudat aici.

— Mă întreb unde Dumnezeu s-o fi dus fata aia, spuse Race.

Ieşiră din cabină, încuind uşa după ei şi intrară în camera domnişoarei Van Schuyler. Aici dădură din nou peste toate însemnele bogăţiei – obiecte scumpe de toaletă, geamantane rezistente. O serie de scrisori şi documente personale erau toate puse în perfectă ordine.

Cabina următoare era una dublă, ocupată de Poirot şi lângă ea se află cea a colonelului.

— Puţin probabil ca perlele să se afle într-una din ele. Spuse Race.

Poirot obiectă.

— E totuşi posibil. Odată, în Orient Express, investigam o crimă. A fost atunci o mică întâmplare cu un chimono sângeriu. Dispăruse şi totuşi trebuia să fie în tren. Şi unde crezi că l-am găsit? În geamantanul meu, încuiat! [24] Ah! A fost o adevărată impertinenţă!

— Hai să vedem dacă a fost cineva impertinent faţă de mine sau de tine de data asta.

Dar hoţul bijuteriei nu fusese impertinent nici faţă de Hercule Poirot, nici faţă de colonelul Race.

Trecând de partea cealaltă a navei pe la pupa, cei doi întreprinseră o căutare amănunţită în cabina domnişoarei Bowers. Dar nu găsiră nimic care să le dea de bănuit. Batistele erau aici simple, din în, cu o iniţială brodată.

Urmă cabina familiei Otterbourne. Poirot căută din nou cu mare atenţie, dar din nou fără rezultat.

Intrară apoi în cabina doctorului Bessner. Simon Doyle zăcea pe pat, cu o tavă de mâncare neatinsă în faţă.

— Nu mi-e foame, spuse el pe un ton de scuză.

Părea să aibă febră şi arăta mult mai râu decât în cursul dimineţii. Poirot aprecie nerăbdarea doctorului Bessner de a-l vedea cât mai repede într-un spital, îngrijit cum se

cuvine. Micul belgian îi explică lui Simon ce făceau şi acesta dădu aprobator din cap. Aflând că perlele fuseseră înapoiate de domnişoara Bowers, dar că se dovediseră doar un fals, Simon se arătă complet uluit.

— Monsieur Doyle, sunteţi sigur că soţia dumneavoastră nu avea o imitaţie pe care s-o fi adus cu ea în locul perlelor adevărate?

Simon scutură hotărât din cap.

— O, nu. Sunt absolut sigur. Linnet ţinea foarte mult la perlele acelea şi le purta peste tot. Erau asigurate împotriva oricărui risc şi asta cred că o făcea uşor neglijentă cu ele.

— Atunci trebuie să ne continuăm căutările.

Poirot începu să deschidă sertarele. Race atacă un geamantan.

Simon se holbă la ei.

— Domnilor, nu cumva credeţi că bătrânul Bessner le-a şterpelit?

Poirot dădu din umeri.

— E posibil. Până la urmă, ce ştim noi despre doctorul Bessner? Numai ceea ce ne povesteşte el însuşi.

— Dar n-ar fi putut să le ascundă aici fără să-l văd.

— N-ar fi putut să ascundă nimic astăzi fără să-l vedeţi. Dar nu ştim când a fost făcută substituţia. Poate că le-a schimbat acum câteva zile.

— Nu m-am gândit la asta.

Dar căutarea rămase fără rezultat.

La rând veni cabina lui Pennington. Cei doi bărbaţi petrecură aici mai multă vreme. Examinară, între altele, o mapă plină cu documente juridice şi comerciale, care, în majoritate, aveau nevoie de semnătura lui Linnet.

Poirot clătina posomorât din cap.

— Toate astea par cât se poate de directe şi de cinstite, nu-l aşa?

— Absolut. Şi totuşi, omul nu e prost. Dacă a existat un document compromiţător aici – vreo împuternicire sau ceva

de genul ăsta – fii sigur că l-a distrus imediat.

— Asta aşa e.

Poirot scoase un revolver masiv – un colţ – din sertarul cel mai de sus, îl privi şi îl puse la loc.

— Deci se pare că mai sunt oameni care călătoresc cu revolverul în geantă, murmură el.

— Mda, poate că faptul are o anumită semnificaţie. Şi totuşi, Linnet Doyle nu a fost împuşcată cu aşa ceva. Race făcu o pauză şi continuă: Ştii, m-am gândit la un posibil răspuns la întrebarea ta – de ce a fost pistolul aruncat peste bord. N-am putea oare presupune că ucigaşul l-a lăsat într-adevăr în cabina lui Linnet Doyle şi că altcineva – o a doua persoană – l-a luat şi l-a aruncat în apă?

— Ba da, e posibil. M-am gândit şi eu. Dar varianta asta ridică o serie de întrebări. Cine a fost a doua persoană? Ce interes ar fi avut s-o protejeze pe Jacqueline de Bellefort eliminând pistolul? Ce făcea a doua persoană acolo? Singura persoană despre care mai ştim că a intrat în cabină este Mademoiselle Van Schuyler. E posibil ca Mademoiselle Van Schuyler să-l fi luat? De ce ar vrea tocmai ea s-o apere pe Jacqueline de Bellefort? Şi totuşi, ce alt motiv poate exista de a arunca pistolul?

— Poate că şi-a recunoscut şalul, sugeră Race, a intrat în panică şi a aruncat totul peste bord.

— Şalul, poate, dar ar fi aruncat oare şi pistolul? Totuşi, sunt de acord că e o posibilă soluţie. Dar mi se pare – bor. Dieu!

— Foarte greoaie. Şi n-ai luat în consideraţie un detaliu legat de şal.

Când ieşiră din cabina lui Pennington, Poirot îi propuse lui Race să examineze singur cabinele rămase – pe cele ocupate de Jacqueline şi de Cornelia şi pe cele două goale de la capătul punţii – în timp ce el avea să schimbe câteva cuvinte cu Simon Doyle. Aşadar, Poirot se întoarse şi intră dir. Nou în cabina doctorului Bessner.

— Să ştiţi că m-am mai gândit, spuse Simon. Sunt absolut sigur că ieri perlele erau în regulă.

— De ce, Monsieur Doyle?

— Pentru că Linnet – Simon tresări parcă de durere când pronunţă numele soţiei sale – le răsucea pe degete chiar înainte de cină şi vorbea despre ele. Se pricepea la perle. Sunt convins că şi-ar fi dat seama dacă erau false.

— Era totuşi un fals foarte bine executat. Spuneţi-mi, Madame Doyle avea obiceiul de a-şi împrumuta perlele? De pildă, prietenelor?

Simon se înroşi, uşor stingherit.

— Vedeţi, Monsieur Poirot, mi-e greu să spun… Eu… Ştiţi… N-o cunoşteam pe Linnet de prea mult timp.

— A, da, la dumneavoastră totul a mers foarte repede.

— Aşa că n-aş putea să ştiu, continuă Simon. Dar Linnet era teribil de generoasă cu lucrurile ei. Mă gândesc că ar fi putut-o face.

— Nu le-a împrumutat vreodată, de pildă – vocea lui Poirot era foarte blândă – lui Mademoiselle de Bellefort?

— Ce vreţi să spuneţi? Simon se înroşi tot, încercă să se ridice în capul oaselor, tresări de durere şi căzu înapoi. Ce vreţi să insinuaţi? Că Jackie a furat perlele? Nu. Pot să jur că nu ea le-a furat. Jackie e cinstită. Chiar şi numai ideea că ar fi o hoaţă e ridicolă – absolut ridicolă.

Poirot îl privi, clipind cu simpatie.

— Oh, la! La! La! Spuse el pe neaşteptate. Sugestia mea a stârnit un adevărat vârtej de emoţii.

Simon repetă obstinat, neimpresionat de tonul uşor ironic al lui Poirot:

— Jackie e cinstită!

Poirot îşi aminti de vocea unei fete, noaptea, lângă Nil, în Aswan.

Îl iubesc pe Simon – şi el mă iubeşte… Se tot întrebase care dintre cele trei explicaţii pe care le auzise în noaptea aceea era adevărată. Acum i se părea că Jacqueline se dovedise cea mai aproape de adevăr.

Uşa se deschise şi intră Race. '

— Nimic, spuse el scurt. Nici nu ne aşteptam. Văd că vin şi stewarzii să ne spună ce au găsit asupra pasagerilor.

Un steward şi o stewardesă apărură în prag. Bărbatul vorbi primul.

— Nimic, domnule.

— A protestat vreunul dintre gentlemeni?

— Numai italianul, domnule. Ne-a ţinut un întreg discurs. Cică e dezonorant – lucruri de felul ăsta. Şi avea şi o armă asupra lui.

— Ce fel de armă?

— Un Mauser automat de 635 milimetri.

— Italienii sunt foarte temperamentali, spuse Simon. Richetti s-a făcut foc şi pară la Wadi Halfă din cauza unei simple greşeli, în legătură cu o telegramă. A fost de-a dreptul grosolan cu Linnet.

Race se răsuci spre stewardesă. Era o femeie solidă, chipeşă.

— N-am găsit nimic nici asupra doamnelor. S-au împotrivit toate, mai puţin doamna Allerton, care a fost extrem de amabilă. Nici urmă de perle. Apropo, tânăra doamnă Rosalie Otterbourne avea un mic pistol în geantă.

— Ce fel de pistol?

— Unul foarte mic, domnule, cu mâner de sidef. Ca o jucărie.

Race se holbă.

— Naiba să ia cazul ăsta, mormăi el. Credeam că măcar pe ea am exclus-o de pe lista suspecţilor – şi acum… Oare toate tinerele fete de pe nava asta blestemată se plimbă cu pistoale de jucărie în geantă? A reacţionat în vreun fel când l-aţi găsit? Se adresă el stewardesei.

Femeia clătina din cap.

— Nu cred că a observat, domnule. Eram cu spatele la ea când i-am căutat prin geantă.

— Totuşi, trebuie să-şi fi dat seama că aţi dat de el. Nu ştiu, sunt depăşit. Dar camerista?

— Am căutat-o peste tot, domnule. N-am putut-o găsi.
— Ce mai e şi asta? Întrebă Simon.
— Camerista doamnei Doyle – Louise Bourget. A dispărut.
— A dispărut?
— Poate că ea a furat perlele, spuse Race gânditor. E singura care a avut suficient acces la perle pentru a putea comanda o imitaţie.
— Şi, pe urmă, când a aflat că se face percheziţie, s-a aruncat peste bord? Sugeră Simon.
— Aiurea, replică Race iritat. O femeie nu se poate arunca în apă, în miezul zilei, de pe un vapor ca ăsta, fără ca nimeni să-şi dea seama. Trebuie să fie undeva pe vas. Race se întoarse încă o dată spre stewardesa. Când a fost văzută ultima dată?
— Cam cu o jumătate de oră înainte de clopoţelul de prânz.
— O să-l inspectăm cabina, oricum, spuse Race. Poate ne oferă vreun indiciu.
Colonelul o luă primul spre puntea inferioară. Poirot îl urmă. Descuiară uşa cabinei şi intrară.
Louise Bourget, a cărei sarcină era să ţină lucrurile altora în ordine, se dovedi mult mai neglijentă când venea vorba de ale sale. Pe noptieră zăceau împrăştiate tot felul de mărunţişuri; un geamantan era deschis, cu hainele ieşite pe o parte; articole de lenjerie atârnau moale pe scaune.
În timp ce Poirot deschidea cu degete pricepute sertarele, Race cercetă geamantanul.
Pantofii îi erau aliniaţi lângă pat. Unul dintre ei, din piele neagră, părea să fie aşezat într-un unghi cu totul nefiresc, aproape suspendat în aer. Stătea atât de ciudat, încât îi atrase atenţia lui Race.
Acesta închise geamantanul şi se aplecă peste şirul de pantofi. Apoi scoase o exclamaţie stridentă.
— Qu'est-ce qu'il y a?
— N-a dispărut, spuse Race mohorât. E aici, sub pat…
Capitolul douăzeci şi trei

Cadavrul celei care fusese Louise Bourget zăcea pe podeaua cabinei. Cei doi bărbaţi se aplecară deasupra lui.

Race se îndreptă primul.

— E moartă de aproape o oră, aş zice. O să-l aducem pe Bessner. Înjunghiată în inimă. A murit practic instantaneu, bănuiesc. Nu arată prea bine, nu?

— Nu.

Poirot scutură din cap cutremurat de un fior.

Chipul oacheş, de felină, era convulsionat, parcă de surpriză şi de furie. Buzele dezveleau dinţii.

Poirot se aplecă din nou uşor şi ridică mâna dreaptă a fetei. Între degete i se zărea ceva. Poirot desprinse obiectul şi i-l arătă lui Race: era o bucăţică de hârtie subţire, colorată într-un mov pal.

— Vezi ce este?

— O bancnotă, spuse Race.

— Cred că e colţul unei bancnote de o mie de franci.

— E clar ce s-a întâmplat, spuse Race. Fata ştia ceva – şi l-a şantajat pe ucigaş. Ni s-a părut nouă că nu era sinceră azi-dimineaţă.

— Ah, ce proşti am fost! Strigă Poirot. Ar fi trebuit să ne dăm seama – atunci. Ce a spus ea? „Ce aş fi putut să văd sau să aud? Mă aflam pe puntea de dedesubt. Evident, dacă n-aş fi putut să dorm, dacă aş fi urcat pe puntea de sus, atunci poate că l-aş fi văzut pe asasin, pe monstrul acela, intrând sau ieşind din cabină, dar aşa…” Bineînţeles, asta se şi întâmplase! Ea urcase într-adevăr pe puntea de sus şi văzuse pe cineva strecurându-se în cabina lui Linnet Doyle – sau ieşind de acolo. Şi acum, din cauza lăcomiei ei prosteşti, zace aici moartă…

— Iar noi nu am aflat nimic în plus despre cel care a ucis-o, încheie Race dezgustat.

Poirot clătină din cap.

— Nu, nu. Acum ştim mult mai mult. Ştim… Aproape totul. Numai că tot ce ştim pare incredibil… Şi totuşi, aşa trebuie să fie. Doar că nu înţeleg. Pah! Ce prost am fost azi-

dimineaţă! Am simţit – amândoi – că faţă ne ascundea ceva şi totuşi nu ne-am gândit nici o clipă la motivul logic, şantajul.

— Trebuie să fi cerut bani imediat, spuse Race. A ameninţat. Ucigaşul a fost forţat să cedeze şi să-l plătească în bancnote franţuzeşti. Asta ne spune ceva?

Poirot clatină din cap meditativ.

— Nu prea cred. Mulţi oameni îşi iau nişte rezerve băneşti cu ei în călătorii – uneori lire, alteori dolari, dar foarte adesea şi franci francezi. Poate că ucigaşul i-a dat tot ce avea, în mai multe valute. Hai să ne continuăm reconstituirea.

— Criminalul vine în cabina ei, îi dă banii şi apoi…

— Şi apoi, spuse Poirot, ea îi numără. O, da, cunosc genul acesta de oameni. Ea a numărat banii şi în timpul acesta a fost complet neatentă. Şi atunci criminalul a lovit-o. După ce a omorât-o, a luat banii şi a fugit – fără să observe că una dintre bancnote avea un colţ rupt.

— Am putea să-l prindem după asta, spuse Race sceptic.

— Mă îndoiesc, zise Poirot. Criminalul o să inspecteze probabil bancnotele şi o să observe că una e defectă. Desigur, dacă ar fi o fire mai zgârcită, nu s-ar hotărî să rupă o bancnotă de une mille – dar tare mă tem că are un temperament exact opus.

— Cum ai dedus asta?

— Atât această crimă, cât şi uciderea doamnei Doyle au necesitat anumite calităţi – curaj, îndrăzneală, o execuţie rapidă şi precisă; asemenea caracteristici nu se potrivesc unui temperament prudent şi precaut.

Race clătină trist din cap.

— Mai bine îl chem pe Bessner, spuse.

Doctorul cel trupeş îşi încheie repede examinarea cadavrului, însoţind-o de o mulţime de ach şi şo.

— E moartă de maxim o oră, anunţă el. Moartea a fost foarte rapidă – instantanee.

— Şi ce armă credeţi că a fost folosită?

— Ach, e interesant. A fost un obiect foarte ascuţit, foarte subţire, foarte fin. Pot să vă arăt ceva asemănător.

Întors în cabina lui, doctorul deschise o cutie şi scoase un bisturiu lung şi subţire.

— Ceva de felul ăsta, prietene; nu un cuţit obişnuit de bucătărie.

— Bănuiesc, spuse Race cât putu de blând, că nici unul dintre bisturiele dumneavoastră, doctore, nu… Lipseşte?

Bessner se holbă la el câteva clipe, apoi faţa i se înroşi de indignare.

— Ce spuneţi? Credeţi că eu – eu, Cari Bessner, cunoscut în toată Austria, eu, cu clientela mea, cu pacienţii mei aristocratici – credeţi că eu am omorât-o pe o amărâtă de femme de chambre? Ah, dar e ridicol, e absurd! Nici unul dintre bisturiele mele nu lipseşte – nici unul, vă spun eu. Sunt toate aici, la locul lor. Puteţi să vă uitaţi şi singuri. Iar această insultă la adresa profesiunii mele n-am s-o uit.

Doctorul Bessner îşi închise valiza cu o pocnitură, o trânti jos şi ieşi furtunos pe punte.

Uau! Spuse Simon. L-aţi enervat zdravăn. Poirot dădu din umeri.

— E regretabil.

— Cred că vă înşelaţi aici. Bătrânul Bessner e unul dintre cei mai buni, chiar dacă e niţel cam nemţălău.

Doctorul Bessner reapăru pe neaşteptate.

— Sunteţi amabili acum să părăsiţi această cabină? Trebuie să refac pansamentul pacientului meu.

Domnişoara Bowers intrase împreună cu el şi aştepta, vioaie şi competentă, ca Race şi Poirot să plece.

Cei doi se strecurară afară. Race mormăi ceva şi se îndepărtă. Poirot se răsuci spre stânga. Auzi frânturi de conversaţie, mici râsete feminine. Jacqueline şi Rosalie erau împreuna în cabina acesteia din urmă.

Uşa era deschisă şi cele două fete stăteau în picioare lângă prag. Când zăriră umbra lui Poirot, amândouă priviră în sus. Poirot o văzu pe Rosalie zâmbindu-l pentru prima oară

– era un zâmbet timid, prietenos, uşor nesigur, ca şi cum Rosalie făcea ceva nou, neobişnuit pentru ea.

— Bârfiţi, mesdemoiselles? Întrebă el acuzator.

— Nu, deloc, spuse Rosalie. De fapt, comparam nişte rujuri.

Poirot zâmbi.

— Leş chiffons d'aujourd'hui, murmură el.

Dar zâmbetul lui avu ceva mecanic, iar Jacqueline de Bellefort, mai iute şi mai perspicace decât Rosalie, îl observă. Lăsă din mână rujul şi ieşi pe punte.

— S-a întâmplat… Ce s-a mai întâmplat?

— Aţi ghicit, mademoiselle, s-a întâmplat ceva.

— Ce?

Rosalie ieşi şi ea.

— O altă crimă, spuse Poirot.

Rosalie trase brusc aer în piept. Poirot o privea atent. Preţ de câteva clipe văzu în ochii ei panică – şi, în plus, consternare.

— Camerista lui Madame Doyle a fost ucisă, spuse el abrupt.

— Ucisă? Strigă Jacqueline. Ucisă, aţi spus?

— Da, asta am spus. Deşi răspunsul îi fusese adresat lui Jacqueline, Poirot o privea pe Rosalie. Şi ei îi vorbi mai departe: Fata văzuse ceva ce n-ar fi trebuit să vadă. Aşa că a fost redusă la tăcere, ca să nu cumva să-l scape vreo vorbă.

— Şi ce a văzut?

Din nou, Jacqueline fu cea care întrebă, iar Poirot îi răspunse din nou lui Rosalie. Era o scenă ciudată în trei.

— Cred că nu încape îndoială asupra a ceea ce a văzut. A văzut pe cineva care a intrat şi apoi a ieşit din cabina lui Linnet Doyle în noaptea fatală.

Poirot stătea cu urechile ciulite. Auzi iar răsuflarea întretăiată şi o văzu pe Rosalie clipind. Reacţionase exact aşa cum se aştepta el.

— V-a spus cine era? Întrebă Rosalie.

Poirot clătină uşor din cap, cu regret.

Pe punte se auziră paşi uşori. Era Cornelia Robson. În ochii mari avea o expresie de uluire.

— Oh, Jacqueline, strigă ea, s-a întâmplat ceva groaznic! Ceva îngrozitor!

Jacqueline se întoarse spre ea. Amândouă se dădură un pas în faţă. Aproape fără să-şi dea seama, Poirot şi Rosalie se traseră înapoi.

— De ce mă priviţi? Întrebă Rosalie tăios. La ce vă gândiţi?

— Mi-aţi pus două întrebări. Eu am să vă pun una singură. De ce nu-mi spuneţi tot adevărul, mademoiselle?

— Nu ştiu la ce vă referiţi. V-am spus... Totul... Azi-dimineaţă.

— Nu, sunt lucruri pe care nu mi le-aţi spus. Nu mi-aţi spus că aveţi în geantă un pistol de calibru mic cu mâner de sidef. Nu mi-aţi spus tot ce aţi văzut noaptea trecută.

Rosalie se îmbujora, apoi spuse aspru:

— Nu e adevărat. Nu am nici un revolver.

— Nu am spus revolver. Am spus un mic pistol pe care îl purtaţi în geantă.

Rosalie se răsuci pe călcâie, se repezi în cabină, ieşi la iuţeală şi aruncă în braţele lui Poirot geanta ei de mână, din piele gri.

— Vorbiţi aiurea. Uitaţi-vă singur, dacă doriţi.

Poirot deschise geanta. În ea nu era nici un pistol.

Poirot îi înapoie fetei geanta şi-l întâlni privirea triumfătoare, plină de dispreţ.

— Nu, spuse el pe un ton plăcut. Nu este aici.

— Vedeţi? Nu aveţi întotdeauna dreptate, Monsieur Poirot. Şi nici celălalt lucru ridicol pe care l-aţi spus nu este adevărat.

— Eu nu cred.

— Sunteţi enervant! Rosalie bătu din picior. Vă intră ceva în cap şi o ţineţi una şi bună la nesfârşit.

— Pentru că vreau să-mi spuneţi adevărul.

— Care este adevărul? Dumneavoastră păreţi să-l ştiţi mai bine decât mine.

— Vreţi să vă spun ce aţi văzut? Întrebă Poirot. Şi, dacă am dreptate, o să recunoaşteţi că am dreptate? Am să vă spun ce cred. Cred că, atunci când v-aţi întors pe la pupa, v-aţi oprit fără să vreţi pentru că aţi văzut un bărbat ieşind dintr-o cabină de pe la jumătatea punţii – cabina lui Linnet Doyle, după cum v-aţi dat seama a doua zi. L-aţi văzut ieşind, închizând uşa după el şi îndepărtându-se spre celălalt capăt al punţii şi, poate, intrând într-una din ultimele două cabine. Am dreptate, mademoiselle?

Rosalie nu răspunse.

Poate credeţi că e mai înţelept să nu vorbiţi, spuse Poirot. Poate vă e teamă că, dacă o faceţi, veţi fi şi dumneavoastră ucisă. Timp de o clipă, Poirot crezu că Rosalie muşcase momeală, că acuzaţia de lipsă de curaj reuşise acolo unde argumente mai subtile ar fi dat greş.

Buzele ei se deschiseră, tremurară.

— N-am văzut pe nimeni, spuse Rosalie Otterbourne.

Capitolul douăzeci şi patru

Domnişoara Bowers ieşi din cabina doctorului Bessner, trăgându-şi manşetele peste încheieturile mâinilor.

Jacqueline o părăsi brusc pe Cornelia şi o acostă pe soră.

— Cum se simte? Întrebă ea pe un ton poruncitor.

Poirot veni tocmai la timp ca să audă răspunsul. Domnişoara Bowers arăta îngrijorata.

— Lucrurile nu merg chiar foarte rău, spuse ea.

— Vreţi să spuneţi că situaţia s-a înrăutăţit? Strigă Jacqueline.

— Ei bine, trebuie să spun că voi fi uşurată când ajunşi la ţărm, vom putea face o radiografie şi vom curăţa rana sub anestezie. Când credeţi că ajungem la Shellal, Monsieur Poirot?

— Mâine-dimineaţă.

Domnişoara Bowers strânse din buze şi clătină din cap.

— Foarte bine. Noi facem tot ce putem, dar există întotdeauna pericolul de septicemie.

Jacqueline o prinse pe domnişoara Bowers de braţ şi i-l scutură.

— O să moară? O să moară?

— O, Doamne, nu, domnişoara de Bellefort. Adică, sper că nu. Rană în sine nu e periculoasă, dar în mod sigur trebuie făcută o radiografie cât mai repede. Şi, în plus, bietul domn Doyle ar fi trebuit să stea astăzi cât se poate de liniştit. A avut parte de prea multe emoţii şi de nelinişte. Nu-l de mirare că i-a crescut temperatura. Şocul provocat de moartea soţiei şi toate celelalte…

Jacqueline dădu drumul braţului surorii şi se întoarse cu spatele, sprijinindu-se de balustradă.

— Ceea ce vreau să spun e că trebuie să ne păstrăm întotdeauna speranţa, zise domnişoara Bowers. Bineînţeles, domnul Doyle are o constituţie foarte rezistentă – asta se vede – probabil n-a fost bolnav niciodată în viaţă. Aşa că are un avantaj. Dar nu se poate nega că temperatura crescută nu e un semn tocmai bun şi…

Domnişoara Bowers clătină din cap, îşi aranjă încă o dată manşetele şi se depărtă cu pas vioi.

Jacqueline se întoarse şi porni bâjbâind, cu ochii plini de lacrimi, spre cabina ei. O mână o sprijini de braţ şi o conduse. Fata privi printre lacrimi şi îl văzu pe Poirot alături. Se rezemă uşor de el şi el o ajută să intre în cabină.

Jacqueline se aruncă pe pat şi-şi dădu drumul lacrimilor, însoţite de suspine adânci, care-l scuturau tot trupul.

— O să moară! O să moară! Ştiu că o să moară… Şi eu voi fi cea care l-a ucis. Da, eu voi fi…

Poirot ridică din umeri şi clătină uşor din cap, cu tristeţe.

— Mademoiselle, ceea ce s-a făcut nu se mai poate desface. Nu putem întoarce cursul acţiunilor noastre. E prea târziu să regretaţi.

Jacqueline strigă şi mai tare:

— Eu voi fi cea care l-a ucis! Şi îl iubesc atât de mult… Atât de mult.

Poirot oftă.

— Prea mult…

Asta îşi spusese el cu câteva luni în urmă, în restaurantul lui Monsieur Blondin. Se întâmpla din nou, acum.

Spuse, ezitând uşor:

— Nu vă luaţi, în orice caz, după ceea ce spune Mademoiselle Bowers. Surorile medicale mie mi se par întotdeauna pesimiste! Sora de noapte e întotdeauna surprinsă să-şi găsească pacientul viu şi nevătămat seara; cea de peste zi nu se aşteaptă să-l găsească viu dimineaţa! Ele ştiu prea bine pericolele care pândesc în fiecare situaţie. Când conducem, putem foarte bine să gândim: „Dacă o maşină ar veni în viteză din intersecţia aceea, sau dacă tractorul acela ar da brusc cu spatele, sau dacă automobilului care se apropie i-ar sări o roată, sau dacă un câine ar sări din tufiş şi m-ar muşca de mâna cu care conduc – eh bien, probabil că aş muri”. Dar de regulă presupunem – şi pe bună dreptate – că nici unul dintre aceste lucruri nu se va întâmpla în realitate şi că ne vom încheia drumul cu bine. Însă, bineînţeles, dacă am avut sau am văzut vreun accident, atunci suntem înclinaţi să adoptăm punctul de vedere opus.

Jacqueline întrebă printre lacrimi, cu un zâmbet vag pe faţă:

— Încercaţi să mă consolaţi, Monsieur Poirot?

— Bon Dieu ştie ce încerc să fac! N-ar fi trebuit să veniţi în excursia aceasta.

— Nu, aş vrea şi eu să nu fi venit. A fost atât de groaznic. Dar curând totul se va sfârşi.

— Mais oui, mais oui.

— Şi Simon va fi dus la spital şi o să primească tratamentul potrivit şi totul va fi bine.

— Vorbiţi ca un copil! „Şi au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi.” Asta este, nu?

Jacqueline se înroşi deodată ca racul.

— Monsieur Poirot, nu am vrut să spun… Nu am vrut…

— E prea devreme să mă gândesc la asta!” Asta e ipocrizia pe care ar trebui s-o susţineţi, nu? Dar dumneavoastră va curge prin vine sânge latin, Mademoiselle Jacqueline. Ar trebui să fiţi în stare să admiteţi adevărul chiar dacă nu sună tocmai decent. Le roi este mort – vive le roi! Soarele a apus. Răsare luna. Aşa este, nu?

— Nu înţelegeţi. Lui îi pare doar râu pentru mine – îi pare foarte râu, pentru că e conştient de cât de groaznic mă simt ştiind că i-am provocat atâta suferinţă.

— O, da, spuse Poirot. Mila pură este un sentiment foarte nobil.

Şi o privi pe jumătate ironic, pe jumătate cuprins de o altă emoţie, murmurând pentru sine câteva versuri în franceză:

La vie est vaine.
Un peu d'amour,
Un peu de haine,
Et puis bonjour.
La vie est brève.
Un peu d'espoir,
Un peu de rêve,
Et puis bonsoir.

Poirot ieşi din nou pe punte. Colonelul Race se plimba cu paşi mari, şi-l făcu imediat semn.

— Poirot! Ce bine că te văd. Aveam nevoie de tine. Am o idee.

Luându-l de braţ, Race o porni în susul punţii.

— O remarcă întâmplătoare a lui Doyle. Abia dacă i-am dat atenţie la vremea respectivă. Ceva despre o telegramă.

— Tiens – c'est vrai.

— Poate că nu e nimic, dar nu putem lăsa nici o posibilitate neexplorată. La naiba, prietene, avem două crime şi noi suntem încă în ceaţă.

Poirot clătină din cap.

— Nu, nu în ceaţă. Am ieşit la lumină.

Race îl privi cu curiozitate.

— Ai vreo idee?

— Am mai mult decât o idee. Sunt sigur.

— De când?

— De la moartea cameristei.

— Să fiu al naibii dacă înţeleg!

— Prietene, e atât de clar, atât de clar. Numai că există dificultăţi – piedici – impedimente! Vezi dumneata, în jurul unei persoane ca Linnet Doyle se adună atât de multe… Urî. Şi gelozii şi invidii şi meschinărie. E ca un nor de musculiţe care bâzâie, bâzâie…

— Dar crezi că ştii? Race îl privi din nou cu interes. N-ai afirma asta dacă n-ai fi sigur. Eu nu pot spune că am vreo idee clară. Am anumite suspiciuni, desigur…

Poirot se opri şi-şi puse, într-un gest impunător, mâna pe braţul lui Race.

— Eşti un om mare, mon colonel… Nu-mi ceri: „Spune-mi. La ce te gândeşti?” Ştii că, dacă aş putea să vorbesc acum, aş face-o. Dar mai întâi sunt multe de clarificat. Gândeşte-te însă, gândeşte-te pentru un moment la următoarele lucruri. Sunt anumite indicii… Afirmaţia domnişoarei de Bellefort că ar fi ascultat cineva conversaţia noastră în noaptea aceea, în grădina din Aswan. Apoi declaraţia lui Tim Allerton despre ceea ce a auzit şi a făcut în noaptea crimei. Apoi răspunsurile foarte semnificative ale lui Louise Bourget la întrebările noastre de azi-dimineaţă. Apoi faptul că Madame Allerton bea apă, că fiul ei bea whisky cu sifon, iar eu beau vin. Adaugă la toate acestea cele două sticluţe de ojă şi proverbul pe care l-am menţionat. Şi, în fine, cheia de boltă a întregii poveşti, faptul că pistolul a fost înfăşurat într-o batistă ieftină şi un şal de catifea şi aruncat peste bord…

Race rămase tăcut timp de un minut sau două, apoi scutură din cap.

— Nu, spuse el. Nu înţeleg. Am o vagă idee despre ce vorbeşti, dar deocamdată nu mi se pare posibil.

— Ba da… ba da. Pentru că vezi numai jumătate de adevăr. Şi ţine minte că trebuie s-o luăm de la capăt, întrucât prima noastră versiune a fost complet greşită.

Race făcu o mică grimasă.

— Sunt obişnuit cu asta. Adesea mi se pare că în asta şi constă munca de detectiv – în a renunţa la falsele piste iniţiale şi a o lua de la capăt.

— Da, e foarte adevărat. Şi sunt oameni care exact asta nu vor să facă. Elaborează o anumită teorie şi totul trebuie să se conformeze ei. Dacă vreun fapt minor nu se potriveşte cu teoria, este ignorat. Dar întotdeauna faptele care nu se potrivesc sunt cele mai semnificative. În tot timpul ăsta am încercat să stabilesc însemnătatea faptului că pistolul a fost înlăturat de la locul crimei. Ştiam că înseamnă ceva, dar ce anume am înţeles abia cu o jumătate de oră în urmă.

— Iar eu încă nu pricep!

— O să pricepi! Reflectează numai la indiciile pe care le-am enumerat. Şi acum, hai să clarificăm povestea aceea cu telegrama! Adică, dacă Herr Doktor o să ne dea voie în cabină.

Doctorul Bessner era încă într-o dispoziţie foarte proastă. La bătaia în uşă a celor doi, ieşi în prag cu o figură încruntată.

— Ce este? Vreţi să mai vorbiţi o dată cu pacientul meu? Dar vă spun că nu e înţelept ce faceţi. Are febră. A trecut prin prea multe emoţii.

— O singură întrebare, spuse Race. Atât, aveţi cuvântul meu.

Cu un mormăit neprietenos, doctorul se dădu la o parte,

Şi cei doi bărbaţi intrară în cabină. Bessner, bolborosind ceva pentru sine, ieşi pe lângă ei.

— Mă întorc peste trei minute, spuse el. Şi atunci vă rog să ne lăsaţi în pace!

Şi porni cu paşi apăsaţi pe punte.

Simon se uită întrebător de la unul la altul.

— Da, spuse el, ce este? Un mic detaliu, răspunse Race. Adineauri, când stewarzii mi-au dat raportul, am aflat că Signor Richetti a protestat vehement la percheziţie. Spuneaţi că asta nu vă surprinde, pentru că ştiaţi că e irascibil şi că a fost grosolan cu soţii dumneavoastră în legătură cu o telegramă. Puteţi să-mi povestiţi despre ce a fost vorba?

— Cu plăcere. Totul s-a petrecut la Wadi Halfă. Tocmai ne întorseserăm de la a doua cataractă. Lui Linnet i s-a părut că pe ghişeu era o telegramă pentru ea. Uitase că nu se mai numea Ridgeway, iar Richetti şi Ridgeway arată destul de asemănător dacă sunt scrise într-o caligrafie ilizibilă. Aşa că Linnet a deschis telegrama, n-a înţeles nimic din ea şi tocmai încerca să-l dea de capăt, când tipul ăsta, Richetti, s-a apropiat, i-a smuls-o aproape din mână şi a început să spumege de furie. Ea s-a dus după el să-şi ceară iertare, iar el i-a răspuns cu o grosolănie fără margini.

Race trase aer în piept.

— Şi ştiţi cumva, domnule Doyle, despre ce era vorba în acea telegramă?

— Da. Linnet a citit o parte din ea cu glas tare. Zicea că…

Simon se opri. Afară se auzea gălăgie – o voce ascuţită Se apropia rapid.

— Unde sunt Monsieur Poirot şi colonelul Race? Trebuie să vorbesc cu ei imediat! E foarte important. Deţin informaţii de însemnătate vitală. Sunt la domnul Doyle?

Bessner nu închisese uşa, trăsese numai draperia. Doamna Otterbourne o mătură cu mâna şi intră valvârtej. Avea chipul roşu de emoţie, se clătina uşor şi părea să nu-şi stăpânească vorbele pe deplin.

— Domnule Doyle, spuse ea pe un ton patetic, ştiu cine a ucis-o pe soţia dumneavoastră!

— Poftim?

Simon se holbă la ea. La fel făcură şi cei doi bărbaţi.

Doamna Otterbourne îi măsură pe toţi trei cu o privire triumfătoare. Era fericită – jubilă.

— Da, spuse ea. Teoriile mele se confirmă în totalitate. Instinctele primare, primordiale, cele mai profunde… Poate că sună imposibil, fantastic, dar acesta este adevărul!

— Să înţeleg că dispuneţi de dovezi care arată cine a ucis-o pe doamna Doyle? Întrebă Race tăios.

Doamna Otterbourne se aşează pe un scaun şi se aplecă înainte, dând viguros din cap.

— În mod sigur. Sunteţi de acord, nu, că acela care a ucis-o pe Louise Bourget a omorât-o şi pe Linnet Doyle – că ambele crime au fost comise de aceeaşi persoană?

— Da, da, spuse Simon nerăbdător. Desigur. E logic. Continuaţi.

— Atunci am dreptate. Ştiu cine a ucis-o pe Louise Bourget; aşadar, ştiu cine a omorât-o pe Linnet Doyle.

— Vreţi să spuneţi că aveţi o teorie despre cine a ucis-o pe Louise Bourget, îi sugeră Race sceptic.

Doamna Otterbourne se întoarse spre el cu o privire de tigru.

— Nu, ştiu exact. L-am văzut pe criminal cu propriii ochi.

Simon, pradă febrei, strigă la ea:

— Pentru numele lui Dumnezeu, luaţi-o de la început. Spuneţi că ştiţi cine a ucis-o pe Louise Bourget.

Doamna Otterbourne încuviinţă din cap.

— Am să vă povestesc exact ce s-a întâmplat.

Da, era foarte fericită, nici o îndoială! Era momentul ei de glorie, triumful ei! Ce dacă romanele ei nu se mai vindeau, ce dacă cititorii stupizi care cândva le cumpărau şi le devorau cu lăcomie aveau acum alţi favoriţi? Salome Otterbourne va fi din nou faimoasă. Numele ei va ajunge pe prima pagină a ziarelor. Va fi principalul martor al acuzării la proces.

Doamna Otterbourne respiră adânc şi deschise gura.

— S-a întâmplat pe când mergem la masa de prânz N-aveam nici o poftă de mâncare – cu toată grozăvia recente: tragedii… Nu mai e nevoie să intru în detalii. Pe la jumătatea drumului mi-am amintit că am… Lăsasem ceva în

cabina I-am spus lui Rosalie să se ducă înainte fără mine – ceea ce ea a şi făcut.

Doamna Otterbourne făcu o scurtă pauză.

Draperia de la uşă se mişcă uşor ca fluturată de vânt, dar nici unul dintre cei trei bărbaţi nu băgă de seamă.

— Am… hm… Doamna Otterbourne se opri. Partea aceasta a poveştii era cam alunecoasă, dar trebuia cumva să treacă de ea. Am… Făcusem un aranjament cu unul dintre… hm… Membrii personalului de pe vapor. Trebuia… Să-mi dea ceva de care aveam nevoie, dar nu voiam ca fiica mea să ştie despre asta. Ea tinde să fie… Neînţelegătoare în anumite privinţe…

Nu ieşise prea bine, dar avea timp să se gândească la o variantă mai bună înainte de proces.

Race ridică din sprâncene în timp ce îl privi întrebător pe Poirot.

Poirot dădu imperceptibil din cap şi pe buzele sale se ivi cuvântul „băutură”.

Draperia din dreptul uşii se mişcă din nou. În spatele ei se întrezări o sclipire ca de oţel.

— Aranjasem să cobor pe la pupa pe puntea de dedesubt, continuă doamna Otterbourne şi acolo să mă întâlnesc cu persoana respectivă. Pe când mergeam pe punte, uşa unei cabine s-a deschis şi cineva a privit afară. Era fata aceea – Louise Bourget, sau cum o chema. Părea să aştepte pe cineva. Când a văzut că eram eu, a fost probabil dezamăgită şi a intrat repede înapoi. Nu mi-am închipuit nimic, desigur. M-am dus în locul stabilit şi am luat… Lucrurile de la omul respectiv. I-am plătit şi… hm… Am vorbit ceva cu el. Apoi m-am întors. Exact când dădeam colţul, am văzut cum cineva a bătut la uşa cameristei şi a intrat în cabină.

— Şi acel cineva era?… Interveni Race.

Bang!

Zgomotul exploziei umplu cabina. În aer se răspândi un miros acru, înţepător, de fum. Doamna Otterbourne se răsuci încet pe o parte, cu o mişcare suprem întrebătoare,

apoi se aplecă greoi în faţă şi se prăvăli la pământ. Sângele îi podidi printr-o gaură rotundă ivită chiar în spatele urechii.

Timp de o clipă domni o stupefacţie totală. Apoi, cei doi bărbaţi în putere săriră de la locurile lor. Trupul femeii le stânjeni puţin mişcările. Race se aplecă deasupra lui, în timp ce Poirot se repezi ca un tigru pe uşă afară.

Puntea era goală. Pe jos, chiar lângă prag, zăcea un revolver mare, un colţ.

Poirot privi rapid în amândouă direcţiile. Nu se vedea nimeni. Apoi se repezi spre pupa. În timp ce dădea colţul, se ciocni de Tim Allerton, care venea în fuga mare din direcţie opusă.

— Ce naiba a mai fost şi asta? Strigă Tim abia trăgându-şi sufletul.

Poirot întrebă tăios:

— Aţi întâlnit pe cineva venind încoace?

— Dacă am întâlnit pe cineva? Nu.

— Atunci veniţi cu mine!

Poirot îl luă de braţ şi se întoarse. În faţa cabinei se strânsese deja un mic grup. Rosalie, Jacqueline şi Cornelia ieşiseră în grabă din camerele lor. Alte câteva persoane se vedeau venind dinspre salon – Ferguson, Jim Fanthorp şi doamna Allerton.

Race stătea în picioare lângă revolver. Poirot întoarse capul şi i se adresă aspru lui Tim Allerton:

Aveţi cumva o pereche de mânuşi în buzunare? Tim se scotoci.

— Da, am.

Poirot le înşfacă şi le puse şi se aplecă să examineze revolverul. Race se lăsă şi el pe vine. Ceilalţi îi priveau fără suflare.

— Nu s-a dus în partea cealaltă. Fanthorp şi Ferguson şedeau pe banca de pe puntea aceasta. L-ar fi văzut.

— Iar dacă s-ar fi dus spre pupa, ar fi dat peste Monsieur Allerton, răspunse Poirot.

Race spuse, arătând spre revolver:

— E ciudat că l-am văzut nu cu mult timp în urmă. Trebuie totuşi să fim siguri.

Ciocăni la uşa cabinei lui Pennington. Nu-l răspunse nimeni. Camera era goală. Race păşi spre servantă şi smuci sertarul din dreapta. Revolverul dispăruse.

— Ne-am lămurit, spuse Race. Acum, ia să vedem, unde e Pennington?

Ieşiră din nou pe punte. Doamna Allerton se alăturase privitorilor. Poirot veni repede lângă ea.

— Madame, luaţi-o pe Mademoiselle Otterbourne la dumneavoastră şi aveţi grijă de ea. Mama ei a fost – Poirot îi arunca o privire piezişă lui Race, care încuviinţă din cap – ucisă.

Doctorul Bessner se apropie agitat.

— Gott im Himmel! Ce mai este?

I se făcu loc să treacă. Race arătă spre cabină. Bessner intră.

— Găsiţi-l pe Pennington, spuse Race. Sunt amprente pe revolver?

— Nu, nici una, răspunse Poirot.

Pennington era pe puntea de dedesubt. Şedea în mica sufragerie, scriind scrisori. Ridică spre ei un chip atrăgător, proaspăt bărbierit.

— Aveţi ceva noutăţi? Întrebă el.

N-aţi auzit o împuşcătură?

— Păi… Acum, că-mi spuneţi… Mi s-a părut că aud un fel de pocnitură. Dar nici nu mi-am închipuit… Cine a fost împuşcat?

— Doamna Otterbourne.

— Doamna Otterbourne? Pennington părea buimăcit. Ei bine, asta-l chiar o surpriză. Doamna Otterbourne. Clătină din cap. Nu înţeleg nimic. Continuă cu voce scăzută: Mi se pare, domnilor, că avem la bord un maniac criminal. Trebuie să concepem un plan de apărare.

— Domnule Pennington, spuse Race, de cât timp sunteţi în camera aceasta?

— Păi, staţi puţin. Pennington îşi frecă uşor bărbia. Probabil de vreo douăzeci de minute.

— Şi nu aţi ieşit deloc?

— Nu, deloc.

Pennington se uită întrebător la cei doi.

— Domnule Pennington, doamna Otterbourne a fost împuşcată cu revolverul dumneavoastră.

Capitolul douăzeci şi cinci

Domnul Pennington fu şocat. Nu-l venea să creadă.

— Domnilor, spuse el, este o situaţie foarte serioasă. Foarte serioasă.

— Extrem de serioasă în ceea ce vă priveşte, domnule Pennington.

— În ceea ce mă priveşte? Pennington ridică surprins din sprâncene. Dar, domnule dragă, când s-a tras, eu eram aici scriind liniştit scrisori.

— Aveţi, poate, un martor care v-ar putea adeveri afirmaţia?

Pennington clătină din cap.

— Nu, asta nu. Dar e evident imposibil să mă fi dus pe puntea de deasupra, s-o fi împuşcat pe biata femeie (şi de ce s-o împuşc, în primul rând?) şi să mă întorc aici fără să mă vadă nimeni. Sunt întotdeauna o mulţime de oameni pe băncile de pe punte la ora asta.

— Cum vă explicaţi faptul că a fost folosit pistolul dumneavoastră?

— Hm… Mi-e teamă că eu sunt de vină aici. Din câte îmi amintesc, la scurt timp după ce ne-am urcat pe vas, într-o seară, a avut loc în salon o conversaţie despre armele de foc şi eu am spus atunci că în călătorii am întotdeauna la mine un revolver.

— Cine era prezent?

— O, nu-mi amintesc exact. Majoritatea pasagerilor, cred. Oricum, destul de mulţi.

Pennington clătină încet din cap.

— O, da, spuse el, e clar că eu sunt de vină aici. Şi continuă: întâi Linnet, apoi camerista ei şi acum doamna Otterbourne. Nu pare să aibă nici o logică.

— Are o logică, spuse Race.

— Are?

— Da. Doamna Otterbourne era pe punctul de a ne spune că văzuse o anumită persoană intrând în cabina lui Louise Bourget. Înainte de a-l rosti numele, a fost împuşcată mortal.

Andrew Pennington îşi şterse fruntea cu o batistă fină de mătase.

— E cumplit, murmură el.

— Monsieur Pennington, spuse Poirot, aş dori să discut cu dumneavoastră anumite chestiuni legate de acest caz. Sunteţi amabil să veniţi în cabina mea peste o jumătate de oră?

— Voi fi încântat.

Pennington nu sună însă prea încântat. Nici nu arăta prea încântat. Race şi Poirot schimbară o privire şi părăsiră iute camera.

— E un diavol împieliţat, spuse Race, dar se teme. Nu?

Poirot dădu aprobator din cap.

— Da, nu e prea fericit, dragul nostru Monsieur Pennington.

Când ajunseră din nou pe puntea de promenadă, doamna Allerton tocmai ieşea din cabina sa şi, văzându-l pe Poirot, îi făcu semn insistent din cap.

— Madame?

— Biata fată! Spuneţi-mi, Monsieur Poirot, există oare pe vas vreo cabină dublă unde ne-am putea muta împreună? N-ar trebui să mai stea în cabină pe care a împărţit-o cu mama ei, iar a mea are un singur pat.

— Se poate aranja, madame. Sunteţi foarte amabilă.

— E doar o chestiune de bun-simţ. În plus, mi-e dragă fata. Mi-a plăcut întotdeauna de ea.

— E foarte supărata?

— Groaznic. Pare să fi fost extrem de legată de mama aceea teribilă. De aceea situaţia e atât de dificilă. Tim spune că e convins că doamna Otterbourne bea. E adevărat?

Poirot încuviinţă din cap.

— O, Doamne, biata femeie, nu trebuie s-o judecăm prea aspru; dar fata a dus-o probabil tare rău.

— Da, madame. Este foarte mândră şi i-a fost foarte devotată mamei sale.

— Da, îmi place asta – devotamentul, vreau să spun. O calitate care nu mai e la modă azi. Fata are o fire ciudată – e mândră, rezervată, nărăvaşă şi totuşi, în adâncul inimii, plină de căldură, mi se pare.

— Văd că am lăsat-o pe mâini bune, madame.

— Da, nu vă faceţi griji. O să văd eu de ea. E tentată să se agaţe de mine cu disperare.

Doamna Allerton intră în cabina sa. Poirot se înapoie la locul tragediei.

Cornelia stătea încă pe punte, cu ochii larg deschişi.

— Nu înţeleg, Monsieur Poirot. Cum a dispărut cel care a împuşcat-o fără să-l vedem?

— Da, cum? Întrebă şi Jacqueline.

— A, nu a fost chiar o scamatorie, aşa cum vă închipuiţi, mademoiselle. Criminalul a avut la dispoziţie trei căi de scăpare.

Jacqueline păru buimăcita.

— Trei?

— Ar fi putut s-o ia la dreapta sau la stânga, dar nu văd cum altfel, zise Cornelia nedumerită.

Jacqueline se încruntă. Apoi, deodată, fruntea i se descreţi.

— Bineînţeles. Se putea duce în două direcţii într-un singur plan, dar putea şi să se mişte perpendicular pe el. Adică, n-ar fi putut-o lua în sus prea uşor, dar putea să o ia în jos.

Poirot surâse.

— Sunteţi deşteaptă, mademoiselle.

— Ştiu că sunt chiar tâmpită, dar tot nu înţeleg, spuse Cornelia.

— Draga mea, Monsieur Poirot vrea să spună că ucigaşul putea să se azvârle peste balustradă şi să sară pe puntea de dedesubt.

— O, Doamne! Cornelia căscă ochii. Nu m-am gândit la asta. Ar fi trebuit s-o facă repede însă, nu? Într-o clipită?

— Ar fi putut foarte bine s-o facă, interveni Tim Allerton. Nu uitaţi că, un asemenea eveniment, este urmat întotdeauna de câteva clipe de şoc. Auzi o împuşcătură şi pentru câteva secunde eşti incapabil să te mişti.

— Asta vi s-a întâmplat dumneavoastră, Monsieur Allerton?

— Exact. Am rămas paralizat preţ de câteva secunde Bune. Apoi m-am repezit încoace.

Race ieşi din cabina doctorului Bessner şi spuse cu o voce autoritară:

— Sunteţi amabili să vă îndepărtaţi? Vrem să scoatem corpul din cabină.

Toţi se dădură la o parte, ascultători. Poirot li se alătură. Cornelia îi spuse, cu o sinceritate plină de tristeţe:

— N-am să uit niciodată călătoria aceasta. Trei morţi... E ca şi cum am trăi într-un coşmar.

Ferguson o auzi şi replică violent:

— Asta pentru că eşti prea civilizată. Ar trebui să priveşti moartea la fel că orientalii. E un simplu incident – prea puţin remarcabil.

— Într-adevăr, spuse Cornelia. Orientalii aceia, bieţii, sunt complet needucaţi.

— Da şi mai bine că sunt aşa. Educaţia a vlăguit rasă albă. Uită-te la America – se avântă într-o adevărată orgie a culturii. E pur şi simplu dezgustător. Cred că vorbiţi prostii, spuse Cornelia, îmbujorându-se. Eu merg în fiecare iarnă la nişte prelegeri despre arta greacă şi despre Renaştere şi am fost şi la câteva despre femeile celebre din istorie.

— Arta greacă! Renaşterea! Femei celebre! Gemu domnul Ferguson. Mi se face râu când te-aud. Viitorul contează, drăguţă, nu trecutul. Trei femei au murit pe vasul ăsta. Ei bine şi ce dacă? N-a pierdut nimeni nimic! Linnet Doyle şi banii ei! Camerista aceea franţuzoaică – o parazită. Doamna Otterbourne – o proastă care nu folosea nimănui. Crezi că îi pasă cuiva dacă trăiesc sau au murit? Mie nu-mi pasă. Ba cred că e foarte bine aşa!

— Atunci să ştiţi că greşiţi! I-o trânti Cornelia. Şi m-am săturat să vă aud vorbind întruna, de parcă n-ar mai conta nimeni pe lumea asta afară de dumneavoastră. Mie nu mi-a plăcut prea mult de doamna Otterbourne, dar fiica ei ţinea tare mult la ea şi moartea mamei sale a distrus-o. Nu ştiu prea multe despre cameristă, dar probabil cineva îi ducea dorul undeva; cât despre Linnet Doyle – ei bine, dincolo de toate, era pur şi simplu minunat de frumoasă! Era atât de frumoasă când intra în salon, încât mi se punea un nod în gât. Eu nu sunt prea drăguţă şi asta mă face să apreciez cu atât mai mult frumuseţea. Ca femeie, era la fel de frumoasă ca o operă de artă greacă. Şi, când ceva frumos dispare, e o pierdere pentru întreaga lume. Aşa să ştiţi!

— Domnul Ferguson făcu un pas înapoi. Se luă cu mâinile de păr şi se trase cu disperare. Mă dau bătut, spuse el. Eşti incredibilă. N-ai în tine nici un pic de răutate femeiască. Se întoarse spre Poirot. Ştiţi, domnule, că tatăl Corneliei a fost practic ruinat de bătrânul Ridgeway? Dar credeţi că fiica lui scrâşnea din dinţi la vederea moştenitoarei celei bogate care se plimba la bord în perle şi rochii de la Paris? Nu, ea nu făcea decât să behăie: „Doamne, ce frumoasă e!”, ca un mieluţ nevinovat. Cred că nici măcar n-a fost furioasă pe Linnet Doyle.

Cornelia roşi.

— Am fost – doar o clipă. Ştiţi, tăticu', bietul de el, a murit de necaz că nu reuşise să-şi facă o situaţie.

— Furioasă doar o clipă? O, te rog!

Cornelia i-o întoarse:

— Ei bine, n-aţi spus dumneavoastră adineauri că viitorul contează, nu trecutul? Toate astea s-au petrecut demult, nu? E un capitol încheiat.

— Aici m-ai prins, spuse Ferguson. Cornelia Robson, eşti singura femeie de treabă pe care am întâlnit-o vreodată. Vrei să fii soţia mea?

— Nu fiţi absurd.

— Este o cerere în căsătorie autentică – chiar dacă e făcută în prezenţa bătrânului detectiv. În orice caz, îmi sunteţi martor, Monsieur Poirot. Am cerut-o în mod deliberat în căsătorie pe această femeie – împotriva tuturor principiilor mele, pentru că nu cred în contractul legal între sexe. Dar îmi închipui că nu ar accepta nimic altceva, aşa că fie şi căsătorie. Haide, Cornelia, spune da.

— Cred că sunteţi absolut ridicol, spuse Cornelia, roşind.

— De ce nu vrei să te căsătoreşti cu mine?

— Nu sunteţi serios, spuse Cornelia.

— Vrei să spui că nu sunt serios când te cer în căsătorie, sau din fire?

— Amândouă, dar am vrut să spun din fire. Râdeţi de tot felul de lucruri serioase. Educaţie şi cultură, şi… Şi moarte. N-aţi fi un bărbat de nădejde.

Cornelia se întrerupse, roşi din nou şi se repezi în cabina ei.

Ferguson o urmări cu privirea.

La naiba! Mi se pare că fata asta chiar crede ce spune. Vrea ca un bărbat să fie de nădejde. De nădejde – Dumnezeule! Ferguson făcu o pauză şi apoi continuă, curios: Ce s-a întâmplat, Monsieur Poirot? Păreţi adâncit în gânduri.

Poirot tresări.

— Reflectez, asta-l tot. Reflectez.

— Meditaţie asupra Morţii. Moartea, zecimala periodică, de Hercule Poirot. Una dintre cunoscutele sale monografii.

— Monsieur Ferguson, spuse Poirot, sunteţi un tânăr foarte impertinent.

— Îmi cer scuze, dar îmi place să atac instituţiile tradiţionale.

— Iar eu sunt o instituţie tradiţională?

— Exact. Ce credeţi despre fata asta?

— Despre Mademoiselle Robson?

— Da.

— Cred că e o persoană cu un caracter puternic.

— Aveţi dreptate. E plină de vlagă. Arată cam bleagă, dar nu e. Are curaj. E… o, Doamne, o vreau pe fata asta. Cred că n-ar fi o idee rea să o abordez pe bătrâna doamnă. Dacă aş asmuţi-o zdravăn împotriva mea, poate aş reuşi s-o impresionez pe Cornelia.

Ferguson se răsuci pe călcâie şi intră în salonul de observaţie. Domnişoara Van Schuyler şedea în colţul ei obişnuit. Arăta încă mai arogantă decât de obicei. Împletea. Ferguson se îndreptă spre ea. Hercule Poirot, intrând pe neobservate, găsi un loc la o oarecare distanţă şi, discret, păru să se lase absorbit de o revistă.

— Bună ziua, domnişoară Van Schuyler.

Bătrâna doamnă îşi ridică ochii numai pentru o clipă, apoi îi coborî şi murmură îngheţat:

— Hm… Bună ziua.

— Uitaţi ce este, domnişoară Van Schuyler, vreau să vorbesc cu dumneavoastră despre ceva destul de important. Pe scurt, doresc să mă căsătoresc cu verişoara dumneavoastră.

Ghemul de lână al domnişoarei Van Schuyler căzu pe podea şi se rostogoli prin tot salonul.

Bătrâna doamnă spuse pe un ton veninos:

— Tinere, cred că v-aţi pierdut minţile.

— Deloc. Sunt hotărât să mă însor cu ea. Am cerut-o în căsătorie!

Domnişoara Van Schuyler îl examină cu un interes rece, ca şi cum ar fi privit o insectă neobişnuită.

— Într-adevăr? Şi bănuiesc că ea v-a spus să vă vedeţi de treabă.

— M-a refuzat.

— Fireşte.

— Nu e deloc „fireşte”. Am să continui să o cer în căsătorie până când se învoieşte.

— Vă asigur, domnule, că am să iau măsuri pentru ca tânăra mea verişoară să nu devină subiectul unei asemenea

persecuţii, spuse domnişoara Van Schuyler pe un ton muşcător.

— Ce aveţi împotriva mea?

Domnişoara Van Schuyler ridică doar sprâncenele şi trase cu putere de firul de lână, pregătindu-se să-şi recupereze ghemul şi să încheie întrevederea.

— Haideţi, insistă domnul Ferguson, ce aveţi împotriva mea?

— Cred că ar trebui să fie destul de limpede, domnule… Ăăă… Nu vă ştiu numele.

— Ferguson.

— Domnule Ferguson. Domnişoara Van Schuyler pronunţă numele cu vizibilă repulsie. O asemenea idee este cu totul deplasată.

— Vreţi să spuneţi, zise Ferguson, că nu sunt suficient de bun pentru ea?

— Credeam că asta ar trebui să vă fie evident.

— În ce fel nu sunt destul de bun?

Din nou, domnişoara Van Schuyler nu răspunse.

— Am două picioare, două mâini, o sănătate bună şi o minte perfect în regulă. Unde e hiba?

— Mai există şi poziţia socială, domnule Ferguson.

— Poziţia socială e o aiureală!

Uşa salonului se deschise şi intră Cornelia, care se opri înmărmurită când o văzu pe redutabila verişoara Marie conversând cu pretendentul său.

Neobrăzatul domn Ferguson întoarse capul, rânji larg şi îi strigă:

— Vino încoace, Cornelia. Îţi cer mâna în modul cel mai convenţional posibil.

— Cornelia, spuse domnişoara Van Schuyler şi vocea ei era într-adevăr îngrozitoare, i-ai dat speranţe acestui tânăr?

— Eu… Nu, bineînţeles că nu… Cel puţin… Nu tocmai… Adică…

— Ce vrei să spui?

— Nu mi-a dat nici o speranţă, îi sări Ferguson în ajutor Corneliei. E exclusiv iniţiativa mea. Nu m-a luat la palme numai pentru că are o inimă prea mare. Cornelia, verişoara ta spune că nu sunt suficient de bun pentru tine. Lucru, de bună seamă, adevărat, dar nu în sensul la care se gândeşte ea. Simţul meu moral nu e în mod sigur la fel de nobil ca al tău, dar argumentul ei e că îţi sunt mult inferior social.

— Lucru care cred că e la fel de limpede şi pentru Cornelia, spuse domnişoara Van Schuyler.

— Este oare? Ferguson o privi pe Cornelia întrebător. De asta nu vrei să te măriţi cu mine?

— Nu, nu de asta. Cornelia se îmbujoră. Dacă… Dacă mi-aţi plăcea, m-aş căsători cu dumneavoastră indiferent cine aţi fi.

— Dar nu îţi plac?

— Cred… Cred că sunteţi pur şi simplu necuviincios. Felul în care vorbiţi… Şi ceea ce spuneţi… Eu… N-am mai întâlnit pe nimeni la fel. Eu…

Fu cât pe ce s-o podidească lacrimile. Cornelia se năpusti afară din salon.

— Per total, spuse domnul Ferguson, nu e un început râu. Se lăsă pe spate în scaunul său, privi tavanul, fluieră, îşi încrucişa obraznic picioarele şi observă: Am să încep să vă spun „verişoară”.

Domnişoara Van Schuyler tremura de furie.

— Ieşiţi imediat, domnule, sau chem stewardul să vă dea afară.

— Mi-am plătit biletul, spuse domnul Ferguson. Nu poate nimeni să mă dea afară dintr-un salon public. Dar am să vă fac pe plac.

Murmură încet: „Yo ho, ho, and a bottle of rum” [25], apoi, ridicându-se, păşi nonşalant până la uşă şi ieşi.

Înecându-se de furie, domnişoara Van Schuyler se muncea să se ridice în picioare. Poirot, apărând discret din spatele revistei sale, sări şi îi recuperă ghemul.

— Vă mulţumesc, Monsieur Poirot. Dacă sunteţi amabil să o trimiteţi pe domnişoara Bowers încoace… Sunt foarte supărată… Tânărul acela insolent…

— Cam excentric, mi-e teamă, spuse Poirot. Majoritatea celor din familia lui sunt aşa. Răsfăţaţi, desigur. Sunt înclinaţi să se bată cu morile de vânt. Şi adăugă degajat: L-aţi recunoscut, bănuiesc?

— Dacă l-am recunoscut?

— Îşi spune Ferguson şi nu vrea să-şi folosească titlul din cauza ideilor sale.

Titlul? Domnişoara Van Schuyler vorbise pe un ton tăios.

— Da, e tânărul lord Dawlish. Plin de bani, desigur, dar a devenit comunist pe când studia la Oxford.

Domnişoara Van Schuyler, cu chipul sfâşiat de emoţii contradictorii, spuse:

— De când ştiţi despre asta, Monsieur Poirot?

Poirot dădu din umeri.

— Era o fotografie într-un ziar. Mi s-a părut că seamănă. Apoi am găsit un inel cu blazon. A, nu am nici o îndoială că el este.

Poirot se delectă privind succesiunea rapidă de expresii contradictorii de pe chipul domnişoarei Van Schuyler. În cele din urmă, cu o înclinare graţioasă a capului, aceasta spuse:

— Vă sunt foarte recunoscătoare, Monsieur Poirot.

Poirot o urmări cu privirea şi zâmbi în timp ce domnişoara Van Schuyler ieşea din salon. Apoi se lăsă pe un scaun şi chipul său luă din nou o expresie gravă. Derulă ceva în minte şi din când în când dădea din cap.

— Mais oui, spuse el în cele din urmă. Totul se potriveşte.

Capitolul douăzeci şi şase

Race îl găsi încă aşezat.

— Poirot, ce se mai întâmplă? Pennington urmează să vină peste zece minute. Îl las pe mâinile tale.

Poirot se ridică iute în picioare.

— Mai întâi, adu-mi-l pe tânărul Fanthorp.

— Fanthorp?

Race părea surprins.

— Da. Adu-l în cabina mea.

Race încuviinţă din cap şi ieşi. Poirot se îndreptă spre cabina sa. Race şi Fanthorp ajunseră şi ei acolo după două minute.

Poirot îi invită să se aşeze şi le oferi ţigări.

— Şi acum, Monsieur Fanthorp, spuse el, să trecem la treabă! Observ că purtaţi o cravată la fel cu a bunului meu prieten Hastings [26].

Jim Fanthorp îşi privi cu oarecare uimire cravata.

— E o cravată de absolvent al colegiului Eton [27].

Exact. Poate vă daţi seama că, deşi sunt străin, cunosc întru câtva mentalitatea englezească. Ştiu, de pildă, că există „lucruri care se fac” şi „lucruri care nu se fac”. Jim Fanthorp zâmbi silit.

— Expresiile acestea sunt demodate astăzi, domnule.

— Poate că da, dar obiceiurile au rămas. Un absolvent de Eton e un absolvent de Eton şi sunt anumite lucruri (ştiu asta din experienţă) pe care nu le va face niciodată! Unul dintre ele, Monsieur Fanthorp, este să intervină neinvitat într-o conversaţie atunci când nu-l cunoaşte pe interlocutori.

Fanthorp se holbă la el.

— Dar mai deunăzi, continuă Poirot, dumneavoastră exact asta aţi făcut. Anumite persoane se ocupau în linişte de nişte afaceri în salonul de observaţie. Dumneavoastră v-aţi apropiat de ele, evident pentru a auzi despre ce vorbeau şi apoi v-aţi întors spre ei şi aţi felicitat-o pe o doamnă – Madame Simon Doyle – pentru excelentul ei spirit de afaceri.

Chipul lui Jim Fanthorp se făcu roşu ca racul. Poirot continuă în forţă, nelăsându-l timp de replică.

— Acesta, Monsieur Fanthorp, nu este deloc un comportament tipic pentru cineva care poartă o cravată la fel cu a prietenului meu Hastings! Hastings este extrem de

delicat, ar muri de ruşine înainte să facă aşa ceva! Aşadar, luând în consideraţie gestul dumneavoastră, precum şi faptul că sunteţi prea tânăr ca să vă puteţi permite o călătorie atât de scumpă, că lucraţi la o firmă de avocaţi provincială şi deci nu aveţi probabil nişte venituri extravagante şi că nu păreţi să fi suferit recent de vreo boală care să pretindă o călătorie prelungită în străinătate, mă întreb – şi vă întreb acum şi pe dumneavoastră – care este motivul prezenţei dumneavoastră pe acest vas.

Jim Fanthorp îşi azvârli capul pe spate.

— Refuz să vă dau vreo informaţie, Monsieur Poirot. Cred că sunteţi nebun.

— Nu sunt nebun. Sunt foarte, foarte lucid. Unde se află firma dumneavoastră? În Northampton; adică nu prea departe de Wode Hall. Ce fel de conversaţie aţi încercat să ascultaţi? Una despre documente legale. Care a fost scopul intervenţiei dumneavoastră – o intervenţie făcută cu foarte multă stânjeneala şi mălăise? Scopul ei a fost să o împiedice pe Madame Doyle să semneze vreun document fără să-l fi citit. Poirot făcu o scurtă pauză. Monsieur Fanthorp, pe acest vapor a fost comisă o crimă şi apoi alte două, foarte repede una după alta. Dacă vă dezvălui în plus faptul că arma care a ucis-o pe Madame Otterbourne este un revolver aflat în proprietatea lui Andrew Pennington, poate vă veţi da seama că este de fapt de datoria dumneavoastră să ne spuneţi tot ce ştiţi.

Jim Fanthorp râmase tăcut preţ de câteva minute. În cele din urmă, spuse:

— Aveţi un mod destul de ciudat de a pune problema, Monsieur Poirot, dar înţeleg ceea ce îmi spuneţi. Problema este că nu vă pot furniza nici un fel de informaţii exacte.

— Vreţi să spuneţi că aveţi numai nişte suspiciuni.

— Într-adevăr.

— Şi de aceea vi se pare nedrept să vorbiţi? Legal vorbind, poate că aveţi dreptate. Dar aici nu suntem la tribunal. Eu

şi colonelul Race încercăm să descoperim un criminal. Orice informaţie care ne-ar putea ajuta în acest sens e preţioasă.

Jim Fanthorp reflectă din nou.

— Foarte bine, spuse el. Ce doriţi să ştiţi?

— De ce aţi venit în această călătorie?

— Am fost trimis de unchiul meu, domnul Carmichael, avocatul englez al doamnei Doyle. El a avut în grijă multe dintre afacerile ei, aşa că a corespondat mult cu domnul Andrew Pennington, care era reprezentantul legal al doamnei Doyle. Câteva mici incidente (pe care nu le pot enumera aici) i-au trezit unchiului meu suspiciunea că administrarea averii doamnei Doyle nu era în perfectă regulă.

— Cu alte cuvinte, zise Race, unchiul dumneavoastră bănuia că Pennington este un escroc?

Jim Fanthorp aproba din cap, cu un zâmbet vag pe buze.

— Aţi spus-o mai pe şleau decât mi-aş permite eu, dar cam asta e ideea. Câteva ocazii în care Pennington a invocat diferite pretexte şi anumite explicaţii – de altfel, plauzibile – ale unor mişcări de fonduri i-au trezit unchiului unele suspiciuni. Înainte să le poată clarifica, domnişoara Ridgeway s-a căsătorit pe neaşteptate şi a plecat în călătorie de nuntă în Egipt. Asta l-a făcut pe unchiul meu să răsufle uşurat, căci ştia că, la întoarcerea ei în Anglia, averea urma să fie evaluată oficial şi trecută în mâinile moştenitoarei. Dar, într-o scrisoare pe care i-a scris-o unchiului din Cairo, doamna Doyle menţiona în treacăt că dăduse aici peste Andrew Pennington. Bănuielile unchiului meu s-au intensificat brusc. Era aproape sigur că Pennington, aflat poate la acea vreme într-o situaţie disperată, avea de gând să încerce să obţină de la doamna Doyle câteva semnături care să-l acopere fraudele. Cum unchiul nu avea nici un fel de dovadă concretă pe care să i-o prezinte doamnei Doyle, situaţia se vădea extrem de dificilă. Singura soluţie viabilă i s-a părut să mă trimită pe mine aici, cu avionul, cu misiunea de a afla ce se petrece.

Trebuia să fiu cu ochii în patru şi, la o adică, să acţionez rapid – o sarcină cât se poate de neplăcută, vă asigur. De fapt, în situaţia despre care mi-aţi vorbit, a trebuit să mă port mai mult sau mai puţin ca un ticălos! Mi-a fost foarte peste mână, dar per total am fost mulţumit de rezultat.

— Adică aţi pus-o pe doamna Doyle în gardă? Întrebă Race.

— Nu neapărat asta, dar i-am luat apă de la moară lui Pennington. Am rămas convins că nu va mai încerca o vreme nici un tertip şi între timp speram să mă pot apropia suficient de domnul şi de doamna Doyle ca să le pot transmite un mesaj voalat de avertizare. De fapt, speram să pot face asta cu ajutorul domnului Doyle. Doamna Doyle era atât de legată de domnul Pennington, încât mi-ar fi fost greu să-l sugerez lucruri neplăcute despre el. Ar fi fost mai uşor să-l abordez pe soţ.

Race încuviinţă din cap.

— Sunteţi amabil să-mi spuneţi părerea dumneavoastră sinceră despre un anume lucru, Monsieur Fanthorp? Întrebă Poirot. Dacă aţi fi avut de gând să puneţi la cale o înşelătorie, v-aţi fi orientat spre Monsieur Doyle sau spre Madame Doyle?

Fanthorp surâse.

— Domnul Doyle, fără îndoială. Linnet Doyle era foarte pricepută la afaceri. Soţul ei, mi se pare, este unul dintre oamenii aceia creduli care nu ştiu nimic despre afaceri şi care sunt întotdeauna gata să semneze unde i se spune să semneze, după cum afirmă chiar el.

— Sunt de acord cu dumneavoastră, zise Poirot. Iată deci motivul, adăugă el, privindu-l pe Race.

— Dar toate acestea sunt numai presupuneri, zise Jim Fanthorp. Nu am dovezi.

Poirot răspunse degajat:

— Ah, bah! Vom face rost de dovezi!

— Cum?

— Poate chiar de la domnul Pennington.

Fanthorp îl privi neîncrezător.

— Mă îndoiesc. Mă îndoiesc foarte tare.

Race se uită la ceas.

— Trebuie să apară.

Jim Fanthorp pricepu aluzia şi părăsi camera.

Două minute mai târziu, Andrew Pennington îşi făcu apariţia, tot numai zâmbet. Doar linia încordată a maxilarului şi expresia precaută a ochilor trădau faptul că acest luptător experimentat era cu garda ridicată.

Domnilor, spuse el, iată-mă. Se aşează şi îi privi întrebător.

— V-am rugat să veniţi aici, Monsieur Pennington, începu Poirot, pentru că e limpede că aveţi o legătură specială şi foarte directă cu cazul investigat de noi.

Pennington ridică uşor din sprâncene.

— Într-adevăr?

— Desigur, spuse Poirot amabil. Înţeleg că o cunoşteaţi pe Linnet Ridgeway de când era copil.

— A, asta! Chipul lui Pennington se relaxă puţin. Iertaţi-mă, nu înţelesesem ce aţi vrut să spuneţi. Da, aşa cum v-am spus de dimineaţă, o ştiam pe Linnet de când era o feţişoară cu şorţuleţ.

— Eraţi prieten apropiat al tatălui ei?

— Dă. Eu şi Melhuish Ridgeway am fost foarte buni prieteni – foarte buni.

— Atât de apropiaţi, încât, înainte de a muri, v-a desemnat reprezentantul legal al fiicei sale şi administrator al averii imense pe care o moştenea?

— Da, în mare, aşa e. Ochii lui Pennington redeveniră circumspecţi. Tonul vocii era mai precaut. Nu am fost singurul tutore, desigur; eram asociat cu alţii.

— Care de atunci au murit?

— Doi dintre ei au murit. Cel de al treilea, domnul Stemdale Rockford, trăieşte.

— Asociatul dumneavoastră?

— Da.

— Înţeleg că Mademoiselle Ridgeway nu era încă majoră când s-a căsătorit?

— Împlinea douăzeci şi unu de ani în iulie următor.

— Şi, în mod normal, atunci ar fi preluat controlul averii sale?

— Da.

— Dar căsătoria a precipitat lucrurile?

Pennington îşi încorda maxilarul şi îşi scoase bărbia în afară, cu un gest agresiv.

— Iertaţi-mă, domnilor, dar de ce vă privesc pe dumneavoastră aceste lucruri?

— Dacă nu vreţi să răspundeţi la întrebare…

— Nu e vorba de asta. Nu mă deranjează întrebările dumneavoastră. Dar nu le văd relevanţa.

— A, dar cum, Monsieur Pennington – Poirot se aplecă înainte, cu ochii verzi sclipind, că ai unei pisici – e vorba de motivul crimei. Şi atunci consideraţiile financiare sunt întotdeauna relevante.

— Conform testamentului lui Ridgeway, spuse Pennington posomorât, Linnet urma să îşi ia averea în primire când împlinea douăzeci şi unu de ani sau când se căsătorea.

— Fără nici un fel de condiţii?

— Fără nici un fel de condiţii.

— Şi este vorba, sunt sigur, de milioane de lire.

— Într-adevăr.

— Aţi avut pe umeri, Monsieur Pennington, spuse Poirot blând, dumneavoastră şi asociatul dumneavoastră, o imensă responsabilitate.

— Suntem obişnuiţi să ne asumăm responsabilităţi, răspunse Pennington scurt. Nu e ceva care să ne îngrijoreze.

— Oare?

Ceva în vocea lui Poirot îl zgândări pe celălalt.

— Ce naiba vreţi să spuneţi? Întrebă Pennington furios.

Poirot răspunse cu o sinceritate afabilă:

— Mă întrebam, Monsieur Pennington, dacă nu cumva căsătoria neaşteptată a lui Linnet Ridgeway a produs consternare la firma dumneavoastră.
— Consternare?
— Da, asta am spus.
— Ce naiba insinuaţi?
— E foarte simplu. Afacerile lui Linnet Doyle sunt în perfectă ordine?
Pennington se ridică în picioare.
— Ajunge. Am plecat.
Se îndreptă spre uşă.
— Dar îmi răspundeţi mai întâi la întrebare?
— Sunt în perfectă ordine, spuse violent Pennington.
— Nu cumva aţi fost atât de alarmaţi când aţi aflat de căsătoria lui Linnet, încât v-aţi îmbarcat pe primul vapor spre Europa şi aţi înscenat o întâlnire aparent întâmplătoare în Egipt?
— Pennington se apropie din nou. Îşi recăpătase stăpânirea de sine.
— Ceea ce spuneţi este o idioţenie absolută! Nici măcar n-am ştiut că Linnet este măritată până n-am întâlnit-o în Cairo. Am fost uluit. Scrisoarea ei a sosit probabil la o zi după ce plecasem din New York. Mi-a fost trimisă aici şi am primit-o o săptămână mai târziu.
— Mi se pare că aţi spus că aţi venit cu vaporul Carmanic.
— Exact.
— Şi scrisoarea a ajuns la New York după plecarea Carmanicului?
— De câte ori trebuie să repet asta?
— E ciudat, spuse Poirot.
— Ce e ciudat?
— Că pe bagajele dumneavoastră nu există nici o etichetă a Carmanicului. Singurele etichete ale unei călătorii transatlantice recente sunt de pe vaporul Normandie. Iar Normandie, din câte îmi amintesc, a ridicat ancoră la două zile după Carmanic.

Pennington îşi pierdu pentru o clipă stăpânirea de sine. Ochii îi ezitară.

Colonelul Race interveni, eficace:

— Haideţi, domnule Pennington, spuse el. Avem destule motive să credem că aţi sosit cu Normandie, nu cu Carmanic, cum afirmaţi dumneavoastră. Dacă e aşa, atunci înseamnă că aţi primit scrisoarea doamnei Doyle înainte de a părăsi New Yorkul. Nu are nici un rost să negaţi, pentru că ne e foarte uşor să verificăm listele de pasageri ale companiilor maritime.

Andrew Pennington bâjbâi cu mâinile după un scaun, absent şi se aşează. Chipul îi era impasibil – o mască. Sub ea, mintea sa agilă căuta febrilă o ieşire.

— Trebuie să vă dau dreptate, domnilor. V-aţi dovedit prea abili. Dar am avut motivele mele să acţionez astfel.

— Fără îndoială, răspunse Race scurt.

— Dacă am să vi le dezvălui, sper că e de la sine înţeles că aş vrea ca ele să rămână confidenţiale.

— Puteţi să aveţi încredere că ne vom comporta cum se cuvine. Evident, nu pot să vă dau asigurări orbeşte.

— Ei bine, oftă Pennington, am să fiu sincer. În Anglia se petreceau nişte lucruri dubioase, care m-au îngrijorat. N-am putut face prea mult prin scrisori. Singura soluţie era să merg acolo şi să mă lămuresc la faţa locului.

— Ce înţelegeţi prin „lucruri dubioase”?

— Aveam motive serioase să cred că Linnet era escrocată.

— De către cine?

— De către avocatul ei englez. Iar asta nu este genul de acuzaţie pe care s-o azvârli cu uşurinţă asupra cuiva. M-am hotărât să plec în Anglia imediat şi să mă lămuresc personal. O asemenea vigilenţă vă face cinste, cu siguranţă. Dar de ce şiretlicul cu neprimitul scrisorii?

— Ei bine, domnilor… Pennington desfăcu braţele. Nu poţi da buzna peste un cuplu aflat în luna de miere fără să trebuiască să-ţi dezvălui adevăratele motive. M-am gândit că ar fi fost mai bine să fac în aşa fel ca întâlnirea să pară

întâmplătoare. În plus, nu ştiam nimic despre soţ. Putea foarte bine să fie implicat şi el în înşelătorie.

— De fapt, toate acţiunile dumneavoastră au fost complet dezinteresate, spuse Race cu o voce uscată.

— Exact.

Urmă o pauză. Race îl privi pe Poirot. Acesta se aplecă înainte.

— Monsieur Pennington, nu credem nici un cuvânt din povestea dumneavoastră.

— Nu credeţi pe naiba! Şi ce mama naibii credeţi?

— Credem că mariajul neaşteptat al lui Linnet Ridgeway v-a adus într-un impas financiar. Că aţi venit încoace fără întârziere ca să găsiţi o cale de scăpare – mai exact, un mod de a câştiga timp. Că, în acest scop, aţi încercat să obţineţi semnătura lui Linnet Doyle pe anumite documente, dar n-aţi reuşit. Că, în timpul călătoriei în susul Nilului, pe când urcaţi stânca de la Abu Simbel, aţi împins un pietroi care a căzut şi şi-a ratat ţinta la mustaţă…

— Sunteţi nebuni.

— Mai credem că acelaşi tip de situaţie a apărut în timpul călătoriei de întoarcere. Adică, s-a ivit ocazia de a o îndepărta pe Madame Doyle astfel încât vina morţii ei să fie aproape în mod sigur atribuită unei alte persoane. Nu doar credem, ci ştim sigur că revolverul dumneavoastră a ucis-o pe femeia aflată pe punctul de a ne dezvălui numele persoanei care, credea ea, le omorâse atât pe Linnet Doyle, cât şi pe camerista Louise…

— La naiba! Exclamaţia virulentă a lui Pennington întrerupse fluxul elocvenţei lui Poirot. Ce insinuaţi? Sunteţi în toate minţile? Ce motiv aş fi avut s-o ucid pe Linnet? N-aveam cum să obţin banii ei; vor fi moşteniţi de soţ. De ce nu-l suspectaţi pe el? El e cel care va trage avantaje de pe urma morţii lui Linnet, nu eu.

— Doyle nu a părăsit salonul în noaptea fatală până când nu a fost împuşcat şi rănit la picior, spuse Race pe un ton rece. Faptul că după aceea i-a fost imposibil să mai facă un

pas este confirmat de un doctor şi de o soră medicală – amândoi martori independenţi şi de încredere. Simon Doyle nu-şi putea ucide soţia. N-ar fi putut-o omorî nici pe Louise Borget. În mod sigur n-a ucis-o pe doamna Otterbourne. Ştiţi asta la fel de bine ca noi.

— Ştiu că nu el a ucis-o. Pennington era ceva mai calm. Tot ce vreau să spun e – de ce mă învinuiţi pe mine, când eu nu am nici un beneficiu de pe urma morţii lui Linnet?

— Dar, dragul meu domn – vocea lui Poirot era blândă ca torsul unei pisici – aceasta e o chestiune foarte discutabilă. Madame Doyle era o femeie de afaceri perspicace, care-şi cunoştea foarte bine interesul şi se pricepea să depisteze orice neregulă. De îndată ce ar fi preluat controlul averii sale, lucru care s-ar fi întâmplat la întoarcerea în Anglia, ar fi devenit fără îndoială suspicioasă. Dar aşa, dacă ea e moartă şi soţul ei, după cum aţi menţionat, moşteneşte totul, lucrurile stau cu totul altfel. Simon Doyle nu ştie nimic despre averea soţiei sale – decât că este imensă. El e un tip simplu, încrezător. V-ar fi uşor să-l puneţi în faţă rapoarte complicate, să învăluiţi adevăratul lor scop într-o reţea de cifre şi să justificaţi întârzierile în clarificarea lucrurilor prin formalităţi birocratice şi prin recenta criză economică. Cred că are mare importanţa pentru dumneavoastră dacă aveţi de-a face cu soţul sau cu soţia.

Pennington ridică din umeri.

— Ideile dumneavoastră sunt… Fantastice.

— Timpul ne va arăta dacă e aşa sau nu.

— Poftim?

— Am spus: „Timpul ne va arăta!” Avem pe vas trei morţi – s-au comis trei crime. Legea va cere o investigare amănunţită a averii doamnei Doyle.

Poirot văzu cum spinarea lui Pennington se încovoaie uşor şi ştiu că ei doi câştigaseră. Suspiciunile lui Jim Fanthorp fuseseră îndreptăţite.

— Aţi jucat şi aţi pierdut, continuă el. E inutil să mai minţiţi.

— Nu înţelegeţi, murmură Pennington. Totul e destul de simplu, de fapt. A fost prăbuşirea asta nenorocită a bursei – Wall Street-ul parcă a înnebunit în ultima vreme. Dar am conceput un plan de bătaie. Cu puţin noroc, totul va fi în regulă până la mijlocul lui iunie.

Luă cu mâini tremurânde o ţigară, încercă să o aprindă, dar nu reuşi.

— Bănuiesc, comentă Poirot, că pietroiul a fost o tentaţie subită. Aţi crezut că nu vă vede nimeni.

— A fost un accident. Vă jur că a fost un accident! Pennington se aplecă înainte, cu faţa schimonosită şi cu ochii îngroziţi. M-am împiedicat şi am căzut peste el. Vă jur că a fost un accident…

Cei doi bărbaţi nu spuseră nimic.

Pennington îşi veni brusc în fire. Era încă descumpănit, dar spiritul bătăios îi revenise într-o oarecare măsură. Se îndreptă spre uşă.

— Nu mă puteţi acuza, domnilor. A fost un accident. Şi nu eu am împuşcat-o pe Linnet. Auziţi? Nu mă puteţi acuza nici de asta – şi n-o veţi putea face niciodată.

Şi ieşi.

Capitolul douăzeci şi şapte

După ce uşa se închise în urma lui, Race scoase un oftat prelung.

— Am obţinut mai mult decât mă aşteptam. Recunoaşterea fraudelor. Recunoaşterea unei tentative de crimă. E imposibil de mers mai departe. Un om va mărturisi, mai mult sau mai puţin, că a încercat să omoare pe cineva, dar nu-l vei face să recunoască o crimă reală.

— Uneori se poate, spuse Poirot cu ochi visători, ca de pisică.

Race îl privi curios.

— Ai vreun plan?

Poirot încuviinţă din cap, apoi spuse, bifând pe degete:

— Grădina de la Aswan. Declaraţia domnului Allerton. Cele două sticluţe de ojă. Sticla mea de vin. Şalul de catifea.

Batistă pătata. Pistolul care a fost lăsat la locul crimei. Moartea lui Louise. Moartea doamnei Otterbourne. Da, toate se leagă. Nu Pennington e criminalul, Race!

— Poftim?

Race era surprins.

— Nu Pennington e criminalul. Ar fi avut un motiv, într-adevăr. Avea voinţa necesară, da. A mers până acolo încât a încercat să ucidă. Mais c'est tout. Crima aceasta a necesitat ceva ce-l lipseşte lui Pennington! Îndrăzneală, acţiune rapidă şi precisă, curaj, nepăsare în faţa pericolului şi o minte inteligentă, calculată. Pennington nu are aceste calităţi. N-ar putea să comită o crimă decât dacă ar fi convins că nu riscă nimic. Iar crima aceasta a implicat multe riscuri! A fost pe muchie de cuţit. A necesitat multă îndrăzneală. Pennington nu e îndrăzneţ. E numai perspicace.

Race îl privi cu respectul pe care un om capabil i-l arată altuia.

— Ai chibzuit-o bine, spuse el.

— Da, aşa cred. Mai sunt unul sau două lucruri – telegrama aceea, de pildă, pe care a citit-o Linnet Doyle. Aş vrea să clarificăm problema.

— Pe toţi dracii, am uitat să-l întrebăm pe Doyle. Tocmai ne spunea, când biata doamnă Otterbourne şi-a făcut apariţia. O să-l întrebăm din nou.

— Imediat. Mai întâi, e altcineva cu care aş vrea să vorbesc.

— Cine anume?

— Tim Allerton.

Race ridică sprâncenele a mirare.

— Allerton? Bine, o să-l chem aici.

Sună soneria şi îl trimise pe un steward cu un mesaj.

Tim Allerton intră cu o expresie întrebătoare pe faţă.

— Stewardul mi-a spus că m-aţi chemat.

— Într-adevăr, Monsieur Allerton. Luaţi loc.

Tim se aşează. Părea atent, dar uşor plictisit.

— Pot să vă ajut cu ceva? Întrebă el pe un ton politicos, dar lipsit de entuziasm.

— Da, poate, într-un anumit sens, spuse Poirot. Ceea ce am să vă rog însă este să mă ascultaţi.

Tim ridică din sprâncene în semn de mirare politicoasă.

— Desigur. Sunt cel mai bun ascultător din lume. Se poate conta pe mine să exclam „ooo!” la momentul potrivit.

— Foarte bine. „Ooo!” va fi cât se poate de expresiv. Eh bien, haideţi să începem! Când v-am întâlnit pe dumneavoastră şi pe mama dumneavoastră la Aswan, Monsieur Allerton, am fost foarte atras de compania dumneavoastră. În primul rând, mi s-a părut că mama dumneavoastră este una dintre cele mai fermecătoare persoane pe care le-am întâlnit vreodată…

Chipul plictisit al lui Tim Allerton se însufleţi pentru o clipă şi căpătă o umbră de expresie.

— Mama e… unică, spuse el.

— Dar, în al doilea rând, m-a interesat menţiunea dumneavoastră despre o anumită doamnă.

— Serios? Da, o anume Mademoiselle Joanna Southwood. Vedeţi dumneavoastră, am tot auzit numele acesta în vremea din urmă. Poirot făcu o pauză şi continuă: în ultimii trei ani, au avut loc câteva furturi de bijuterii care au neliniştit Scotland Yardul. E vorba de ceea ce s-ar putea numi furturi „de societate”. Metodă este în general aceeaşi – substituirea originalului cu o imitaţie. Prietenul meu, inspectorul-şef Japp, a ajuns la concluzia că furturile nu sunt opera unei singure persoane, ci a doi oameni care lucrează împreună într-un mod foarte inteligent. Era convins, judecând după cât de bine păreau hoţii să cunoască clasa de sus, că îi aparţineau ei înşişi. În cele din urmă, atenţia lui s-a oprit asupra lui Mademoiselle Joanna Southwood. Toate victimele fuseseră prieteni sau cunoştinţe de-ale sale şi în fiecare caz bijuteria trecuse prin mâinile ei sau îi fusese împrumutată. În plus, stilul ei de viaţă îi depăşeşte cu mult posibilităţile financiare. Pe de altă parte,

era foarte clar că furtul propriu-zis – adică substituţia – nu era săvârşit de ea. În unele cazuri, ea era plecată din Anglia în perioada în care bijuteria fusese substituită. Aşa că, treptat, în mintea inspectorului-şef Japp s-a conturat un anume tablou. Mademoiselle Southwood a avut la un moment dat legături cu o Ghildă a Bijutierilor Moderni. Japp bănuia că ea procura bijuteriile, făcea nişte desene exacte după ele, comanda imitaţiile unui bijutier modest, dar necinstit, iar a treia etapă a operaţiunii era înlocuirea originalului de către o altă persoană – cineva despre care se putea demonstra că nu ţinuse niciodată în mână bijuteria autentică şi că nu avusese nimic de-a face cu copii sau cu imitaţii de pietre preţioase. Japp nu cunoştea identitatea acestei a treia persoane.

Anumite lucruri pe care le-aţi spus în conversaţiile noastre mi-au stârnit atenţia. Un inel care a dispărut pe când eraţi în Mallorca, faptul că aţi luat parte la o serată unde a fost descoperită o bijuterie falsă, prietenia dumneavoastră cu Mademoiselle Southwood. Apoi, faptul că vă displăcea în mod clar prezenţa mea şi că aţi încercat să o faceţi pe mama dumneavoastră să fie mai puţin prietenoasă cu mine. Ar fi putut, desigur, să fie doar o antipatie personală, dar mi s-a părut că nu despre asta era vorba. Încercaţi prea insistent să vă ascundeţi neplăcerea sub masca unui comportament amabil. Eh bien! După moartea lui Linnet Doyle, s-a descoperit că perlele ei lipseau. Vă daţi seama că m-am gândit imediat la dumneavoastră! Dar ideea nu m-a mulţumit. Căci, dacă lucraţi, aşa cum bănuiesc, împreună cu Mademoiselle Joanna Southwood (care era o prietenă intimă a lui Linnet Doyle), atunci metoda folosită ar fi trebuit să fie substituţia – nu simplul furt. Dar curând perlele ne simt returnate pe neaşteptate – şi ce descopăr? Că nu sunt adevărate, ci false. Am ştiut atunci cine era adevăratul hoţ. Şiragul furat şi înapoiat a fost cel fals – cu care dumneavoastră înlocuiserăţi originalul.

Poirot îl privi pe tânărul din faţa sa. Tim era alb sub stratul de bronz de pe faţă. Nu era un luptător la fel de bun ca Pennington; n-avea atâta rezistenţă. Spuse, străduindu-se să-şi păstreze tonul zeflemitor:

— Într-adevăr? Şi, dacă-l aşa, ce am făcut cu el?

— Şi asta ştiu.

— Chipul tânărului se schimbă – se descompuse. Există doar un singur loc unde poate să se afle, continuă Poirot rar. M-am gândit mult şi logica îmi spune că aşa trebuie să stea lucrurile. Perlele adevărate, Monsieur Allerton, sunt ascunse într-un rozariu care atârnă în cabina dumneavoastră. Are nişte mărgele foarte detaliat sculptate. Cred că le-aţi comandat special. Mărgelele acelea se desfac, deşi nu ştiu cine s-ar gândi să verifice asta. Înăuntrul fiecăreia se află o perlă, lipită cu clei. Majoritatea agenţilor de poliţie respectă simbolurile religioase – doar dacă nu e ceva în mod vizibil neobişnuit la ele. Aţi contat pe asta. Am încercat să aflu cum v-a trimis Mademoiselle Southwood şiragul fals din Anglia. Asta trebuie să fi făcut, odată ce dumneavoastră aţi venit încoace direct din Mallorca, după ce aţi aflat că Madame Doyle avea să fie aici în luna de miere. Presupunerea mea e că a fost trimis într-o carte – în mijlocul căreia a fost tăiată o gaură rotundă. O carte călătoreşte cu marginile la vedere şi, practic, nu e niciodată deschisă la poştă.

Urmă o pauză – o pauză lungă. Apoi Tim spuse încet:

— Aţi câştigat! A fost o combinaţie reuşită, dar s-a sfârşit până la urmă! Nu mai am ce face, bănuiesc, decât să-mi accept soarta.

Poirot încuviinţă blând din cap.

— Ştiţi că aţi fost văzut în noaptea aceea?

— Văzut?

Tim tresări.

— Da, în noaptea în care a murit Linnet Doyle, cineva v-a văzut ieşind din cabina ei la scurt timp după ora unu.

— Ei, spuse Tim, doar nu vă gândiţi… N-am omorât-o eu! Vă jur! Am intrat în cea mai mare porcărie. Cum de s-a nimerit să aleg tocmai noaptea aceea… Doamne, a fost groaznic!

— Da, probabil că aţi trecut prin momente neplăcute, spuse Poirot. Dar acum, că adevărul a ieşit la suprafaţă, poate ne veţi fi de ajutor. Madame Doyle era vie sau moartă când aţi furat perlele?

— Nu ştiu, spuse Tim cu o voce răguşită. Vă spun foarte sincer, Monsieur Poirot, nu ştiu! Aflasem unde le punea noaptea – pe noptiera de lângă pat. M-am strecurat înăuntru, am pipăit uşor noptieră, le-am luat, le-am pus în locul lor pe celelalte şi am ieşit, la fel de încet. Am presupus, bineînţeles, că doamna Doyle dormea.

— Aţi auzit-o respirând? Trebuie să fi ascultat.

Tim se concentra vizibil, încercând să-şi aducă aminte.

— Era foarte linişte – da, într-adevăr, foarte linişte. Nu, nu-mi amintesc de fapt să-l fi auzit respiraţia.

— Aţi simţit vreun miros de fum în aer, ca şi cum o armă de foc ar fi fost descărcată recent?

— Nu cred. Nu-mi amintesc.

Poirot oftă.

— Atunci înseamnă că n-am avansat nici un pas.

— Cine m-a văzut? Întrebă Tim curios.

— Rosalie Otterbourne. Venea dinspre celălalt capăt al vasului şi v-a văzut când ieşeaţi din cabina lui Linnet Doyle şi intraţi în a dumneavoastră.

— Deci ea v-a spus.

— Iertaţi-mă, dar nu ea mi-a spus, răspunse Poirot cu blândeţe.

— Atunci de unde ştiţi?

— Pentru că Hercule Poirot nu are nevoie să îi spună cineva. Când am presat-o cu întrebările, ştiţi ce mi-a răspuns? Mi-a spus: „N-am văzut pe nimeni”. A minţit.

— Dar de ce?

— Poate pentru că a crezut că bărbatul pe care îl văzuse era criminalul, spuse Poirot cu o voce impasibilă. Aşa părea.

— Cred că era un motiv în plus să vă spună.

Poirot ridică din umeri.

— Ea nu a crezut aşa, se pare.

— Tim spuse cu o intonaţie neobişnuită: E o fată extraordinară. Trebuie să-l fi fost foarte greu cu mama aceea a ei.

— Da, n-a avut o viaţă uşoară.

— Biata fată, murmură Tim. Apoi îşi îndreptă privirea spre Race. Ei bine, domnule, ce urmează? Recunosc că am luat perlele din cabina lui Linnet Doyle şi le veţi găsi exact acolo unde credeaţi că sunt. Sunt vinovat, fără îndoială. Dar, în ce o priveşte pe domnişoara Southwood, nu recunosc nimic. Nu aveţi nici un fel de dovezi împotriva ei. Cum am făcut rost de şiragul fals e treaba mea.

— O atitudine foarte corectă, murmură Poirot.

— Întotdeauna un gentleman, spuse Tim, cu o nuanţă autoironică în voce şi continuă: Probabil vă imaginaţi cât de iritat am fost să văd că mama era atât de prietenoasă cu dumneavoastră! Nu sunt un infractor chiar atât de înrăit încât să-mi facă plăcere să împart masa cu un detectiv faimos chiar înainte de a da o lovitură destul de riscantă! Pe unii poate că asta i-ar aţâţa. Pe mine nu. Ca să fiu sincer, mă treceau fiorii.

— Dar asta nu v-a oprit să vă încercaţi norocul?

Tim ridică din umeri.

— N-am putut să fiu chiar atât de laş. Substituţia trebuia făcută la un moment dat şi pe vaporul ăsta aveam o ocazie unică – stăteam la numai două cabine distanţă, iar Linnet părea atât de preocupată de propriile probleme, încât era puţin probabil să observe că perlele i-au fost înlocuite.

— Mă întreb dacă aşa e…

Tim ridică brusc privirea.

— Ce vreţi să spuneţi?

Poirot apăsă soneria.

— Am s-o rog pe Mademoiselle Otterbourne să vină aici pentru un minut.

Tim se încruntă, dar nu spuse nimic. Un steward apăru, primi ordinul şi plecă să transmită mesajul.

Rosalie veni după câteva minute. Ochii ei, înroşiţi de plâns, se făcură mari când îl zări pe Tim, dar vechea expresie de suspiciune şi de sfidare părea să-l fi dispărut cu totul de pe chip. Se aşeză şi, cu o docilitate neobişnuită la ea, îşi trecu privirea de la Race la Poirot.

— Ne pare foarte rău să vă deranjăm, domnişoară Otterbourne, spuse Race cu blândeţe.

Era uşor enervat din cauza lui Poirot.

— Nu e nimic, murmură fata.

— Trebuie să clarificăm câteva lucruri, spuse Poirot. Când v-am întrebat dacă aţi văzut pe cineva pe puntea de la tribord la unu şi zece azi-noapte, mi-aţi răspuns că nu aţi văzut pe nimeni. Din fericire, am reuşit să descopăr adevărul fără ajutorul dumneavoastră. Monsieur Allerton a recunoscut că a fost azi-noapte în cabina lui Linnet Doyle.

Rosalie îi aruncă o privire lui Tim. Acesta, cu o figură posomorâtă şi rigidă, încuviinţă scurt din cap.

— Oră este corectă, Monsieur Allerton?

— Da.

Rosalie îl privea ţintă. Buzele îi tremurară, se deschiseră…

— Dar nu aţi… Nu aţi…

— Nu, nu am omorât-o eu, spuse el repede. Sunt un hoţ, nu un criminal. O să iasă totul la iveală, aşa că puteţi foarte bine să aflaţi acum. Eu am furat perlele lui Linnet.

— Monsieur Allerton spune că a mers în cabina ei noaptea trecută şi a înlocuit şiragul autentic cu o imitaţie, spuse Poirot.

— Adevărat? Întrebă Rosalie.

Ochii ei, gravi, trişti, copilăroşi, îi adresau aceeaşi întrebare.

— Da, spuse Tim.

Se lăsă tăcerea. Colonelul Race se fâţâi nervos.

Poirot spuse cu o voce mai puţin obişnuită:

— Asta este, după cum am menţionat, versiunea lui Monsieur Allerton, parţial confirmată de mărturia dumneavoastră.

Dispunem, adică, de dovezi că Monsieur Allerton a fost azi-noapte în cabina lui Linnet Doyle, dar nu şi de probe care să demonstreze de ce a fost acolo.

Tim îl privi ţintă.

— Dar ştiţi de ce!

— Ce ştiu?

— Ştiţi că am luat perlele!

— Mais oui, mais oui. Ştiu că aveţi perlele, dar nu ştiu când le-aţi luat. Poate că aţi făcut-o înainte… Tocmai aţi spus că Linnet Doyle nu ar fi observat substituţia. Eu nu sunt atât de sigur. Să presupunem că a observat totuşi. Să presupunem chiar că ştia cine le-a luat… Să presupunem că noaptea trecută v-a ameninţat că va dezvălui totul şi că eraţi convins că nu glumeşte… Şi să mai presupunem că aţi auzit din întâmplare scena din salon dintre Jacqueline de Bellefort şi Simon şi că, imediat ce salonul a rămas gol, v-aţi strecurat înăuntru şi aţi luat pistolul şi apoi, o oră mai târziu, când toată lumea pe vapor se liniştise, v-aţi furişat până la cabina lui Linnet Doyle şi aţi făcut în aşa fel încât să nu vă mai ameninţe nici o dezvăluire…

— Dumnezeule mare! Spuse Tim. De pe faţa lui pământie, doi ochi îngroziţi îl priveau muţi pe Hercule Poirot.

— Dar v-a văzut altcineva, urmă acesta, camerista aceea, Louise. A doua zi a venit la dumneavoastră şi v-a şantajat: trebuie să-l daţi o sumă frumuşică sau are să spună tot ce ştie. V-aţi dat seama că a ceda şantajului ar fi însemnat începutul sfârşitului. V-aţi prefăcut că sunteţi de acord şi aţi promis să veniţi cu banii în cabina ei chiar înainte de masa de prânz. Apoi, în timp ce Louise număra bancnotele, aţi înjunghiat-o. Dar aţi avut din nou ghinion. Cineva v-a văzut intrând în cabina ei… Poirot se răsuci spre Rosalie. Mama dumneavoastră. A trebuit încă o dată să acţionaţi – să faceţi

o mişcare periculoasă, nesăbuită, dar care era singura dumneavoastră şansă. Îl auziserăţi pe Pennington vorbind despre un revolver. V-aţi repezit în cabina lui, l-aţi luat, aţi ascultat la uşa cabinei doctorului Bessner şi aţi împuşcat-o pe Madame Otterbourne înainte să vă pronunţe numele.

— Nu-u! Strigă Rosalie. N-a împuşcat-o el! N-a împuşcat-o!

— După care aţi făcut singurul lucru pe care îl puteaţi face – v-aţi năpustit spre pupa şi, când m-am repezit după dumneavoastră, v-aţi întors şi v-aţi prefăcut că veneaţi din direcţie opusă. Ţinuserăţi revolverul cu mănuşi în mâini – aceleaşi mănuşi pe care mi le-aţi dat când vi le-am cerut…

— Jur în faţa lui Dumnezeu că nu e adevărat – nici un cuvânt din ce-aţi spus nu e adevărat, zise Tim. Dar vocea lui, nesigură şi tremurătoare, nu sună convingător.

În acel moment Rosalie îi surprinse pe toţi.

— Bineînţeles că nu e adevărat! Şi Monsieur Poirot ştie asta! A spus totul dintr-un motiv pe care doar el îl cunoaşte.

Poirot o privi şi surâse uşor, apoi îşi desfăcu braţele în semn că se predă.

— Mademoiselle e foarte inteligentă… Dar sunteţi de acord că era o versiune plauzibilă?

— Ce naiba… Începu Tim mânios, dar Poirot îl opri cu un gest al mâinii.

O acuzaţie împotriva dumneavoastră ar fi foarte verosimilă, Monsieur Allerton, am vrut să vă fac să înţelegeţi asta. Şi acum am să vă spun ceva mai plăcut. Nu am examinat încă rozariul din cabina dumneavoastră. Poate că, atunci când am s-o fac, n-am să găsesc nimic în el. Şi atunci, întrucât Mademoiselle Otterbourne continuă să nege că ar fi văzut pe cineva pe punte noaptea trecută, eh bien! Nu există nici o acuzaţie împotriva dumneavoastră. Perlele au fost luate de o cleptomană şi au fost apoi returnate. În caz că veţi dori să le cercetaţi împreună cu Mademoiselle Otterbourne, se află într-o cutie pe masa de lângă uşă. Tim se ridică. Timp de o clipă, rămase nemişcat,

incapabil să vorbească. Atunci când o făcu în sfârşit, cuvintele sale părură uşor nepotrivite, dar ele fură probabil mulţumitoare pentru ascultători.

— Mulţumesc! Spuse el. Nu va fi nevoie să-mi mai spuneţi o dată!

Deschise uşa pentru Rosalie şi, luând de pe masă cutia de carton, ieşi după ea.

Tim şi Rosalie merseră împreună. Tim deschise cutia, scoase şiragul de perle false şi îl azvârli departe în Nil.

— Gată! Spuse el. Nu mai e. Am să-l înapoiez lui Poirot cutia cu perlele adevărate. Ce prost am fost!

— De ce te-ai apucat să faci aşa ceva? Întrebă Rosalie cu voce gravă.

— Adică de ce am început? Oh, nu ştiu. Plictiseală, lene, curiozitate. Părea un mod mult mai atrăgător de a câştiga bani decât să te speteşti la vreo slujbă. Bănuiesc că ţie ţi se pare destul de josnic, dar să ştii că aşa ceva are farmecul său – probabil din cauza riscurilor.

— Cred că înţeleg.

— Da, dar tu n-ai face-o niciodată.

Rosalie se gândi o clipă, cu capul uşor înclinat.

— Nu, spuse ea simplu. N-aş face-o.

— Oh, draga mea, spuse Tim, eşti atât de minunată… Atât de minunată. De ce n-ai vrut să spui că m-ai văzut azi-noapte?

— M-am gândit că… S-ar putea să te suspecteze, răspunse Rosalie.

— Tu m-ai suspectat?

— Nu. N-am putut crede că ai omorî pe cineva.

— Nu. Nu sunt suficient de dur pentru a fi un ucigaş. Sunt numai un amărât de hoţ.

Ea întinse mâna timid şi îi atinse braţul.

— Nu spune asta.

El îi prinse mâna într-a sa.

— Rosalie, ai putea… Înţelegi ce vreau să spun? Sau m-ai dispreţui întotdeauna şi mi-ai scoate-o tot timpul pe nas?

Ea surâse vag.

— Şi tu ai avea destule să-mi scoţi pe nas…

— Rosalie, draga mea…

Dar ea râmase încă în rezervă.

— Fata aceea… Joanna…

Tim scoase un strigăt.

— Joanna? Eşti la fel de nesuferită ca mama. Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie de Joanna. Are o faţă de cal şi nişte ochi hrăpăreţi. O femeie cât se poate de neatrăgătoare.

— Mama ta nu trebuie să afle niciodată despre asta, urmă Rosalie.

— Nu sunt sigur, zise Tim gânditor. Cred că am să-l spun. Mama e suficient de rezistenţă. Poate să privească adevărul în faţă. Da, cred că am să-l spulber iluziile materne despre mine. Va fi atât de uşurata să afle că relaţia mea cu Joanna era una strict de afaceri, încât mă va ierta pentru toate celelalte.

Ajunseseră în faţa cabinei doamnei Allerton şi Tim ciocani tare la uşă. Doamna Allerton se ivi în prag.

— Eu şi Rosalie… Începu Tim şi se opri.

— O, dragii mei, spuse doamna Allerton şi o strânse pe Rosalie în braţe. Dragă, draga mea copilă. Am sperat tot timpul – dar Tim a fost atât de obositor şi s-a prefăcut că nu-l pasă de tine. Însă bineînţeles că mi-am dat seama ce însemna asta!

— Aţi fost atât de drăguţă cu mine… Întotdeauna, spuse Rosalie cu vocea întretăiata. Mi-am dorit… Mi-am dorit…

Se întrerupse şi izbucni în suspine pe umărul doamnei Allerton.

Capitolul douăzeci şi opt

În timp ce uşa se închidea în urma lui Rosalie şi a lui Tim, Poirot îi aruncă lui Race o privire oarecum vinovată. Colonelul părea destul de posomorât.

— Sper că ai să fii de acord cu micul meu aranjament, da? Întrebă Poirot rugător. E ilegal – da, ştiu că e ilegal – dar

pentru mine fericirea oamenilor e foarte importantă.
— Nu şi a mea, spuse Race.
— Această jeune fille. Ţin mult la ea şi ea evident îl iubeşte pe tânărul acela. Sunt o pereche perfectă: ea e un pic scorţoasă, tocmai cât îi trebuie lui; mama lui o place; totul se potriveşte de minune.
— De fapt, căsătoria a fost pusă la cale de Dumnezeu împreună cu Hercule Poirot. Tot ce îmi rămâne mie de făcut e să comit o infracţiune.
— Dar, mon ami, ţi-am spus, totul a fost pură speculaţie din partea mea.
Race zâmbi.
— N-am nimic împotrivă, spuse el. Nu sunt un poliţist afurisit, slavă Domnului! Probabil că găgăuţă ăsta tânăr nu se va mai abate de acum de la drumul drept. Iar fata e fără îndoială cinstită. Nu, ceea ce mă deranjează e felul cum te porţi cu mine! Sunt un om răbdător, dar şi răbdarea mea are o limită! Ştii cu adevărat cine a comis cele trei crime de pe vas sau nu ştii?
— Ştiu. Atunci de ce te tot învârteşti în jurul cozii?
— Crezi că nu fac decât să mă amuz dezlegând ghicitori irelevante? Asta te irită? Dar, prietene, nu despre asta e vorba. Odată am luat parte, în cadrul profesiei mele, la o expediţie arheologică – şi acolo am învăţat un lucru. Când ceva iese la iveală din pământ în timpul săpăturilor, în jurul său totul este curăţat foarte bine înainte ca obiectul să fie scos. Se îndepărtează pământul şi se înlătură toate sedimentele cu un cuţitaş, până când vestigiul rămâne liber, autentic, fără nici un adaos inutil, gata să fie desenat şi fotografiat. Asta am încercat şi eu să fac – să elimin materia sedimentara, ca să putem ajunge la adevăr, la adevărul pur, necamuflat.
— Bun, spuse Race. Să vedem acest adevăr pur şi necamuflat. Nu a fost Pennington. Nu a fost tânărul Allerton. Bănuiesc că nu a fost Fleetwood. Hai să auzim cine a fost, pentru variaţie.

— Prietene, exact asta aveam de gând să-ţi spun.

Se auzi un ciocănit la uşă. Race trase în şoaptă o înjurătură. Erau doctorul Bessner şi Cornelia, care arăta supărată.

— Oh, domnule colonel, exclamă ea, domnişoara Bowers tocmai mi-a spus despre verişoara Marie. A fost un şoc îngrozitor. A zis că nu-şi mai poate asuma răspunderea de una singură şi că ar fi mai bine să ştiu şi eu, dat fiind că fac parte din familie. La început nici nu mi-a venit să cred, dar domnul doctor Bessner aici de faţă mi-a fost de mare ajutor.

— Nu, nu, protestă doctorul cu modestie.

— A fost atât de amabil, mi-a explicat totul şi cum oamenii pur şi simplu nu se pot controla. A avut şi el pacienţi cleptomani. Şi mi-a explicat cum adesea cauză e o nevroză adânc înrădăcinata.

Cornelia repeta cuvintele doctorului cu evlavie.

— Are rădăcini adânci în subconştient; uneori e vorba doar de un incident minor petrecut în copilărie. Iar doctorul Bessner şi-a vindecat unii pacienţi făcându-l să-şi examineze trecutul şi să-şi amintească acel incident. Cornelia se opri, trase aer în piept şi purcese din nou. Dar sunt foarte îngrijorată că lucrurile ar putea ieşi la iveală. Ar fi absolut groaznic. Toate revistele de scandal din New York ar scrie pe prima pagină. Verişoara Marie şi mama şi toată lumea n-ar mai putea să privească în ochii nimănui de ruşine.

Race oftă.

— Nu vă faceţi griji, spuse el. Aici e biroul de păstrare a secretelor.

— Poftim?

— Încercam să spun că orice altceva afară de crimă va rămâne confidenţial.

— Oh! Cornelia bătu din palme. Sunt atât de uşurată! Mi-am făcut o mie de griji.

— Aveţi o inimă prea bună, spuse doctorul Bessner şi o bătu binevoitor pe umăr. Apoi se adresă celorlalţi: Are o fire

foarte sensibilă şi frumoasă.
— O, nu e adevărat, nu am. Sunteţi prea amabil.
— L-aţi mai văzut pe Monsieur Ferguson? Întrebă Poirot discret.
Cornelia se îmbujora.
— Nu, dar verişoara Marie a tot vorbit despre el.
— Se pare că tânărul provine dintr-o familie aristocratică, spuse doctorul Bessner. Trebuie să recunosc că n-aş fi zis. Se îmbracă mizerabil. Nu pare nici pe departe bine-crescut.
— Şi dumneavoastră ce credeţi, mademoiselle?
— Cred că e pur şi simplu nebun, spuse Cornelia.
Poirot se răsuci spre doctor.
— Ce mai face pacientul dumneavoastră?
— Ach, o duce foarte bine. Tocmai am liniştit-o pe Fräulein de Bellefort. Poate nu vă vine să credeţi, dar am găsit-o pradă disperării. Doar pentru că tânărul a avut un pic de temperatură azi după-amiază! Nimic mai firesc! Uimitor e faptul că acum nu are febră mare. Dar nu, seamănă cu unii dintre ţăranii noştri; are o constituţie excelentă, e ca un taur. Am văzut astfel de oameni cu răni grave pe care ei abia dacă le simt. La fel şi domnul Doyle. Are pulsul normal şi temperatura corpului doar foarte puţin ridicată. Am reuşit să alung temerile tinerei domnişoare. Oricum, e ridicol, nicht wahr? Împuşti un om şi apoi te dai de ceasul morţii că nu se simte bine.
— II iubeşte foarte tare, spuse Cornelia.
— Ach! Dar nu e logic. Dacă dumneavoastră aţi iubi un bărbat, aţi încerca să-l împuşcaţi? Nu, dumneavoastră sunteţi o persoană cu bun-simţ.
— Mie oricum nu-mi plac lucrurile zgomotoase.
— Bineînţeles că nu vă plac. Sunteţi foarte feminină.
Race întrerupse această scenă de măguliri intense.
— Dacă Doyle se simte bine, putem atunci să mergem în cabina dumneavoastră şi să reluăm cu el discuţia de după-amiază. Tocmai ne spunea ceva despre o telegramă.
Doctorul Bessner încuviinţă cu tot corpul.

— Ho, ho, ho, a fost foarte amuzant! Doyle mi-a spus despre ea. Era o telegramă plină de legume – cartofi, anghinare, praz… Ach! Poftim?

Race scoase o exclamaţie înăbuşită şi se ridică în scaun.

— Dumnezeule! Spuse el. Deci asta era! Richetti!

Privi în jur la cele trei feţe buimăcite.

— Este un cod nou – a fost folosit în revoltă burilor [28]. „Cartofi” înseamnă „mitraliere”, „anghinarele” sunt „explozibile” şi aşa mai departe. Richetti e arheolog cum sunt eu popă! E un agitator extrem de periculos, un om care are câteva crime la activ şi pot să jur că el e ucigaşul. Doamna Doyle a deschis telegrama aceea din întâmplare. Richetti ştia că, dacă ea s-ar fi nimerit să-l repete vreodată conţinutul în faţa mea, ar fi pus-o de mămăligă! Race se întoarse spre Poirot. Am dreptate? Richetti e?

— Richetti e omul tău, spuse Poirot. Întotdeauna mi s-a părut că era ceva în neregulă cu el. Îşi juca prea bine rolul; era prea mult arheolog şi prea puţin fiinţă umană. Poirot făcu o pauză şi apoi continuă: Dar nu Richetti a ucis-o pe Linnet Doyle. Cunoşteam deja, până acum, ceea ce s-ar putea numi „prima jumătate” a criminalului. Acum am aflat-o şi pe a doua. Imaginea e completă. Dar trebuie să înţelegeţi că, deşi ştiu ce s-a întâmplat, nu am nici o dovadă. Intelectual vorbind, cazul e rezolvat, practic, nu. Singura speranţă e ca ucigaşul să mărturisească.

Doctorul Bessner ridică sceptic din umeri.

— Ah! Asta ar fi o minune!

— Nu cred. Nu în împrejurările date.

— Dar cine este? Strigă Cornelia. Nu aveţi de gând să ne spuneţi?

Privirea lui Poirot trecu în tăcere de la unul la altul – Race, cu un zâmbet sardonic pe faţă, Bessner, încă sceptic, Cornelia, cu gura uşor întredeschisă, privindu-l nerăbdătoare.

— Mais oui, spuse el. Trebuie să recunosc că îmi place să epatez. Sunt un om vanitos. Sunt plin de îngâmfare. Îmi

place să spun: „Vedeţi cât de deştept e Hercule Poirot?”

Race se aşează mai bine în scaun.

— Ei bine, întrebă el cu voce blândă, cât de deştept e Hercule Poirot?

Clătinând din cap cu tristeţe, Poirot spuse:

— De fapt, la început am fost un nătărău – cu N mare. Pentru mine, principala problemă a fost pistolul – pistolul lui Jacqueline de Bellefort. De ce nu rămăsese la locul crimei? Ucigaşul voise în mod clar s-o incrimineze pe ea. Atunci de ce nu lăsase pistolul acolo? Am fost atât de nătărău, încât m-am gândit la tot felul de motive aberante. În timp ce motivul real a fost foarte simplu. Criminalul a luat pistolul pentru că a trebuit să-l ia – pentru că nu a avut de ales.

Capitolul douăzeci şi nouă

— Noi doi, prietene – Poirot se aplecă spre Race – ne-am început cercetările cu o idee preconceptă. Ideea că această crimă a fost comisă dintr-un impuls de moment, fără nici o premeditare. Cineva voia s-o omoare pe Linnet Doyle şi s-a folosit de ocazie într-un moment în care crimă ar fi fost aproape fără îndoială atribuită lui Jacqueline de Bellefort. Concluzia, aşadar, era că persoana respectivă auzise întâmplător scena dintre Jacqueline şi Simon Doyle şi intrase în posesia pistolului atunci când salonul rămăsese gol.

Dar, prieteni, dacă ideea aceasta ar fi fost greşită, tot cazul ar fi luat o nouă întorsătură. Şi ea era greşită! Aceasta nu a fost o crimă comisă spontan, dintr-o pornire de moment. A fost, din contră, o crimă foarte atent plănuită şi sincronizată, ale cărei detalii au fost toate chibzuite dinainte, până la a adăuga un somnifer în sticla de vin a lui Hercule Poirot în seara respectivă!

Da, aşa este! Mi s-a dat un soporific ca să nu am nici o posibilitate de a participa la evenimentele de noaptea trecută. Am luat la un moment dat în consideraţie această variantă. Eu beau vin; cei doi tovarăşi de masă ai mei beau whisky şi, respectiv, apă minerală. Nimic mai uşor pentru

cineva să toarne o cantitate mică dintr-un somnifer inofensiv în sticla mea de vin – căci sticlele rămân pe masă toată ziua. Dar am alungat ideea. Fusese o zi fierbinte; eu obosisem mai tare ca de obicei; nu părea deci nefiresc că, măcar o dată, să fi dormit profund, în loc să am somnul uşor, cum mi se întâmplă de regulă.

Vedeţi, eram încă sub influenţa ideii aceleia preconcepute. Dacă aş fi admis că mi se dăduse un somnifer, asta ar fi însemnat premeditare, ar fi însemnat că, înainte de ora şapte şi jumătate, când se serveşte cina, crima fusese deja aranjată; lucru care (având în vedere ideea mea preconceputǎ) era absurd.

Prima mea îndoială s-a născut atunci când pistolul a fost recuperat din Nil. În primul rând, dacă presupunerile noastre erau corecte, pistolul n-ar fi trebuit să fie aruncat peste bord deloc… Şi apoi au urmat alte indicii.

Poirot se răsuci spre doctorul Bessner.

— Vă amintiţi că rana prezenta urme de arsură – cu alte cuvinte, pistolul fusese plasat foarte aproape de capul victimei înainte de a fi descărcat.

Bessner dădu din cap.

— Şo. Aşa este.

— Dar, când a fost găsit, pistolul era învelit într-un şal de catifea şi pe acel şal erau semne clare că prin el trecuse un glonţ, fiind folosit, probabil, în ideea de a amortiza zgomotul împuşcăturii. Dar, dacă glonţul care a omorât-o pe Linnet Doyle ar fi trecut prin şalul de catifea, pielea victimei nu ar fi fost arsă. Să fi fost deci acesta glonţul tras de către Jacqueline de Bellefort în piciorul lui Simon Doyle? Iarăşi nu, pentru că întâmplarea aceea a avut doi martori şi despre ea ştiam practic totul. Părea deci că e vorba de un al treilea glonţ – despre care nu aveam nici o idee. Dar din pistol lipseau numai două gloanţe şi nu exista nici un fel de informaţie sau vreo sugestie despre o a treia împuşcătură. Aveam deci de-a face cu o situaţie foarte ciudată.

Următorul indiciu interesant au fost două sticluţe de ojă pe care le-am găsit în cabina lui Linnet Doyle. Doamnele îşi schimbă foarte des culoarea unghiilor, dar, pe parcursul călătoriei, Linnet Doyle folosise numai o ojă numită Cardinal – de un roşu sângeriu. Pe etichetă celeilalte sticluţe scria „Roşe”, care este o nuanţă de roz pal, dar cele câteva picături rămase pe fund nu erau roz, ci un roşu aprins. Asta m-a făcut suficient de curios ca să scot dopul şi să miros conţinutul. În locul obişnuitului lac de unghii, sticluţa mirosea a oţet! Cu alte cuvinte, părea că lichidul dinăuntru era cerneală [29]. Acum, doamna Doyle putea foarte bine să aibă cerneală roşie, dar ar fi fost mult mai firesc s-o ţină într-o călimară, nu într-o sticluţă de ojă. Am făcut o legătură cu pata vagă de pe batista în care era înfăşurat pistolul. Cerneala roşie se dizolvă repede în apă, dar lasă întotdeauna o pată roz pal.

Probabil că aş fi putut să ghicesc adevărul numai pe baza acestor câteva indicii, dar apoi a survenit un incident care mi-a înlăturat orice urmă de îndoială. Louise Bourget a fost ucisă în nişte împrejurări care indicau foarte precis faptul că încercase să-l şantajeze pe criminal. Ţinea între degete colţul unei bancnote de o mie de franci, şi, în plus, mi-am amintit de câteva cuvinte foarte semnificative pe care le spusese dimineaţă.

Ascultaţi-mă cu atenţie, căci aceasta este cheia întregii istorii. Când am întrebat-o dacă văzuse ceva noaptea trecută, ea mi-a dat acest răspuns foarte curios: „Evident, dacă n-aş fi putut să dorm, dacă aş fi urcat pe puntea de sus, atunci poate că l-aş fi văzut pe asasin, pe monstrul acela, intrând sau ieşind din cabină…” Ce anume ne indică aceste cuvinte?

Bessner, strângând din nări în semn de curiozitate, răspunse prompt:

— Că fata a urcat pe puntea de sus.

— Nu, nu; vă scapă esenţialul. De ce ne-ar spune ea nouă aşa ceva?

— Făcea o aluzie.

— Dar de ce să ne facă nouă o aluzie? Dacă ştia cine e ucigaşul, avea două posibilităţi: să ne spună adevărul sau să-şi ţină gura şi să ceară bani, în schimbul tăcerii, de la persoana în cauză! Dar ea nu face nici una, nici alta. Nu spune limpede: „N-am văzut pe nimeni. Dormeam”. Dar nici: „Ba da, am văzut pe cineva, pe cutăricăˮ. De ce să vorbească aşa, neclar şi totuşi semnificativ? Parbleu, dintr-un singur motiv! Îi vorbeşte indirect însuşi criminalului; în consecinţă, criminalul trebuie să fi fost prezent acolo. Dar, în afară de mine şi de colonelul Race, numai doi oameni se aflau în cameră – Simon Doyle şi doctorul Bessner.

Doctorul sări în picioare cu un răget.

— Ach! Ce vreţi să spuneţi? Mă acuzaţi? Iarăşi? Dar e absolut ridicol! Depăşeşte orice imaginaţie!

— Tăceţi din gură, spuse Poirot tăios. Vă spun ce am gândit la momentul respectiv. Păstraţi-vă calmul.

— Nu vrea să spună că şi acum crede acelaşi lucru, zise Cornelia împăciuitoare.

Poirot continuă fără zăbavă:

— Deci ucigaşul era unul din cei doi – doctorul Bessner sau Simon Doyle. Dar ce motiv ar fi avut Bessner s-o omoare pe Linnet Doyle. Nici unul, din câte ştiam. Atunci, Simon Doyle? Dar era imposibil! Existau mai mulţi martori care ar fi putut să jure că Doyle nu părăsise salonul în seara aceea înainte de cearta cu Jacqueline. După aceea fusese rănit şi deci i-ar fi fost fizic imposibil să comită crima. Aveam mărturii suficient de credibile despre ambele împrejurări? Da, Mademoiselle Robson, Jim Fanthorp şi Jacqueline de Bellefort o confirmaseră pe prima, iar experimentatul doctor Bessner şi Mademoiselle Bowers, pe a doua. Nu era posibilă nici o îndoială.

Deci doctorul Bessner trebuia să fi fost vinovatul. Teoria aceasta era susţinută de faptul că faţa fusese înjunghiată cu un bisturiu. Pe de altă parte, Bessner ne atrăsese în mod deliberat atenţia asupra acestui fapt.

Şi atunci, prieteni, un al doilea fapt absolut indiscutabil mi-a devenit deodată clar. Louise Bourget nu ar fi putut să se adreseze indirect doctorului Bessner, pentru că acestuia i-ar fi putut vorbi între patru ochi oricând. Exista o singură persoană – şi numai una – căreia îi puteau fi adresate cuvintele ei: Simon Doyle! Simon Doyle era rănit, se afla constant sub supravegherea unui doctor, în cabina acestuia. Deci lui se aventurase ea să-l adreseze acele cuvinte riscante, ambigue, pentru cazul când n-ar mai fi avut o altă ocazie. Şi îmi amintesc că a continuat, întorcându-se spre el: „Monsieur, vă implor, nu vedeţi cum stau lucrurile? Ce pot spune eu?” Şi răspunsul: „Draga mea, nu fi bleagă. Nimeni nu crede că ai văzut sau ai auzit ceva. Totul va fi în regulă. O să am grijă de tine. Nimeni nu te acuză de nimic”. Era exact ceea ce voia ea să audă!

Bessner scoase un fel de grohăit profund.

— Ach, dar e stupid! Credeţi că un om cu osul sfărâmat ar fi putut să se plimbe pe punte şi să înjunghie oamenii? Vă spun că era imposibil că Simon Doyle să-şi părăsească patul.

— Ştiu, spuse Poirot blând. E foarte adevărat. Era imposibil. Era imposibil şi totuşi era adevărat! Cuvintele lui Louise Bourget nu puteau avea decât un singur înţeles. Aşadar, am luat-o de la capăt şi am reexaminat crima în lumina acestor noi informaţii. Era cumva posibil ca, în intervalul de dinaintea certei, Simon Doyle să fi ieşit din salon şi ceilalţi să fi uitat despre asta sau să nu fi observat? Nu vedeam cum aşa ceva ar fi fost posibil. Putea fi cumva mărturia experimentaţilor doctor Bessner şi Mademoiselle Bowers pusă la îndoială? Iarăşi, am fost convins că nu. Dar, mi-am amintit, exista un interval între situaţiile descrise de cele două serii de martori. Simon Doyle se aflase singur în salon timp de cinci minute, iar declaraţia doctorului Bessner se referea numai la perioada de după aceea. Pentru intervalul acela aveam numai proba aparenţei vizuale, şi, deşi aceasta păruse cât se poate de

convingătoare, acum nu mai era chiar aşa. Căci ce văzuseră, de fapt, martorii – dacă lăsăm la o parte presupoziţiile fireşti? Mademoiselle Robson o văzuse pe Mademoiselle de Bellefort descărcându-şi pistolul, îl văzuse pe Simon Doyle căzând pe un scaun şi lipindu-şi batistă de picior şi văzuse batista aceea înroşindu-se treptat. Ce văzuse şi auzise Monsieur Fanthorp? Auzise o împuşcătură şi îl găsise pe Doyle ţinând apăsată pe picior o batistă roşie mustind. Ce se întâmplase apoi? Doyle insistase ca Mademoiselle de Bellefort să fie scoasă din salon şi să nu fie lăsată singură. Apoi îi sugerase lui Fanthorp să-l aducă pe doctor. Aşadar, Mademoiselle Robson şi Monsieur Fanthorp ies cu Mademoiselle de Bellefort şi, în următoarele cinci minute, sunt ocupaţi pe latura de la babord a vasului. Cabina lui Mademoiselle Bowers, a doctorului Bessner şi cea a lui Mademoiselle de Bellefort se află toate pe puntea de la babord. Simon Doyle nu are nevoie decât de două minute. Ia pistolul de sub canapea, îşi scoate pantofii, se furişează în fugă pe puntea de la tribord, intră în cabina soţiei sale, care dormea, se apropie de ea, o împuşcă în cap, pune sticluţa în care avusese cerneala roşie pe etajera chiuvetei (căci nu trebuie să fie găsită asupra lui), fuge înapoi, ia şalul de catifea al lui Mademoiselle Van Schuyler, pe care îl dosise în braţul unui fotoliu, la îndemână, înfăşoară pistolul în el şi-şi trage un glonţ în picior. Scaunul pe care cade (suferind cu adevărat, de data asta) se află lângă o fereastră. Ridică geamul şi aruncă pistolul (învelit, împreuna cu batista incriminatorie, în şalul de catifea) în apă.

— Imposibil! Exclamă Race.

— Nu, prietene, nu e imposibil. Aminteşte-ţi de declaraţia lui Tim Allerton. El a auzit un pocnet – urmat de un pleoscăit. Şi a mai auzit ceva – paşii cuiva alergând, ai cuiva care a trecut în fugă pe lângă uşa lui. Dar nimeni nu putea să alerge pe puntea de la tribord. Ce a auzit el erau paşii

înăbuşiţi ai lui Simon Doyle, care a trecut prin faţa cabinei lui.

— Şi totuşi, e imposibil, spuse Race. Nimeni n-ar fi putut să facă toate astea atât de iute – mai ales un tip ca Doyle, căruia nu-l merge mintea prea repede.

— Dar care e foarte rapid şi agil din punct de vedere fizic!

— Asta, da. Dar n-ar fi putut să plănuiască el totul în detaliu.

— Dar nu el a plănuit, prietene. Aici am greşit cu toţii. Părea o crimă comisă dintr-un impuls de moment, dar nu a fost o astfel de crimă. Aşa cum am spus, a fost o operaţiune foarte atent concepută şi chibzuită. Nu din întâmplare avea Simon Doyle o sticluţă cu cerneală roşie în buzunar. Nu, ci intenţionat. Nu din întâmplare Jacqueline de Bellefort a împins pistolul cu piciorul sub canapea, unde a rămas neobservat şi uitat până mai târziu.

— Jacqueline?

— Desigur. Cele două jumătăţi ale crimei. Ce i-a oferit lui Simon alibiul său? Glonţul tras de Jacqueline. Ce i l-a dat lui Jacqueline pe al său? Insistenţele lui Simon, care au făcut ca o soră medicală să rămână cu ea toată noaptea. Aici, în uniunea dintre cei doi, găsim toate calităţile de care era nevoie pentru comiterea crimei: mintea rece, inteligentă, ingenioasă a lui Jacqueline de Bellefort, pe de o parte, rapiditatea extremă şi precizia gesturilor omului de acţiune, pe de alta.

Priviţi, aşadar, lucrurile în lumina lor reală şi veţi vedea că găsiţi răspuns la toate întrebările. Simon Doyle şi Jacqueline de Bellefort se iubeau. Gândiţi-vă că încă se iubesc şi totul devine clar. Simon îi face de petrecanie soţiei sale, îi moşteneşte banii şi, la timpul potrivit, se căsătoreşte cu vechea sa iubită. O schemă foarte ingenioasă. Urmărirea cuplului de către Jacqueline a făcut parte tot din plan. Furia aparentă a lui Simon… Şi totuşi, au fost şi scăpări. Odată, Simon mi-a vorbit îndelung despre femeile posesive – era foarte pornit. Ar fi trebuit să-mi dau seama că se gândea la

nevasta lui, nu la Jacqueline. Apoi comportamentul fată de soţia sa în public. Un englez obişnuit, puţin cultivat, că Simon Doyle, se sileşte să-şi arate prea vizibil afecţiunea. Simon n-a fost un actor foarte bun. Prea făcea pe devotatul. Şi conversaţia aceea a mea cu Jacqueline, când ea a pretins că ne auzise cineva – eu n-am văzut pe nimeni. Şi într-adevăr nu era nimeni! Dar acesta urma să se dovedească mai târziu un fals indiciu foarte util. Apoi, într-o seară, pe vas, mi s-a părut că îi aud pe Simon şi pe Linnet discutând în apropierea cabinei mele. El spunea: „Trebuie să mergem înainte, până la capăt”. Era într-adevăr Doyle, dar îi vorbea de fapt lui Jacqueline.

Ultimul act al dramei a fost perfect gândit şi sincronizat. Mi s-a servit un somnifer, ca să nu existe riscul să-mi bag nasul unde nu trebuia. Au urmat alegerea lui Mademoiselle Robson drept martoră, desfăşurarea scenei, remuşcările exagerate ale lui Mademoiselle de Bellefort şi criza ei de isterie. Ea a făcut intenţionat mult zgomot, pentru ca sunetul celei de a două împuşcături să nu fie auzit. En vérité, a fost o idee extraordinar de inteligentă. Jacqueline spune că l-a împuşcat pe Doyle; Mademoiselle Robson confirmă; Fanthorp confirmă; şi, când piciorul lui Simon este examinat, se vede că într-adevăr a fost împuşcat! Amândoi au alibiuri perfecte – cu preţul, e drept, al unei anumite suferinţe şi al unor riscuri asumate de Simon Doyle, dar e neapărat necesar că rana să-l facă incapabil să se mişte.

— Şi apoi lucrurile se poticnesc. Louise Bourget era trează. A urcat pe puntea de sus şi l-a văzut pe Simon Doyle alergând spre cabina soţiei sale şi înapoi. A doua zi nu i-a fost greu să-şi dea seama ce s-a întâmplat. Aşa că, lacomă, se hotărăşte să ceară bani pentru a păstra tăcerea şi, astfel, îşi pecetluieşte soarta. Dar domnul Doyle nu putea s-o omoare pe ea, obiectă Cornelia.

— Nu, tovarăşa lui a comis această crimă. Cât de repede poate, Simon Doyle cere să o vadă pe Jacqueline. Mă roagă

chiar să-l las singuri împreună. Îi spune despre pericol. Trebuie să acţioneze fără întârziere. El ştie unde îşi ţine Bessner bisturiele. După comiterea crimei, bisturiul este şters şi returnat la locul său şi apoi, întârziată şi abia trăgându-şi răsuflarea, Jacqueline de Bellefort vine la masa de prânz.

Şi totuşi, lucrurile nu se opresc aici, căci Madame Otterbourne a văzut-o pe Jacqueline intrând în cabina lui Louise Bourget. Şi vine cu o falcă-n cer şi una-n pământ să-l spună lui Simon. Jacqueline e ucigaşa. Vă amintiţi cum a strigat Simon la biata femeie? De nervi, ne-am gândit noi atunci. Dar uşa era deschisă şi el încerca să-l transmită complicei sale mesajul despre noul pericol. Ea a auzit şi a acţionat – iute ca fulgerul. Şi-a amintit că Pennington spusese ceva despre un revolver. L-a luat, s-a furişat în dreptul uşii, a ascultat şi, la momentul critic, a tras. Mi s-a lăudat odată că e o bună ţintaşă şi acelea n-au fost vorbe în vânt.

După cea de a treia crimă, am remarcat că existau trei căi pe unde ar fi putut s-o ia ucigaşul. Putea să se fi dus spre proră (caz în care el ar fi fost Tim Allerton), să se azvârle peste balustrada pe puntea de dedesubt (lucru foarte puţin probabil) sau să fi intrat într-o cabină. Cabina lui Jacqueline se afla la două uşi distanţă. N-a trebuit decât să arunce revolverul, să se repeadă în cameră, să-şi umfle puţin părul şi să se trântească pe pat. Era riscant, dar era singura şansă.

Urmă o tăcere, apoi Race întrebă:

— Şi ce s-a întâmplat cu primul glonţ tras asupra lui Doyle?

— Cred că a intrat în masă. Am văzut acolo o gaură făcută recent. Cred că Doyle a apucat să-l scoată cu un briceag şi să-l arunce pe fereastră. Avea, desigur, un cartuş de rezervă, astfel încât să pară că numai două gloanţe fuseseră trase.

Cornelia suspină.

— S-au gândit la toate! Spuse ea. E oribil!

Poirot rămase tăcut. Dar nu era o tăcere plină de modestie. Ochii lui păreau să spună: „Vă înşelaţi. Nu s-au gândit la Hercule Poirot”.

Tare însă, zise:

— Iar acum, doctore, vom merge să discutăm puţin cu pacientul dumneavoastră.

Capitolul treizeci

Mult mai târziu, în aceeaşi seară, Poirot bătu la uşa unei cabine.

— Intră, spuse o voce şi Poirot păşi înăuntru.

Jacqueline de Bellefort stătea pe un scaun. Într-un alt scaun, lângă perete, şedea stewardesa cea solidă.

Ochii lui Jacqueline îl examinară pe Poirot cu atenţie. Apoi fata arătă cu un gest spre stewardesă.

— Poate să iasă puţin?

Poirot îi făcu femeii un semn din cap şi aceasta părăsi cabina. Micul detectiv îşi trase scaunul ei mai aproape şi se aşeză lângă Jacqueline. Nici unul nu spuse nimic. Poirot părea trist.

În cele din urmă, fata vorbi.

— S-a sfârşit, spuse ea. Aţi fost mai deştept decât noi, Monsieur Poirot.

Poirot oftă şi-şi depărtă braţele. Părea, în mod ciudat, să nu poată vorbi.

— Şi totuşi, spuse Jacqueline gânditoare, nu văd cum aţi fi putut să strângeţi prea multe probe. Aţi avut dreptate, desigur, dar, dacă am fi negat…

— Mademoiselle, lucrurile n-ar fi putut să se întâmple decât aşa cum le-am descris. Asta e suficient din punct de vedere logic, dar nu cred că ar fi fost de ajuns pentru un juriu. Oh, acum nu mai are a face. I-aţi trântit adevărul în faţă lui Simon şi el s-a fâstâcit ca o şcolăriţă. Şi-a pierdut pur şi simplu capul, bietul de el şi a recunoscut totul. Jacqueline clătină din cap. Nu ştie să piardă.

— Dar dumneavoastră, mademoiselle, ştiţi.

Ea râse – un râset ciudat, vesel, sfidător.

— O, da, ştiu foarte bine să pierd. Îl privi, apoi spuse brusc, impulsivă: Să nu vă pară râu, Monsieur Poirot! Pentru mine, adică. Vă pare râu, aşa-l?

— Da, mademoiselle.

— Dar nu m-aţi fi lăsat să scap, nu?

— Nu, spuse Poirot încet.

Ea dădu din cap în semn de tăcută aprobare.

— Nu, n-are rost să fim sentimentali. Aş putea-o face din nou… Nu mai sunt o persoană credibilă. Simt asta eu însămi… Jacqueline continuă pe un ton meditativ: E atât de cumplit de uşor să omori oameni. Începi să simţi că nu contează… Că numai tu contezi! E periculos. Făcu o pauză, apoi spuse, cu un mic zâmbet pe buze: Aţi făcut tot ce aţi putut pentru mine. În noaptea aceea, la Aswan… Mi-aţi spus să nu las răul să-mi pătrundă în inimă… V-aţi dat seama atunci ce era în mintea mea?

Poirot clătină din cap.

— Ştiam doar că tot ce vă spuneam era adevărat.

— Şi era, aveţi dreptate. Aş fi putut să mă opresc atunci. Aproape că am făcut-o… Aş fi putut să-l spun lui Simon că nu vreau să continuăm… Dar atunci poate că… Jacqueline se întrerupse, apoi reluă: Aţi vrea să auziţi toată povestea? De la început?

— Dacă doriţi să mi-o spuneţi, mademoiselle.

— Cred că vreau. E foarte simplă, de fapt. Vedeţi, eu şi Simon ne iubeam…

Era o afirmaţie neutră şi totuşi, în ciuda tonului oarecum nonşalant, se simţeau în ea anumite ecouri…

Poirot spuse simplu:

— Şi pentru dumneavoastră dragostea ar fi fost de ajuns, dar pentru el, nu.

— Poate că e adevărat. Dar trebuie să-l înţelegeţi pe Simon. Vedeţi, el şi-a dorit întotdeauna foarte tare să aibă bani. Îi plăceau toate acele lucruri care se procură cu bani: caii, iahturile, cursele – lucruri plăcute, la care trebuie să se

priceapă un bărbat. Şi n-a avut niciodată acces la ele. Simon e un tip extrem de simplu. Îşi doreşte lucrurile la fel ca un copil – pur şi simplu şi le doreşte.

Şi totuşi, n-a încercat niciodată să se însoare cu cineva bogat şi greţos. Nu e genul. Apoi m-a cunoscut pe mine şi… Lucrurile au părut să se rezolve. Numai că nu prea vedeam când ne vom putea căsători. El avusese o slujbă decentă, dar o pierduse. Într-un fel, fusese vina lui. Încercase să facă o şmecherie cu nişte bani, dar fusese prins imediat. Nu cred că a vrut într-adevăr să fie necinstit. I s-a părut doar că aşa se practică la Londra.

Pe faţa lui Poirot trecu o umbră, dar îşi ţinu gura.

— Aşa că eram într-o situaţie dificilă. Şi atunci m-am gândit la Linnet şi la noua ei casă la ţară şi m-am repezit să-l cer ajutorul. O iubeam pe Linnet, Monsieur Poirot, o iubeam cu adevărat. Era prietena mea cea mai bună şi niciodată nu mi-am imaginat că s-ar putea ivi ceva între noi. M-am gândit doar ce noroc aveam că era bogată. Dacă i-ar fi dat lui Simon o slujbă, asta ne-ar fi rezolvat toate problemele. Iar ea a fost foarte drăguţă şi mi-a spus să-l aduc pe Simon să-l vorbească. Cam atunci ne-aţi văzut în noaptea aceea la Chez Mă Tante. Sărbătoream, deşi nu ne-o prea puteam permite.

Jacqueline se opri, oftă şi apoi continuă:

— Ceea ce am să vă spun acum e adevărul adevărat, Monsieur Poirot. Chiar dacă Linnet e moartă, asta nu schimbă lucrurile. De aceea nu pot să spun că-mi pare râu pentru ea, nici măcar acum. A făcut tot ce-a putut ca să mi-l ia pe Simon. Ăsta e adevărul adevărat! Nu cred că a ezitat mai mult de o clipă. Eram prietena ei, dar nici nu i-a păsat. S-a repezit ca o hienă asupra lui Simon…

Iar lui Simon nu-l păsa de ea nici cât negru sub unghie! V-am vorbit mult despre glamour, dar bineînţeles că nu era adevărat. Lui nu-l plăcea de Linnet. I se părea frumoasă, dar mult prea autoritară şi el urăşte femeile poruncitoare! Toată povestea asta îl necăjea teribil. Dar îi convenea faptul

că Linnet avea bani. Bineînţeles că mi-am dat seama de asta… Şi până la urmă i-am sugerat că ar fi poate bine dacă… ar termina-o cu mine şi s-ar căsători cu Linnet. Dar el a respins ideea cu dispreţ. A spus că, ori cu bani, ori fără bani, ar fi fost un chin să fie soţul ei. A mai spus că îşi doreşte să aibă bani el însuşi, nu să fie însurat cu o femeie bogată care să ţină ea banii la ciorap. „N-aş fi decât un amărât de prinţ consort”, mi-a zis. Şi mi-a spus că nu voia pe nimeni afară de mine… Cred că ştiu când i-a venit ideea. Mi-a spus într-o zi: „Dacă aş avea noroc, m-aş căsători cu ea şi ea ar muri într-un an de zile şi mi-ar lăsa mie toată averea”. Şi apoi în ochi i-a apărut brusc o sclipire ciudată. Atunci s-a gândit prima oară…

Mi-a vorbit mult despre asta, a întors-o pe toate părţile – cât de bine ar fi dacă Linnet ar muri. I-am spus că mi se părea o idee oribilă şi atunci a tăcut. Apoi, într-o zi, l-am surprins citind despre arsenic. L-am luat la întrebări, iar el a râs şi mi-a răspuns: „Cine nu riscă nu câştigă! E probabil singura dată în viaţă când am ocazia de a pune mâna pe o grămadă de bani”. După ceva timp mi-am dat seama că se hotărâse. Şi am fost îngrozită – pur şi simplu îngrozită. Pentru că, vedeţi dumneavoastră, am înţeles că n-ar fi reuşit niciodată. El e o natură prea simplă. N-are nici un fel de subtilităţi – nici un pic de imaginaţie. Ar fi îndopat-o probabil cu arsenic şi ar fi presupus că doctorul va spune că a murit de gastrită. Întotdeauna a crezut că lucrurile se rezolvă până la urmă. Aşa că a trebuit să intervin, ca să am grijă de el…

Jacqueline spuse asta cu simplitate şi cu deplină bună-credinţă. Poirot nu avu nici o îndoială că motivul ei fusese exact acesta. Ea însăşi nu râvnise la banii lui Linnet Ridgeway, dar îl iubise pe Simon Doyle, îl iubise dincolo de orice raţiune, de orice scrupul moral, de orice sentiment de milă.

— M-am tot gândit, am tot încercat să croiesc un plan. Mi-am zis că ideea de bază trebuia să fie crearea unui fel de

dublu alibi. Ştiţi, să facem cumva că eu şi Simon să depunem mărturie unul împotriva altuia, dar ca aceste mărturii să ne elibereze de orice suspiciune. Era destul de uşor pentru mine să mă prefac că îl urăsc pe Simon. Ar fi părut firesc în situaţia dată. Apoi, dacă Linnet era ucisă, eu urma probabil să fiu suspectată, aşa că mai bine aş fi fost suspectată de la bun început. Am plănuit toate detaliile treptat. Eu voiam să aranjez lucrurile astfel încât, dacă planul eşua, vina să cadă asupra mea, nu a lui Simon. Dar Simon îşi făcea griji pentru mine. Singurul lucru de care m-am bucurat a fost faptul că nu a trebuit să o omor eu. Pur şi simplu n-aş fi putut! N-aş fi putut să mă duc şi s-o ucid cu sânge rece în timp ce dormea! N-o iertasem – cred că aş fi putut s-o omor într-o înfruntare faţă în faţă, dar nu altfel… Am pus totul la cale cu foarte multă grijă. Chiar şi aşa, Simon s-a apucat şi a scris pe perete cu sânge un J – foarte stupid şi melodramatic. E exact genul de lucru la care s-ar fi gândit el! Dar totul a mers bine până la urmă.

Poirot dădu din cap.

— Da. Nu a fost vina voastră că Louise Bourget nu a putut dormi în noaptea aceea… Şi apoi, mademoiselle?

— Ea îl privi drept în faţă. Da, spuse, e cumplit, nu? Nu-mi vine să cred că… Am făcut asta! Pricep acum ce aţi vrut să spuneţi când m-aţi rugat să nu las râul să-mi pătrundă în inimă… Ştiţi doar cum s-a petrecut. Louise i-a dat de înţeles lui Simon că ştia ce făcuse. Simon v-a rugat să mă chemaţi până la el. De îndată ce am rămas singuri, mi-a spus ce se întâmplase. N-am fost nici măcar oripilată. Am fost înspăimântată – înspăimântată de moarte… Ăsta e efectul crimelor. Eu şi Simon eram în siguranţă – dacă n-ar fi fost nenorocita aceea de franţuzoaică şi şantajul ei. I-am dus toţi banii pe care i-am putut aduna. Am pretins că mi-e teamă să nu vorbească. Şi apoi, în timp ce ea număra banii, am… Omorât-o! A fost destul de uşor. Asta e ceea ce mă înspăimântă cel mai tare… Că a fost atât de uşor…

Şi nici măcar atunci n-am scăpat. Doamna Otterbourne mă văzuse şi a pornit triumfătoare să vă caute pe dumneavoastră şi pe colonel. N-am avut timp să gândesc. A trebuit să acţionez instantaneu. A fost aproape plăcut. Ştiam că e o întreprindere riscată de data asta, lucru care a părut s-o facă mai interesantă… Jacqueline se opri din nou. Vă amintiţi când aţi intrat apoi la mine în cabină? Spuneaţi că nu ştiţi de ce aţi venit. Eram atât de nefericită – de îngrozită. Credeam că Simon avea să moară…

— Iar eu… Speram că asta să se întâmple, spuse Poirot.

Jacqueline încuviinţă din cap.

— Da, ar fi fost mai bine pentru el.

— Nu la asta mă gândeam.

Fata îi privi chipul sever.

— Să nu vă pară râu pentru mine, Monsieur Poirot, spuse ea cu gentileţe. La urma urmei, am dus-o întotdeauna greu, ştiţi asta. Dacă planul nostru ar fi reuşit, aş fi fost foarte fericită şi m-aş fi bucurat de viaţă şi probabil n-aş fi regretat niciodată nimic. Aşa, ei bine, trebuie să ne acceptăm soarta. Şi adăugă: Bănuiesc că stewardesa stă cu mine ca să fiţi siguri că nu mă spânzur sau nu înghit vreo fiolă miraculoasă cu cianură, aşa cum se întâmplă întotdeauna în cărţi. Nu vă temeţi!

N-am să fac asta. Lui Simon îi va fi mai uşor dacă am să fiu alături de el.

Poirot se ridică. Jacqueline făcu la fel şi spuse cu un zâmbet neaşteptat:

— Mai ţineţi minte când v-am zis că trebuie să-mi urmez steaua? M-aţi avertizat că s-ar putea să fie o stea mincinoasă. Iar eu v-am răspuns: „Stea foarte rău, domnu', stea asta cade”.

Poirot ieşi pe punte având încă în urechi râsetul ei.

Capitolul treizeci şi unu

Ajunseră la Shellal dimineaţă devreme. Stâncile se apropiaseră, mohorâte, de ţărm.

— Quel pays sauvage! Murmură Poirot.

Race stătea în picioare lângă el.

— Ei bine, spuse, ne-am încheiat treaba. Am aranjat ca Richetti să fie debarcat primul. Mă bucur că l-am prins. A fost un tip foarte alunecos, dă-mi voie să-ţi spun. Ne-a păcălit de câteva zeci de ori. Colonelul făcu o pauză şi continuă: Trebuie să facem rost de o targă pentru Doyle. E uimitor cum s-a dezumflat ca un balon.

— Nu chiar, spuse Poirot. Tipul ăsta de criminal copilăros e de regulă plin de vanitate. E de ajuns ca părerea sa exagerat de bună despre sine să primească o lovitură bine aplicată şi se face ţăndări.

— Merită să fie spânzurat [30], spuse Race. E un ticălos fără scrupule. Îmi pare râu pentru fată – dar n-avem ce-l face.

Poirot scutură din cap.

— Oamenii spun că dragostea scuză totul, dar nu e adevărat... Femeile care ţin la un bărbat aşa cum Jacqueline ţine la Simon Doyle sunt foarte periculoase. Asta mi-am spus când am văzut-o prima oară. „Îl iubeşte prea mult.” Şi aşa e.

Cornelia Robson i se alătură.

— Oh, zise ea, aproape am ajuns la debarcader. Făcu o pauză de câteva secunde, apoi spuse: Am fost la ea.

— La Mademoiselle de Bellefort?

— Da. Mi s-a părut că trebuie să se simtă groaznic închisă acolo cu stewardesa aceea. Mă tem însă că verişoara Marie s-a supărat rău pe mine pentru asta.

Domnişoara Van Schuyler venea încet pe punte înspre ei, cu o privire plină de răutate.

— Cornelia, spuse ea furioasă, te-ai purtat dezgustător. Am să te trimit direct acasă.

Cornelia trase aer adânc în piept.

— Îmi pare rău, verişoară Marie, dar nu mă întorc acasă. Mă mărit.

— Deci ţi-a venit mintea la cap în cele din urmă, o repezi bătrâna doamnă.

Ferguson apăru cu paşi mari de după colţ.

— Cornelia, ce-am auzit? Spuse el. Nu pot să cred că e adevărat!

— Ba e foarte adevărat, îi răspunse Cornelia. Mă mărit cu doctorul Bessner. Mi-a cerut mâna aseară.

— Şi de ce te măriţi cu el? Întrebă Ferguson mânios. Pur şi simplu pentru că e bogat?

— Nu, nu de asta, spuse Cornelia indignată. Îmi place de el. E un om bun şi ştie o mulţime de lucruri. Şi întotdeauna m-au interesat oamenii bolnavi şi spitalele, aşa că o să fiu fericită cu el.

— Vrei să spui, întrebă domnul Ferguson neîncrezător, că te-ai mărita mai degrabă cu bătrânul ăla dezgustător decât cu mine?

— Da. Dumneavoastră nu sunteţi un om de încredere! N-aţi fi un tovarăş de viaţă prea plăcut. Iar el nu e bătrân. Nu are nici cincizeci de ani.

— Are burtă, spuse domnul Ferguson cu răutate.

— Ei bine şi eu sunt cam plinuţă, veni replica. Nu contează cum arată cineva. El spune că i-aş fi de mare ajutor la clinică şi că poate să mă înveţe tot ce ştie despre nevroze.

Cornelia se îndepărta.

Ferguson i se adresă lui Poirot:

— Credeţi că vorbeşte serios?

— Cu siguranţă.

— Îl preferă pe moşul ăla afectat şi plicticos?

— Fără îndoială.

— E nebună, declară Ferguson.

Poirot clipi.

— E o femeie cu convingeri originale, spuse el. E probabil prima dată când întâlniţi aşa ceva.

Vasul se apropie de debarcader. Pasagerii fuseseră înconjuraţi cu un cordon şi rugaţi să aştepte.

Richetti, întunecat şi tras la faţă, fu însoţit pe ţărm de doi ingineri.

Apoi, după oarecare întârziere, pe punte fu adusă o targă. Simon Doyle fu cărat până la pasarelă.

Pare alt om – scofâlcit, speriat, lipsit cu totul de nonşalanţa sa tinerească.

Îi urmă Jacqueline de Bellefort, însoţită de o stewardesă. Era palidă, dar altfel arăta neschimbată. Se apropie de targă.

— Bună, Simon! Spuse.

El ridică iute ochii spre ea. Pentru o clipă, în ei reînvie vechea lui privire copilărească.

— Am făcut-o de oaie, spuse Simon. Mi-am pierdut capul şi am recunoscut totul. Iartă-mă, Jackie. Te-am lăsat baltă.

Ea îi zâmbi.

— Nu-l nimic, Simon. A fost un joc prostesc şi am pierdut. Asta-l tot.

Râmase alături. Cei doi bărbaţi care duceau targa apucară de mânere. Jacqueline se aplecă şi-şi legă şiretul de la pantof. Apoi mâna îi alunecă în sus spre marginea ciorapului şi, când se îndrepta, Jacqueline avea ceva în mână.

Se auzi un pocnet exploziv.

Simon Doyle zvâcni convulsiv şi râmase nemişcat.

Jacqueline de Bellefort dădu din cap. Stătu o clipă dreaptă, cu pistolul în mână, şi-l aruncă lui Poirot un zâmbet fugar.

Apoi, în timp ce Race se repezea la ea, îşi îndreptă mică jucărioara strălucitoare spre inimă şi apăsă pe trăgaci.

Se prăbuşi încet, moale.

— De unde naiba a luat pistolul ăla? Strigă Race.

Poirot simţi o mână pe braţ.

— Ştiaţi? Întrebă doamna Allerton încet.

El încuviinţă din cap.

— Avea două pistoale din acelea. Mi-am dat seama când am aflat că unul fusese găsit în geanta lui Rosalie Otterbourne în ziua percheziţiei. Jacqueline şedea la masă cu ele. Când a realizat că avea să se facă o percheziţie, l-a

strecurat în poşeta celeilalte fete. Mai târziu s-a dus la Rosalie în cabină şi l-a luat înapoi, după ce-l distrăsese atenţia cu nişte rujuri. Cum şi ea şi cabina ei au fost percheziţionate ieri, s-a considerat că nu mai era nevoie ca operaţiunea să fie repetată astăzi.

— Aţi lăsat-o să aleagă calea aceasta? Întreba doamna Allerton.

— Da. Dar n-a vrut să meargă singură. De aceea Simon Doyle a avut o moarte mai uşoară decât ar fi meritat.

Doamna Allerton fu străbătută de un fior.

— Dragostea poate fi uneori înspăimântătoare.

— De aceea majoritatea marilor poveşti de dragoste sunt tragedii.

Privirea doamnei Allerton se opri asupra lui Tim şi a lui Rosalie, care stăteau unul lângă altul în lumina soarelui şi ea spuse deodată, cu o voce plină de înflăcărare:

— Dar, slavă Domnului, exista şi fericire pe lume. Într-adevăr, madame, slava Domnului pentru ea.

Apoi pasagerii coborâră pe ţărm.

Ceva mai târziu, corpul lui Louise Bourget şi cel al doamnei Otterbourne fură scoase de pe Karnak.

În fine, trupul lui Linnet Doyle fu adus şi el pe ţărm şi în toată lumea telegrafurile începură să zumzăie, aducând la cunoştinţa tuturor că Linnet Doyle, fostă Linnet Ridgeway, celebră, frumoasă, bogata Linnet Doyle era moartă.

Sir George Wode află vestea din ziar în clubul londonez unde se afla, Stemdale Rockford – în New York, Joanna Southwood – în Elveţia şi ştirea fu comentată în barul Three Crowns din Malton-under-Wode.

— Se pare că nu i-a purtat prea mult noroc, biata fată, spuse domnul Burnaby plin de compătimire.

Dar, după o vreme, lumea încetă să vorbească despre ea şi se apucă să discute în schimb despre cine avea să câştige marea cursă de cai Grand Naţional. Pentru că, aşa cum domnul Ferguson spunea chiar în momentul acela la Luxor, nu trecutul contează, ci viitorul.

SFÂRŞIT

[1] Falsă trimitere la un caz cunoscut al lui Hercule Poirot. Agatha Christie face adesea aluzii la întâmplări sau personaje din alte romane ale sale, dar Gaston Blondin nu apare nicăieri altundeva în operă scriitoarei, (n.tr.) [2] Joc de cuvinte intraductibil: cuvântul folosit aici pentru „potcovar” este horse-leech, o aluzie la numele de familie Leech (n.tr.) [3] Hotel luxos din Cairo (n.tr.) [4] Localitate în Egipt unde a fost descoperită o faimoasă mască mortuară din perioada ocupaţiei romane, (n.tr.) [5] Capitala actualului stat independent Sudan, care, din 1899 până în 1956 a fost condominiu al Angliei şi al Egiptului (aflat, la rândul lui, sub influenţă britanică). Oraşul este amplasat la confluenţa Nilului Albastru cu Nilul Alb. (n.tr.) [6] Insulă în mijlocul Nilului, în apropiere de Aswan şi de prima cataractă. Aici au fost descoperite papirusuri datând din secolul al V-lea î. Hr. (n.tr.) [7] Oraş pe Nil, în nordul actualului Sudan, în apropierea fostei a doua cataracte (azi înghiţita de apele lacului Nasser, creat în urma construirii barajului de la Aswan). Prima dintre cele şase cataracte clasice ale Nilului se afla lângă Aswan, celelalte sunt toate pe teritoriul Sudanului, (n.tr.) [8] Lichior aromat, cu coji de portocală şi frunze de mentă; originar dintr-o mănăstire franceză (n.tr.) [9] Lichior preparat la origine de călugării benedictini (n.tr.) [10] Insulă pe Nil, azi acoperită de apele lacului Nasser; complexul arheologic de pe ea (între care un faimos templu dedicat zeiţei Isis) a fost mutat, în anii 1970-l980 pe o insulă din apropiere, (n.tr.) [11] Din Nubia, regiune cu tradiţii şi istorie distincte din sudul Egiptului şi din nordul Sudanului, de-a lungul văii Nilului. Mare parte din ea se află azi sub apele lacului Nasser. (n.tr.) [12]

„Plecaţi!” (arabă) [13] Nabot israelitul deţinea o vie pe care n-a vrut să o vândă regelui Ahab. Soţia acestuia, Izabel, a poruncit să fie ucis şi i-a dat astfel regelui posibilitatea de a lua via în stăpânire. (vezi 3 Regi 21) (n.tr.) [14] Ambarcaţiune îngusta, cu vele, care transportă pasageri pe Nil. (n.tr.) [15] Guinee – monedă veche, egală cu o liră şi un shilling (n.tr.) [16] Cuvântul românesc „ţicnit” nu redă exact sensul originalului fey. (n.tr.) [17] Referire la subiectul romanului Cărţile pe masă de Agatha Christie (n.tr.) [18] Bogătaş american, personaj principal al romanului Misterul trenului albastru de Agatha Christie, menţionat în treacăt şi în alte creaţii ale autoarei (n.tr.) [19] „El era bărbatul ei şi a greşit fată de ea. „– versuri dintr-o cunoscută baladă americană, Frankie and Johnnie, în care Frankie îşi împuşcă iubitul infidel. (n.tr.) [20] Lanţ de magazine universale ieftine, de sorginte americană (n.tr.) [21] Roman utopic (n.tr.) [22] Autor englez (1633–1703) al cărui faimos jurnal conţine descrieri detaliate, între altele, ale unor dezastre petrecute În Anglia secolului al XVII-lea. (n.tr.) [23]„Cu oţet nu se prind muştele.” [24] Referire, evident, la întâmplări din romanul Crima din Orient Express (n.tr.) [25] Frază repetată în refrenul unui cântec pirateresc menţionat fragmentar de Robert Louis Stevenson în romanul de aventuri Comoară din insulă – cântec probabil inventat de autor. A fost completat şi pus pe muzică la sfârşitul secolului al XIX-lea şi versiunea aceasta a devenit extrem de populară, (n.tr.) [26] Arthur Hastings, cel mai bun prieten al lui Poirot şi tovarăşul lui în multe dintre romanele în care apare micul detectiv (n.tr.) [27] Unul dintre cele mai faimoase licee de băieţi din Marea Britanie. În bună tradiţie englezească, absolvenţii lui au dreptul să poarte o cravată specială, care le conferă un anume prestigiu social, (n.tr.) [28] Revoltă împotriva guvernării britanice a Africii de Sud, în care burii au profitat de începerea Primului Război Mondial şi de ajutorul oferit de colonia germană a Africii de Sud-vest. A fost repede înăbuşită, (n.tr.) [29] Acidul acetic

era folosit în cerneluri ca stabilizator de culoare, (n.tr.) [30] Metoda tradiţionala de execuţie în Marea Britanie; la vremea respectivă, pedeapsa cu moartea pentru crimă nu fusese încă abolită în această ţară. (n.tr.)